

O viață , și încă O zi

Alexandru-Mihai Gulie

*În această viață, am pierdut-o.
Oare ce va fi în acea zi?*

"Totul era perfect, iar întâlnirea noastră părea plănuită încă dinainte de apariția timpului. Ne-am petrecut întreaga vară găsindu-ne până și cele mai ascunse părți ale sufletului și în fiecare colțișor găseam doar dragoste. Ochii ei căprui au fost singurii ce m-au văzut vreodată. Credeam că nimic nu ne va sta în cale. Credeam că lumea este creată doar pentru noi doi și fiecare stea veghează asupra fericirii noastre.

Dar numai un prost poate crede că totul i se cuvine.

Numai un prost nu luptă din răputeri pentru singurul său
motiv de fericire.

Numai un naiv consideră că viața îi este datoare.

Eu am fost."

"Dacă renunți, asta înseamnă că te așezi în rândul lașilor și accepți condamnarea la o viață nefericită! Nu încerca singur, te rog, crede-mă pe cuvânt!"

O viață și încă o zi
Alexandru-Mihai Gulie

ISBN 978-606944303-3

9 786069 443033

O viață și încă o zi

— Alex Gulie —

ALEX GULIE

0 viață și încă o zi

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GULIE, ALEX

O viață și încă o zi / Alex Gulie.— București:
Bookzone, 2017

ISBN 978 – 606 – 94430 – 3 – 3

821.135.1

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, București

Redacție: 0774.091.579

Distribuție: 031.433.51.65

office@bookzone.ro

Editor: Isabela Elena Ivan

Grafică: Bogdan Ionuț Gurău

„O viață și încă o zi”.

Alex Gulie – București, 2017

ISBN: 978 – 606 – 94430 – 3 – 3

© Bookzone

© Alexandru-Mihai Gulie

SFÂRȘITUL UNEI POVEȘTI

Tot ce e expus în cărți, tot ceea ce pare a fi de o importanță vitală, nu e decât o fărâmbă din ceea ce ar putea fi cu adevărat și ceea ce mocnește în fiecare om.

Henry Miller – *The Books in My Life*

PRIMUL CAPITOL

despre

o poveste ce începe cu finalul ei.

ÎN DIMINEAȚA ZILEI DE 25 septembrie, atunci când în Alaska vremea își începea schimbarea dramatică și oamenii încă se mai agățau de zilele mai blânde ale verii, pe strada până acum pustie și liniștită de la marginea orașului Anchorage, întunericul difuz era împrăștiat de lumina slabă a unor faruri de mașină. Lumina acestora, domolită de pojghița de gheață așternută în miezul nopții, se întindea până în capătul străzii pustii, lipsită de martori ai neliniștii lui Abel.

Apropiindu-ne de anotimpul rece, soarele își pierdea ușor din dominația asupra cerului. Făcea o împărțeață egală cu lima, astfel că trecând vara, urma stăpânirea nopții.

Uruitul grozav al motorului ce se îneca, împrăștiind un nor gros de fum pe eșapamentul ruginit al Fordului, răzbătu prin liniștea din jur. La fereastra vecină de peste drum, se ivi un chip bătrân de femeie ce trăsesse draperia în încercarea de a realiza ce se întâmplase. Era singura care îi auzise povestea, singura care îl cunoștea.

Cu doar o oră mai devreme, Abel se decisese să încheie ziua și cu un zâmbet satisfăcut, își pusese capul pe pernă, cu siguranța că va avea ian somn liniștit. Își administrase deja un tratament numai bun pentru odihnă, trei pahare de Jack Daniel's single malt. Avusese o zi reușită. Promise astăzi încă un contract de film din partea unei agenții de la Hollywood – pe care îl refuzase, așa cum își crease obiceiul – pentru

ultimul din seria de trei romane. Era un scriitor profund, apreciat de criticii de specialitate, lucru mai puțin întâlnit în aceste zile. Era adorat la scară largă de către public, cărțile sale prinzând mereu aripi până pe primul loc în topurile de vânzări, instalându-se acolo pentru o bună bucată de vreme. Scria simplu, iar cel mai important, ascunsă la vedre, scrisă printre rândurile emoționante ale romanelor, i se regăsea drama. Durerea. Drama personală pe care fiecare cititor i-o resimțea prin scrierile sale. Nu erau romane obscure, ci din contră, pline de speranță, iubire și frumusețe. Se simțea însă în ele nevoia autorului de a atinge aceste sentimente despre care vorbea. Își punea sufletul pe hârtie și fiecare cititor se hrănea din drama sa personală, ascunsă în povești de dragoste fabuloase.

În liniștea nopții, purtat pe tărâmul visării, Abel fu adus la simțire de un presentiment. O premoniție sumbră. Își imagina lucruri teribile, departe de fericirea ce trebuia să-l cuprindă în urma reușitei sale. Un sentiment urât. Și, mai trist decât atât, avea dreptate. În visarea sa, fusese purtat în fața cabanei de pe Chalet Dr din Valdez, acolo unde o cunoscuse pentru prima dată. A pășit temător și înăuntru, a văzut-o. Ea era acolo. Era așezată pe canapea și părea că plânge. Și-a ridicat privirea și chiar când Abel se pregătea să-i vorbească, a îndemnat la liniște. Și-a acoperit chipul cu părul ei castaniu ce cădea în valuri către podeaua de lemn, asemeni frunzelor de toamnă. Apoi, întreaga încăpere s-a umplut de un sunet teribil ce creștea în intensitate. Un strigăt înfricoșător ce se transforma într-un cântec funebru.

— Îl auzi? a zâmbit ea. Cântețul meu de lebedă!

S-a trezit speriat. Ceasul de pe noptieră indica ora 5

A.M.

Abel stătea așezat pe marginea patului, cu ecoul aceluia cântec înfricoșător încă bântuindu-i auzul, blocat pe tărâmul dintre vis și realitate. Privirea sa căzuse asupra peretelui din partea de nord a camerei. Prins în cuie, la mijlocul acestuia, un panou alb, cu tot felul de mâzgălituri, domina peisajul de deasupra mesei la care el lucra zilnic. Pentru un ochi neantrenat, dezordinea era cuvântul cheie din întreg peisajul. Pentru el, viețile personajelor dintr-un roman, caracteristicile, faptele și o poveste incredibilă stătea scrisă acolo, încălțată, însă nu mai mult decât este întortocheată o viață normală. Acesta era cel mai important roman al său. Piatra de temelie. Era o poveste reală și poate cea mai frumoasă din toate câte crease el vreodată. O poveste de dragoste reală, așezată pe pagini îngălbenite de trecerea timpului. Deși se mutase aici recent, fără a-și lua vreun articol de mobilier, acest panou fusese primul lucru instalat în noul său cămin. În acest roman și în povestea sa reală se regăsea izvorul tuturor poveștilor care îl făcuseră faimos.

Bulversat de această premoniție, căută din priviri cheile mașinii. Deschise laptopul. Voia să facă atâtea. Era agitat. Scrise rapid conținutul unui e-mail și îl expedie.

Sper că îl vei vedea la timp.

Din spatele perdelei de la fereastra vecină, acțiunile sale erau urmărite atent, iar fiecare detaliu avea să fie memorat și istorisit mai târziu, în cursul aceleiași zile, atunci când doi necunoscuți vor apărea în fața casei lui Abel.

Își luă manuscrisul de pe masă și dădu buzna pe ușă. Înjură de câteva ori căci nu apucase să se încălze, se întoarse și sări în mașină. O cheie. Două chei. Rabla nu pornea, și

probabil nici nu avea de gând s-o facă dacă nu îi era administrat un ritual zdravăn de înjurături. Reușise. Motorul uruia. Fumul se înălța către cer. Bucăți din cauciuc se împrăștiară pe asfalt, iar mașina se pierdu în josul străzii, făcându-se nevăzută privirii curioase a vecinei.

Nu din modestie, ci din nepăsare. Din simplă nepăsare, Abel nu-și înlocuise vechea mașină ce-i satisfăcea nevoile, zi de zi, încă de paisprezece ani. Mergea cu ea până cădea. Nu se îngrijea deloc de bunăstarea ei. *Cât mai are roți... dă-i înainte* era deviza lui și gluma prin care ieșea de atâtea ori din gura celor ce îl îndemnau să o repare sau măcar să o verifice.

Așteptase atât de mult acest moment, încât nici măcar nu credea că va mai fi posibil vreodată. Să o vadă. Să o vadă din nou, măcar odată. Asta își dorea cel mai mult. Și tocmai din acest motiv, cu chipul ei în gând, gonea ca un nebun, dincolo de limita siguranței, pe autostradă. Nicio mașină nu-i stătea în cale. În dreapta sa, pe bancheta pasagerului, așezase manuscrisul. Acela era primul lui roman, înainte de toată faima. Primul și cu siguranță, cel mai bun. Era despre și pentru ea.

Înainte de el, drumul se arăta liber. Până aici, dacă îl întrebai, nici nu mai știa cum ajunsese. Tot ceea ce își dorea era s-o vadă. Visa. Râdea. Plângea. Era fericit.

Încă puțin.

În depărtare, silueta orașului Anchorage prindea contur. Apăsă accelerația, angajându-se în devansarea unui automobil ce mergea cu mult sub limita normală. Nu se putu abține să nu privească. Era condus de o femeie, ce gesticula violent, iar în partea dreaptă, văzu un bărbat ce-și ținea

capul plecat.

Nu-și putu stăpâni un gând cârcotaș și zâmbi. La ei se vedea clar cine cântă în casă. Cum soarele strălucea deasupra liniei orizontului, stânjenit de razele sale, Abel încercă să aplece parasolarul. Un moment de neatenție și mașina depăși linia continuă de pe mijlocul autostrăzii. Un sunet ascuțit îi trezi atenția. Evită coliziunea cu un automobil ce se apropia, în ultima secundă. *Era cât pe ce!* Îl fascina cum viața unui om se poate sfârși așa, dintr-odată. Fără încheiere. Brusc. Pasionat de limba italiană, în vremea adolescenței, citise într-o revistă editorialul lui Umberto Eco. Asta se întâmpla prin anul 1997, dar reținuse perfect cuvintele filosofului italian, fiind marcat de acestea. Cu zâmbetul pe buze, le reproduse în gând: *Nu știu dacă spun un lucru original, însă mi se pare că una dintre problemele majore pe care le au oamenii este cum să înfrunte moartea.* Așa își începea Umberto Eco editorialul din 1997, apărut în Espresso. Povestea în acele rânduri că un discipol, un anume Criton, l-a întrebat cum să privească moartea, *l-am răspuns că singurul mod pentru a te pregăti este să te convingi că toți ceilalți sunt niște idioți... Vezi tu, cum poți să înfrunți moartea dacă te gândești că, în timp ce tu mori, tineri și tinere minunate dansează în discotecă și se distrează din cale afară, că oameni de știință iluminați dezleagă ultimele mistere ale cosmosului, că politicieni incoruptibili muncesc pentru a crea o societate mai bună, când ziarele și televiziunile nu urmăresc decât să ofere informații de interes, când oamenii de afaceri responsabili își fac un crez din a elimina produsele care dăunează mediului? Ideea că toate aceste lucruri minunate se întâmplă în timp ce tu pleci din lumea asta ar fi insuportabilă.*

Dar dintr-o altă perspectivă, *dacă ai avea certitudinea că lumea este plină de idiști, nu ai fi mai fericit, mai satisfăcut, mai ușurat că părăsești această vale a proștilor?*

În timp ce reflecta la acest gând, o pocnitură zdravănă îl îngheță. Volanul se mișcă haotic. Sistemul de prindere al roții cedase. Mașina viră violent. Se rostogoli dincolo de șanțul din partea dreaptă a șoselei și se opri într-un stâlp.

Brusc.

Atât de simplu.

Atât de groaznic, cum totul se sfârșește.

*

ÎN DIMINEAȚA ZILEI DE 25 septembrie, Tim Web împreună cu soția sa Julia, se întorceau de la o petrecere fastuoasă ce sărbătorea cununia singurului lor fiu. Bietul om, era așezat în partea din dreapta a mașinii, ascultând muștrările soției sale fără obiecție.

Chiar dacă erau părinții mirelui, părăseau petrecerea mai devreme decât restul invitaților, dar nu de bunăvoie, ci goniți, dați afară pe ușa din spate.

— Nu înțeleg: ce l-a deranjat!? bombăni ea nervoasă, vădit surprinsă.

Tim se abținu de la orice comentariu, dar întrebarea aceasta ce i se părea cu nimic mai presus decât una stupidă, îl puse iarăși în fața scenei pe care Julia o făcuse:

Petrecerea era la final, cei mai mulți dintre invitați pregătindu-se de plecare. Atunci, în timp ce la masa lor mai rămăseseră doar Tim și Julia, mireasa se așezase voioasă pe unul dintre scaunele rămase neocupate și pusese o întrebare

din complezență (sau poate reală, cine știe?).

— V-ați simțit bine?

Tim abia ce își termina un râs scurt, amical, iar buzele i se puseseră în mișcare pentru a oferi un răspuns cald și binevoitor, dar Julia explodase.

Vulcanul erupsese, iar vorbele sale se prăvăleau ca niște bolovani de foc:

— Ce-ți pasă ție? răspunse ea acru.

O măsură apoi din priviri și chiar atunci când voia să plece (poate că dacă se grăbea era mai bine), Julia o atacă iarăși cu o remarcă:

— Ești a dracu' de urâtă! Ce o fi văzut fiul meu la tine? înclină ea din cap, de sus în jos, de parcă acum încerca cu adevărat să o descoasă și să găsească răspunsul.

Urmară lacrimi și plânsete, nervi și reproșuri.

Oricât încercă Tim să o dreagă în fața fiului său, aducând, pe rând, cele mai ciudate justificări pentru comportamentul Juliei, se lovi de un singur răspuns:

— Nu te teme, tată! Știu că nu este vina ta! Mama n-a plăcut-o niciodată! Îmi pare rău, dar trebuie să plecați! Vă rog! Nu vreau s-o mai văd! Îmi pare rău de tine, dar vă rog, plecați!

Fiul plângea, la fel și tatăl.

Am s-o fac chiar astăzi! își spuse Tim în gând. *Nu mai rezist. Are să se întâmple astăzi! Este singura cale. M-am gândit destul. Oare să las un bilet? Mai bine nu!* își continuă el gândurile. *Este de ajuns! Trebuie să-mi pun capăt vieții! Da! Așa este cel mai bine!*

Un urlet mai tare din partea Juliei îl readuse pe Tim din această visare, unde, în compania gândurilor, găsisese

determinarea de a-și îndeplini planul.

În fața lor se petrecea o scenă de groază. O bucată de fiare îngrămădită în jurul unui stâlp stătea ca mărturie unui aspect tragic al vieții umane.

— Oprește mașina! strigă Tim pe un ton autoritar.

Sub impulsul momentului, temătoare, Julia se supuse așa cum nu o făcuse niciodată în fața lui Tim. Tocul de la pantof i se rupse în timp ce sistemul ABS al mașinii se lupta din răputeri cu femeia, pentru a păstra o frânare sigură.

Imaginea mașinii din șanț stătea ca mărturie unui aspect neplăcut al vieții unui om: finalitatea ei. Și astfel, cu ochii ațintiți la mormanul de fiare, zguduită de această fatalitate, Juliei îi scăpă o șoaptă tremurândă:

— Dumnezeu mare!

* * *

DUPĂ TOATE SEMNELE, ziua era una mohorâtă. Razele soarelui pierduseră încă o dată bătălia cu fâșiile zdrențuroase de nori.

Tim coborî în prăpastie. Solul norios îi îngreună apropierea, sau cel puțin asta lăsa să se înțeleagă. În adâncul său, numai teama de ce urma să vadă printre rămășițele dezordonate, îl împiedica să se grăbească. Deși vara părăsise Alaska, iar temperaturile erau în scădere, broboane de sudoare independente de efort ci provenite dintr-un foc ce ardea în sufletul său, ieșeau la iveală și îi încețoșau privirea în graba lor de a-i părăsi fruntea încrețită.

Niciun pas al său nu scăpă privirii încordate a Juliei. Stătea pe marginea șoselei cu mâinile amândouă la gură,

anticipând la nivel subconștient momentul în carea avea să primească vestea că pasagerii nu au supraviețuit, iar strigătul ei disperat va străpunge înaltul cerului. Un moment de luciditate din partea ei ar fi fost însă necesar și mult mai folositor oricărei griji, chiar dacă naturală. Dar curiozitatea morbidă, anticiparea momentului în care Tim îi va da vestea, o oprea, chiar dacă avea telefonul la îndemână, să ceară ajutor de specialitate.

Într-un final, de jos, glasul lui Tim sparse perdeaua de ceață din jurul său:

— Sună la 911!

— Au supraviețuit? strigă Julia în timp ce-și încordă privirea, încercând să distingă ceva. Încă o clipă de ezitare. Curiozitatea era mai puternică decât sentimentul de ajutor. Sau poate se blocase. Într-un final, prinse a se întoarce la mașină, și cu un calm ieșit din comun, reuși să ofere autorităților toate datele de care avea cunoștință:

— Sunt grav răniți... vă rog... repede!

Se întoarce la marginea drumului, dar o ceață densă se așternuse asemeni unei cortine uriașe încât, atât Tim cât și mașina din prăpastie se ascuseseră privirii sale. Gemete înfundate păreau a se auzi de pretutindeni. Îl strigă pe Tim, dar nu primi înapoi niciun răspuns.

Peisajul era înfiorător. Nu putea distinge nicio siluetă prin ceața cenușie ce o cuprindea. Atât de mult alb și șoapte de durere. Îl mai strigă o dată pe Tim și așteaptă răspunsul. Își întoarce capul în direcția lui, îl lăsa pe o parte încât părea că-și pusese urechea mai aproape de zidul de ceață încercând, să distingă vreun cuvânt.

Suspansul devenea insuportabil.

Tăcere.

Alb și tăcere.

Pană aici, își zise ea. Determinată să coboare, abia acum realizează că tocul pantofului i se rupsese, iar asta îi sporea dezechilibrul în încercarea de a coborî panta abruptă. Se descotorosi fără a sta pe gânduri de încălțări, azvârlindu-le cât putu de tare în oceanul de ceață, și după această mișcare nesigură, se dezechilibra, alunecând pe panta noroioasă. Într-o secundă ajunsese jos, iar pe chipul său apăruse subit o expresie confuză. Venindu-și în simțiri strigă iarăși:

— Tim!?

Aceași tăcere asurzitoare.

Simțea că nu mai rezistă. Lacrimile se zbăteau cu înverșunare să-i invadeze obraji. Era ca într-o temniță. Una nesfârșită. Nu singură, ci în compania unor gânduri negre, de groază.

Un strigăt puternic de ajutor ce provenea parcă din străfundul albului adânc, o aduse la realitate. Părea a fi glasul lui Tim, iar ea strigă cât putu de tare:

— Ești bine? Ce naiba se întâmplă acolo? Tim!/?
Răspunde-mi!

Își încordă privirea. În fața ei putea distinge o siluetă, o umbră, dar nu putea aprecia distanța. Sigur era în depărtare. Dar se apropia. Cu siguranță se apropia.

— Tim, tu ești?

Pașii umbrei erau haotici, în zigzag. Umbra mergea împleticindu-se și părea că nu este deloc ancorată de amintirea, măcar vagă, a unui punct fix în care trebuia să ajungă. Pentru moment, umbra scăpă privirii disperate a Juliei. Ea încercă să facă un pas în spate, temătoare, dar se

lovi de malul șanțului, piciorul desculț îi alunecă prin noroi, iar ea se trezi iarăși cu spatele lipit de sol. În același timp, până apucă să se dezmeticească, în fața sa, un braț însângerat se întinse prin peretele alb. Pentru o secundă, simți cum sângele îi îngheață în vene și timpul se oprește în loc. Glasul tremurând al lui Tim, vizibil rănit, o liniști. Un Tim rănit, era de preferat în locul oricărei alte fantasmagorii ce prinsese contur în imaginația sa bulversată de groază, atunci când de dincolo de bariera aceea de nestrăpuns, o mână însângerată părea că se repede spre grumazul ei.

Atunci când Julia primise îndemnul de a suna autoritățile, înștiințându-i de locul accidentului, Tim se apropia din ce în ce mai înfierbântat de valul de adrenalină ce-i inunda corpul. Făcu un pas mic, privind iscoditor printre fiare. Apoi prinse curaj, realizând că fie și o clipă de ezitare din partea lui, putea face diferența, dacă era cazul, între viața și moartea pasagerilor ce se puteau afla la bordul mașinii. De aproape, urmările impactului frontal al automobilului cu stâlpul de beton erau de-a dreptul înfiorătoare. Ceața densă îi păstra lui Tim în atenție numai o parte din dramă, dar era suficient. Fiarele contorsionate care cu doar puțin timp în urmă urmau o așezare logică bunului simț, acum, păreau a fi, de la distanță, acordeonul păraginit al vreunui cântăreț ambulant, dar de aproape lăsau mai mult impresia unei opere de artă modernă, eliberată din mintea încetoșată a vreunui artist, ce-și exprimă cele mai grotești sentimente printr-o așezare aleatorie și impulsivă a diferitelor resturi de metale. Un icnet îl puse pe Tim în alertă. *Cineva trăiește*, gândi el. Deși îi părea imposibil, se apropie rezervat de deschizătură.

Într-adevăr, cineva încerca să vorbească. Tim își propti piciorul în plafon, prinse portiera și smuci cu putere, iar mașina, însuflețită parcă, țipa și ea de durere atunci când geamul portierei se sparse în sute de cioburi. Contorsionată în urma impactului, portiera se încăpățâna, în ciuda eforturilor supraomenești ale lui Tim, să nu cedeze. O mișcare firavă a mâinii șoferului, îi grăbi acestuia decizia. Curăță pe cât de bine putu cioburile și se aplecă în interior prin spațiul mic.

— Ești bine? Întrebă Tim, mirat până și el de grozăvia acestei afirmații. Cum oare putea fi bine cineva implicat într-un asemenea accident?

Tim făcu o scurtă pauză în vreme ce analiză trupul inert al pasagerului. Bluza îi era sfârtecată, mâna dreaptă așezată într-o poziție anormală. Chipul său era brăzdat de răni adânci din care șiroaie de sânge cald împrăștiau aburi în jurul său. O imagine terifiantă asupra căreia Tim rămase blocat preț de câteva secunde.

Urmă cu o întrebare al cărei răspuns trist, îl bănuia, dar dorea cu toată sinceritatea să se înșele:

— Trăiești? murmură el.

Întinse mâna tremurândă, trist și îngrozit de realitatea ce i se înfățișa înainte. Atunci când se apropie să-l atingă, un geamăt stins se strecură în liniștea dureros de apăsătoare. Tim se învioră și un gând îi încolți din speranță: *Trăiește*.

— Nu te îngrijora, strigă el de această dată cu putere. Vei fi bine. Totul va fi bine. Ajutoarele sunt pe drum. Încearcă să rezisti!

Se retrase rapid și aruncă o privire către Julia dorind să o întrebe dacă într-adevăr, apelase autoritățile, dar nu o

putu găsi. Ceața densă se strecurase pe lângă el asemeni unui asasin tăcut. Totul era alb în jurul său. Însăși natura părea că pregătește șoferului plecarea din lumea aceasta, așezând asupra lui un giulgiu nesfârșit.

Cuvinte clare, apăsate, sparseră tăcerea. Tim se aplecă iarăși pe portieră și fu martorul unui scenariu grotesc. Șoferul avea privirea fixată înainte, iar la piept, ținea acum strâns un mănunchi de foi îngălbenite de trecerea anilor.

— Te rog! Numai o zi! rugă el pe un ton calm și sigur. O singură zi și îmi va fi suficientă să rostesc în fața ei cuvintele pe care le-am ocolit o viață întreagă.

Tim se arată îngrijorat, dar nu interveni. Era convins că șoferul avea halucinații induse de șoc, durere și pierderea sângelui. Îl privea nedumerit, dar trebuia să-l lase în această transă, să facă orice numai să nu-l lase să adoarmă. Asta era singura regulă pe care și-o amintea din lungul șir de documentare privite. Atunci când cineva își pierdea cunoștința, era grav. Oare așa era corect? Asta trebuia să facă?

— De ce nu? Te rog! imploră el, de data asta cu o deznădejde crescândă. Umblă te rog în desaga aia nesfârșită a timpului și binecuvântează-mă cu încă o zi!

Rămas stană de piatră, o întrebare firească îi străbătu mintea lui Tim: *Cu cine vorbește oare?* Apoi, nesiguranța îl lovi: *Poate că nu trebuie lăsat să se adâncească în halucinații. Trebuie ținut lucid, cu mintea limpede, sau doar să nu adoarmă? Lucid, sau treaz? Oare trebuie să-i spun că are vedenii? Să-l mișc? Nu, nu, nu... asta îmi amintesc clar: nu trebuie mișcat! Dar trebuie oare să-i vorbesc? Dacă... Oare...*

Cu mintea tulburată, invadată de sute de gânduri

neclare, Tim se hazardă să întrebe:

— Cu cine vorbești, măi omule? Vino-ți în fire! Stai calm, căci totul va fi bine!

— Cum? se miră șoferul fără a-și lua privirea din față. Nu o vezi? șopti el liniștit. Este ea. Însăși *viața... timpul...* totul. O văd atât de clar.

— Dumnezeu! se îngrozi Tim, începând să tremure necontrolat. Liniștește-te, omule! îl îndemnă el iarăși. Totul va fi bine. Trebuie să fie bine. Nu renunța!

— O văd atât de clar, vorbi iarăși șoferul. Și o rog din tot sufletul. Am nevoie de încă o zi!

— Vei primi, spuse Tim. Și chiar mai mult decât o zi. Vei avea o viață lungă. Acum trebuie doar să fii liniștit. Rezistă.

În acel moment, șoferul își înclină capul către Tim. Privirea sa atât de curată, lucidă, îi pătrunse până și cele mai ascunse coridoare ale sufletului. Ceva se întâmplase. Iar Tim rămăsese năuc, țintit pe loc de această privire adâncă.

— Tu ești salvarea mea! îi șopti șoferul. Mi-a spus *viața*, spuse el pătruns încă de delir. Mi-a spus că nu-mi va da o zi, dar m-a îndemnat să te rog pe tine: Ajută-mă!

— O voi face, răspunse Tim cu lacrimi în ochi. Voi fi aici, pentru tine. Ajutoarele sunt pe drum. Rezistă încă puțin. Eu sunt aici!

Rănila de pe chipul șoferului, provocate de cioburile parbrizului, se adânceau de fiecare dată atunci când încerca să vorbească, dar prin valul de durere, izbuti iarăși:

— Nu! *Viața* mi-a spus că s-a terminat. Dumnezeu! izbucni el în lacrimi. Vreau să-i văd chipul... Manuscrisul meu... Carmen Cigny... Am nevoie de iertarea ei! Doar pentru asta trăiam: am nevoie de iertarea ei... TU! Ajută-mă. Spune-i

că-mi pare rău!

— Am să-i spun, încredință Tim!

Privirea șoferului căzu asupra lui cu o licărire intensă a speranței.

— Te cred! spuse el împăcat. Te or...

Cuvintele începură să i se încurce, împiedicat la fiecare sunet de o tuse, ca mai apoi, nimic din ceea ce spunea să nu se med înțeleagă. Respira cu greu și un sunet teribil însoțit de stropi de sânge țâșni din gura sa, semn prevestitor al sfârșitului. În halucinația sa, implorase pentru încă o zi. O zi de viață și tot ceea ce nu făcuse vreodată și ar fi vrut, promitea să îndeplinească în acest timp. Dar Tim privi fără nicio putere cum acesta se stinge. Poate dacă implora cu mai multă ardoare acea fantasmă a *vieții, timpului*, poate primea.

Poate.

În următoarele secunde, Tim fu martorul unei ultime scene grozave.

Șoferul întinse mâna și păru că vrea cu disperare să apuce ceva. Ceva invizibil. Din neant. Dar nu reuși. După câteva secunde de încercări, brațul îi căzu, lipsit de putere. Dacă viața ar fi o persoană, acoperită de o mantie zdrențuroasă asemeni norilor cenușii ce acaparaseră cerul întreg, atunci, țesătura firului ei cedă când acest biet om, cu ultima fărâmbă de putere se agăță disperat de ea. Firul vieții se rupse, iar el căzu în râul uitării.

Apoi, tăcere.

Totul s-a sfârșit, gândi Tim, încremenit. Și iarăși, o reflecție interioară îi aduse lacrimi în ochi. Nu se gândise până acum la asta, dar deși părea incredibil, Tim nu văzuse

niciodată cum o persoană pierde lupta cu viața. Ajunsese la 65 de ani și încă nu fusese atins vreodată de sentimentul acesta atât de cunoscut celor mai mulți dintre noi. Deși era un necunoscut, Tim îl simți pe omul ăsta mai apropiat de el decât oricine altcineva. El, un străin, îi era cel mai bun prieten. Acum realizează cu adevărat că era singur. Nu avea prieteni, părinți, putea spune că își cunoaște doar soția, dar din păcate asta nu era o alinare, ci mai mult un chin.

— Ce ai pățit? întrebă Julia cu disperare, neputându-și lua ochii de la brațul însângerat al lui Tim. Încercă să se ridice, alunecând prin nămol și întrebă curioasă: Trăiește cineva?

Tim își plecă capul. Stropi calzi de sânge atingeau solul înghețat fumegând. Era șocat. Nu văzuse niciodată cum cineva moare. *Atât de simplu*, reflectă el în tăcere, neauzind-o pe Julia. „Este atât de simplu cum totul se sfârșește. Brusc. Acum vorbești, iar în clipa următoare... ești dus”. Ca prin vis, auzi vocea iritată a Juliei.

— Spune-mi mă, ce Dumnezeu ai? Ce ai văzut acolo?

— Sfârșitul vieții, răspunse el în șoaptă.

— A murit cineva? se revoltă ea.

Tim nu-i răspunse. Avea o stare acută de amețeală, iar privirea sa se lăsa cuprinsă de întuneric. Ceața din jurul lor începu să capete nuanțe de roșu și albastru, culori ce alternau rapid. Primul echipaj ajuns la locul accidentului era unul de poliție.

— Trebuie să mă întorc la el, răspunse Tim, îndreptându-se către mașină.

Julia se lăsă jos, cu ochii în lacrimi și privea către autostradă, așteptând.

* * *

DA VID BROOKS ERA EXPRESIA forței juvenile. Un copil chipeș ce se dorea a fi considerat matur, bărbat în toată puterea cuvântului, iar pentru asta se încăpățâna să-și păstreze barba acoperită de fire de păr răsărite neuniform. Ceea ce nu realiza el era că tocmai din dorința de a purta barbă și încăpățânarea lui, vârsta fragedă îi era trădată. Absolvise cu brio de pe băncile academiei de poliție, iar fizicul său athletic îl ajutase să treacă fără efort probele fizice susținute la încadrarea în forțele de ordine. Deși ager la minte și cu note suficient de mari pentru a-și putea asigura un post mult mai bine plătit lucrând la birou, preferase să aleagă o poziție ce-l ținea în miezul acțiunii. Astfel preferase să lucreze sub acoperire. Avea toate atuurile. El chiar nu semăna a polițist. În haine de stradă putea fi considerat foarte ușor un adevărat playboy sau chiar un bătaș arogant. Dacă stătea în colțul străzii, aveai un singur gând despre el, și anume că este fix șmecherașul ăla de cartier care vinde droguri. Astfel, reușise în scurt timp să se infiltreze într-un grup infracțional din zona metropolitană a New York-ului. Numai că neșansa lui a fost aceea de a fi recunoscut. Abia scăpând cu viață, pentru siguranța sa, fusese trimis îti Alaska. Nu se mai ocupa de cazuri importante și nu ieșea deloc în evidență. Era repartizat la controlul traficului, iar mare parte din timpul programului și-l petrecea în Fordul alb negru, alături de colegul său Joe Best.

Punctul de control, Glenn Weigh Station era situat la numai zece kilometri de Anchorage, la marginea autostrăzii.

Ceața densă din dimineața zilei de 25 septembrie îi găsi pe David și Joe la marginea autostrăzii.

— Crezi că mai putem opri ceva camioane azi? întrebă Joe făcând un semn larg cu mâna către atmosfera de afară.

— Sper, răspunse David. Altfel sunt obligat să nu cobor deloc din mașină astăzi și sincer n-am de gând să îți ascult văicărelile mai mult decât este nevoie, glumi el.

— Am fost cu o puștoaică aseară. Se sprijini în cotieră și suspină adânc. Am îmbătrânit. Mi-au trecut anii, dar nici de-al dracului nu mă las, se amuză el.

— Iar începe, șopti David râzând.

— Ce ai zis copile?

— Nimic. Știam că o să începi, țap bătrân. M-am săturat să aud despre aventurile tale amoroase, râse el.

— Da, dar asta a fost o noapte specială.

— Sunt convins!

— Nu, nu, se revoltă Joe. Serios asta chiar a fost o noapte specială, și vrei să știi de ce?

Nu, dar oricum o să-mi zici, gândi David.

— Oricum îți zic, râse Joe, anticipându-i gândul.

O serie de cuvinte fără fond îi împânzeau auzul, încetase să-i mai asculte povestea lui Joe și se lăsase cuprins de gânduri. Dacă la început îl asculta cu mare interes, aceeași poveste condimentată cu expresii vulgare despre o viață desfrânată, devenise o amenințare pentru starea lui de bine. Lucrul bun era că această poveste a lui Joe rareori dura mai mult de cinci minute. Își termină și de această dată povestea cu un zâmbet larg mascat, parțial de mustața stufoasă, iar asta fu semnul lui David de a-și reveni din visare. Își scutură capul de câteva ori și îl bătu pe Joe pe umăr în semn de

aprobare cu privire la povestea lui.

O voce robotică, cu accente feminine provenită din stația de recepție sparse tăcerea.

— Băieți, aveți treabă!

Până se fâstâci Joe, David ridică receptorul:

— Te ascultăm, Sue. Ce ai pentru noi?

— Am nevoie să securizați o parte a autostrăzii. A avut loc un accident la mai puțin de un kilometru de locul în care sunteți.

— În ce direcție? întrebă Joe aprins.

— În sensul de mers spre oraș. Primul echipaj de poliție va sosi în circa șapte minute. Până atunci, asigurați voi locul accidentului. Cu ceața asta, nu se știe!

— Hei Sue, mustăci Joe, ți-am spus ce am făcut aseară?

— Mi-ai spus săptămâna trecută, replică Sue tăios.

— Cum adică? se miră Joe, năucit.

— Mulțumesc, Sue, râse David.

— Ce vrei mă să spui cu asta? Cum îi puteam spune de săptămâna trecută ce am făcut eu aseară?

— Așa faci mereu, zâmbi David. Ei, Joe bătrâne, ai aceleași apucături în fiecare săptămână. Ca un ceas elvețian. Haide, putem lămuri asta mai târziu, dar acum trebuie să mergem! Dă-i bice, bătrâne!

Mașina de poliție înainta precaut prin ceață. Sirena își răspândea ecoul în neant, iar girofarul plasat deasupra arunca tonuri de albastru și roșu de jur-împrejur. David își încordă privirea și încerca să-și facă o idee asupra mediului înconjurător. Două puncte roșii de lumină, palide, apărură din ceață la câțiva metri în față. În această zonă, asfaltul era desfăcut adânc, scrijelit până în dreptul mașinii oprite.

— Aici este, concluzionă David.

Joe îndreptă proiectorul către mașina parcată, dar aceasta se dovedi a fi goală. Opri în spatele ei, lăsând girofarul pornit pentru o mai bună vizibilitate a celor ce mergeau regulamentar pe banda din partea dreaptă. Lumina era destul de puternică pentru a străbate șaiszeci de metri prin vălul de ceață, astfel că șoferii ce se îndreptau către ei aveau suficient timp pentru a reduce viteza și a ocoli.

— Coboară tu! îl îndemnă Joe. Coboară și vezi ce se întâmplă, iar eu voi parca mai bine mașina. Am să caut și triumphiurile și poate mai avem ceva semnalizatoare!

De cum păși afară, vocea speriată a unei femei îi ascuți simțurile. Se grăbi către marginea șoselei și găsi o femeie așezată în fund, cu lacrimi în ochi ce striga după ajutor ca din gură de șarpe.

— Doamnă!? Sunteți bine? Cum vă numiți?

— Julia, răspunse femeia panicată!

Se repezi către ea și o acoperi cu geaca lui. Femeia gesticula haotic. Avea picioarele goale, iar hainele îi erau nămolite. David încercă să o liniștească. O ridică și se îndreptară către mașină. Află că ea nu fusese implicată în accident. Văzuse ce se întâmplase cu o altă mașină și o găsisese acolo, căzută pe solul noroios, căci încercase să sară în ajutorul victimelor. De altfel, soțul ei era deja lângă mașina ce se lovise frontal cu un stâlp, încercând să ajute.

— Am să merg la soțul dumneavoastră, o informă David. Vreau să vă liniștiți. Am să las motorul pornit să vă încălziți, iar dacă aveți nevoie de îngrijiri medicale, ambulanța va sosi numaidecât.

Imaginea mașinii, atât cât se putea întrezări, era una

dramatică. Un bărbat stătea aplecat pe geamul portierei din dreapta și părea că poartă o discuție cu unul dintre pasageri.

Sunt în viață, gândi David, asta este minunat!

Bărbatul de lângă portieră avea brațul rănit și îl întâmpină ușurat:

— În sfârșit, se agită Tim!

— Ești bine?

— Da, răspunse el entuziasmat. Eu simt bine. Eu sunt... n-am fost implicat în accident, doar încerc să ajut. Dar omul ăsta este rănit grav. Ești numai tu? Unde este echipa de intervenție? Ambulanța! Te rog, repede, are nevoie de un medic!

David se aplecă spre șofer încercând să-l asigure că ajutorul este aproape. Imaginea pe care o văzu avea să-l bântuie pentru totdeauna. Omul era desfigurat, cu fața acoperită de ceea ce acum era o crustă roșie, căci sângele începuse să se coaguleze. Cămașa îi era sfâșiată, iar mâna dreaptă, judecând după poziția în care se afla, era cu siguranță ruptă. O imagine îngrozitoare. Dar în loc de suferință, șoferul cuprins de liniște, vorbea. David se întoarse întrebător către Tim.

— Delirează spuse el. Vorbește aiurea, cu siguranță datorită șocului. Ajută-l cumva, strigă el cu ochii plini de lacrimi. Te rog!

— Ce pot face? se descurajă David. Mai durează puțin, numai puțin și ambulanța va fi aici.

— Tu nu înțelegi că poate fi prea târziu? oftă iarăși Tim.

Un gând trist îi fulgeră mintea lui David. *Prea târziu. Într-adevăr. Are dreptate. Omul ăsta își va pierde viața. ăsta poate fi sfârșitul lui. Dar cine este el? Poate fi tată, frate, soț,*

fiu. Cineva îl poate aștepta acasă, iar acum, dintr-un capriciu al sorții, nu-l va mai vedea vreodată. Cât de trist! Inima i se înmuie. Nu avea nicio putere. Nu putea decât să aștepte.

* * *

JOE BEST STĂTEA ÎN MIJLOCUL drumului, încercat de oboseală. Vârsta își spunea cuvântul, pentru el până și statul în picioare mai mult de cinci minute reprezenta un efort considerabil. Își strânse geaca aproape de corp, iar apoi făcu semn cu brațul stâng unei mașini ce se apropia, să reducă viteza. Sunetul ascuțit de sirenă răsuna din depărtare, iar gândul îl liniști pe Joe.

Vine poliția și se ocupă ei. Încă puțin Joe bătrâne și mergi la căldură.

Își întoarse privirea către automobil, căutând confortul căldurii. Două echipaje de poliție ajunseră la locul accidentului, însoțite de o ambulanță. Joe îi informă pe colegii săi despre tot ce știa, apoi se sustrase.

— Bine, băieți! De acum vă ocupați!

Nick Shelton îi mulțumi amabil și îi preluă atribuția de a păstra buna circulație pe autostradă.

— Mulțumim, Joe! Am încercat să ajungem cât se poate de repede. Sper că nu este prea târziu, spuse el făcând un semn din cap către marginea autostrăzii. Auzi, adăugă el în timp ce Joe se îndepărta, îl cunoști?

Știi cine este nefericitul?

Joe ridică din umeri, apoi își amintiți cum David mersese către accident. Până acum fusese prea ocupat să-i fie frig pentru a se mai gândi de ce venise. Ceața începea să

se retragă. În fața sa se distingeau câteva siluete prin perdeaua fină de ceață care se risipea.

— Nu, nu știu cine este, iar dacă va supraviețui... numai Dumnezeu poate decide acum, oftă el. Se întoarse către Nick și zâmbi. Nu depinde de noi, prietene. Suntem prea mici, reflectă el.

Se întoarse pe călcâie și căută să ajungă cât mai repede la mașină. Picioarele îl dureau groaznic, iar frigul de afară îl pătrunsese până în măduva oaselor. Sări pe scaunul șoferului și cu o agilitate ieșită din comun, porni la maxim toate ventilatoarele, iar piciorul se lăsa greu pe pedala de accelerație. *Ce grozăvie*, gândi el. Își strânse mâneca de la cămașă în pumn și curăță geamul ce se aburise. Îl putea zări acolo în prăpastie pe David, cum dădea ocol unui morman de fiare. Se părea că intervenția era una complicată. Joa văzuse și altele asemenea. În astfel de accidente, deseori corpurile fragile ale oamenilor păleau în fața metalului, mult mai dur, rece, fără suflet. De obicei era nevoie de intervenția celor de la descarcerare, iar acum, exact asta se întâmpla. Mașina era tăiată, ruptă, desfăcută asemeni unei conserve. *O desfac ei ca pe o conservă, să-l salveze, dar ce să mai salveze? Țăla un mai este om, acolo nu mai găsesc decât came bătută.*

Într-o secundă, îi dispăru interesul.

— Moare, trăiește, nu mai contează, important e să-mi fie mie cald! Cine l-a pus să meargă ca nebunul pe o așa vreme! se supără el, vorbind de această dată cu voce tare.

— Nu mergea tare! șopti o voce de femeie.

Lui Joe îi scăpă un urlat scurt. Mai era cineva în mașină, pe bancheta din spate. Femeia era acoperită cu geaca lui David. Joe se rușină. Nu avea habar cine este sau cum

ajunsesse ea în mașină. Dar cum de nu o observase? Dacă o fi una dintre pasagerii implicați în accident? se întrebă el. Apoi, chipul i se roșise, sângele năvălindu-i în obraji. Îi era rușine de ce spusese. Omul ăla care poate acum își dă ultima suflare ar putea fi soțul, prietenul, fratele ei. El vorbise atât de urât, de rece, de nepăsător în fața sortii crude a aceluia, încât acum se bâlbâia, neștiind cum s-o dreagă.

— Îmi pare rău! se scuză el timid. Nu știam că mai este cineva în mașină. Trebuie să știți că nu am vorbit serios. Probabil va supraviețui. I-am văzut pe colegii mei făcând minuni în astfel de situații critice. Totul va fi bine. Îmi cer scuze, știți, așa sunt eu. Uneori mă mă ia gura pe dinainte și spun numai prostii.

— Nu trebuie să vă scuzați! îl consolă femeia. Nici eu nu știu cine este în acea mașină. Nu are nicio treabă cu mine. Nefericitul ăla m-a depășit și apoi a intrat în râpă. Nu avea cine știe ce viteză, dar... ce pot spune... poate i s-a terminat norocul.

Joe se liniște. Își trecu mâna prin mustața deasă, zâmbind stângaci.

— Dumneavoastră ați văzut ce s-a întâmplat? reluă el pe un ton oficial.

— Da, domnule polițist! Am oprit să vedem ce s-a întâmplat, iar soțul meu s-a apropiat. Eu am apelat autoritățile imediat cum am văzut. Nici nu am stat pe gânduri, spuse ea fără strop de remușcare sau nesiguranță.

— Ați făcut foarte bine, o lăudă Joe. În felul ăsta, omul acela poate avea o șansă. Dacă va trăi, cu siguranță, trebuie să știți că este datorită promptitudinii dumneavoastră.

Julia se simți atinsă în amorul propriu. N-ar fi fost rău să

fie considerată salvatoare, și de cum Joe rosti aceste cuvinte, mintea ei le și închise în sertarul dorințelor. Trebuia ca omul ăla să trăiască. Ea va fi numită salvatoare. *Uite ce frumos îmi vorbește...* gândi ea visătoare.

— Și spuneți că nu știți cine a fost implicat în accident? se arătă Joe curios.

— Nu, v-am spus. Mergeam regulamentar, cred că aveam viteză mică. Știți, eu conduceam... iar mașina aia albă...

— E Ford, completă Joe, referitor la autoturismul implicat în accident.

— Da, mă rog, e albă și acum nu știu dacă mai poate fi numită mașină, replică Julia rece. E făcută praf. Dar cum spuneam, am văzut că la volan era un bărbat. Atât am apucat să observ. Era singur în mașină... ne-a depășit, dar repet: nu avea cine știe ce viteză. Și apoi, nu știu ce s-a întâmplat, a ieșit de pe partea carosabilă.

— Al dracului decor, chicoti Joe. A intrat în ditamai stâlpul, continuă el cu aceeași voce gravă, rece, nepăsătoare. Cred că a adormit la volan, își dădu el cu părerea.

— Probabil... și cum spuneam, am văzut cum a intrat în stâlpul ăla. S-a auzit o pocnitură teribilă ce mia înghețat sângele în vene. Dar nu m-am panicat. Bine, mai tare m-am speriat de cum țipa Tim.

— Păreți afectată, replică Joe pe un ton ironic.

Julia bătu în retragere. Își dădu seama că este mult prea pasivă în raport cu tragedia evenimentului. Și așa era. Nu o afecta în niciun fel din punct de vedere emoțional. Bărbatul ăla, care acum se afla la granița dintre viață și moarte, era pentru ea un necunoscut total. Nu vibra în niciun fel cu

natura tragică a evenimentelor. Dar, tonul ironic al lui Joe îi plantă o sămânță de rușine în suflet. Nu era tocmai frumos să vorbească așa. Până la urmă, vorbea despre un suflet. Un om al cărui drum prin viață se sfârșise fulgerător.

— Nu se cade să vorbesc așa!? se prefăcu ea rușinată.

— Aiurea, sări Joe. Nu uitați cum am pornit eu această discuție, acum câteva minute. Nu vă sfițiți, doamnă. Nu puteți fi judecată pentru faptul că sunteți o femeie puternică. Până la urmă, de asta dați dovadă. Știți, asta este un lucru natural... să mori. Bine, se corectă el, aici nu a survenit neapărat în mod natural. A fost mai violent, mai fulgerător sfârșitul... dar, ce putem face? Doar atâtea pagini de viață a avut el în cartea cărților. Nu putem spune că nu ne pasă absolut deloc, Doamne ferește! Este trist ce se întâmplă, doar că...

— Doar că nu i se întâmplă unei persoane apropiate nouă, îl completă Julia.

— Exact! o aprobă Joe. Atunci era altceva, adăugă el după o scurtă introspecție, și apoi nu are niciun sens să mai vorbim despre asta, căci nici nu știm sigur că a murit!

În fapt, făceau cu rândul. Cei doi, se consolară reciproc, aducând pe rând tot felul de argumente, pentru lipsa lor de sentimente. În fapt amândoi căutau garanții în ochii celuilalt că nu sunt o persoană rea. Și se completau de minime.

Lovituri repetate în plafonul mașinii îi sperie pe cei doi. David ajunsese lângă mașină și părea că zâmbește:

— Joe! strigă el cu entuziasm. Trăiește! Încă trăiește! Șoferul trăiește!

AL DOILEA CAPITOL

despre

aceeași zi, altă poveste

AM NEVOIE DE mai mult timp!

— Ce ai face cu el?

— ...totul!

— Trebuie să știi că asta nu este posibil!

Așa era în fiecare dimineată. Pleoapele Sarahei se deschideau greu. Depunea din ce în ce mai mult efort. Dar era mulțumită. Știa că fiecare clipă este prețioasă. O nouă zi. O nouă promisiune. Își privi îndelung companionul, această fetiță drăgălașă, cu zâmbet pur, cu părul castaniu, cu ochii ei mari. În fiecare dimineată, ea era în salon. Se cunoscuseră cu doar câteva zile înainte și fără a-i cere explicații, Sarah știuse încă de prima dată. Trecuseră deja treizeci de ani, dar încă își amintea perfect prima zi de școală și uniforma aceea albastră, cu ștrampi albi, cu zâmbetul unui copil ce-și pregătea asediul asupra vieții. Fetița ce o aștepta acum să se trezească era copia ei fidelă. O mână a destinului, o formă frumoasă a necruțătorului moment. Nu era reală, ci doar o plăsmuire a minții sale, dar părea a fi mai mult decât o simplă fantasmă. Părea a fi însăși *viața, moartea*.

Fetița se apropie de patul lui Sarah, se ridică pe marginea acestuia, apoi se întinse lângă ea. Se apropie mai mult și îi șopti la ureche:

— Dar dacă tot îmi ceri timp... șopti fetița cu glas inocent, de ce îl pierzi pe cel pe care îl ai...

— Încerc să nu-l pierd. Mă bucur de razele răsăritului

ce-mi îmbie chipul. Le pot simți, să știi. Le simt mai mult decât oricând sau poate abia acum am început. Este un lucru ciudat ăsta. Toată treaba asta cu... plecarea. Începi brusc să realizezi cât de prețioasă poate fi fiecare clipă. Nu este un clișeu, este o realitate. Una cu gust amar, dar fără îndoială, un adevăr.

În tot acest timp, fetița coborâse din pat și se plimba, sau mai bine zis țopăia până la fereastră, apoi la ușă și tot așa. Brusc, se opri în mijlocul camerei:

— Sophie va fi aici astăzi.

— A ajuns? Întrebă Sarah emoționată.

— Da! Chiar acum primește plecăciuni din partea *majordomilor* săi, pe aleea din față, chicoti fetița începând iarăși să țopăie. Ai de gând să te ridici din pat? Ar fi frumos să o întâmpini mai veselă!

— Dumnezeule, zâmbi Sarah, nu mă întrista! Știi bine că nimic nu m-ar face mai fericită decât să cobor și să o îmbrățișez, dar...

Două sărituri și fetița ajunse lângă pat. Își puse mâna în palma lui Sarah și îi vorbi:

— Nu-ți pot da mai mult timp... dar haide, îmbrățișează-ți fiica!

Dintr-odată, furtuna de durere ce o ținea la pat trecu și o stare de bine îi cuprinse întreaga ființă. Fetița râdea acum. Durerea dispăruse. Perspectiva vieții îi încălzea inima și o bucurie nemăsurată o aduse la marginea patului. Picioarele ei goale atinseră gresia rece și pielea i se zgribuli în timp ce un fior misterios îi traversa corpul. Râdea, plângea, simțea.

— Știi ce dată este astăzi? chicoti iarăși fetița.

— 25 septembrie! oftă ea. Toată viața mea ar fi fost

diferită dacă el m-ar fi așteptat în acea seară. Dacă ar fi fost acolo... Uite ce este, îşi înlătură ea amintirile, ştiu că ne vom vedea în curând... foarte curând, dar totuşi, îţi mulţumesc pentru acest dar!

Fetiţa chicoti iarăşi, cu un surâs drăgălaş. De data aceasta, ţopăia către ieşire, iar în urma ei, cu un zâmbet ce-i înfrumuseţa spiritul, stătea Sarah care izbutise să se ridice în picioare.

— Ştii că ne vom vedea foarte curând... fii fericită, meriţi din plin bucuria ce te aşteaptă, spuse fetiţa.

Sarah vru să-i răspundă, dar pierduse ocazia. Pierdută în aer fu fetiţa, dar lăsase în urmă promisiunea că va reveni curând. Uşa salonului se deschise şi o voce surprinsă de privelişte răsună emoţionată:

— Mamă!?

*

LA VÂRSTA DE 25 de ani, Sophie Delph avea deja toate calităţile unei femei independente. Era ilustrarea perfectă a proverbului latinesc *mens sana in corpore sano*. Părul îi cădea în bucle de aur pe umeri, punându-i în evidenţă tenul perfect cu tentă de bronz. Avea ochi mari şi pătrunzători de un albastru intens, de culoarea aripilor fluturilor Morpho.

Vântul ce adia uşor în rafale răcoroase, vestitor al începutului de sezon rece, o făcu să-şi strângă sacoul negru la adăpostul căruia îşi găsi un confort călduros. *Numai dacă ar fi fost tot atât de uşor să-mi încălzesc şi sufletul*, oftă ea. Ca şi-n inima sa, pe cer se purta o adevărată bătălie. Nori negri, aducători de ploaie, revendicau cerul de deasupra spitalului.

Natura părea să-i reflecte starea.

Vreme de 30 de ani, Sarah, mama sa, purtase cu stimă și mândrie halatul alb, iar jurământul lui Hippocrate, depus cu mulți ani în urmă, era urmat cu sfințenie, fără excepție. Sarah era o femeie mândră, cu o tărie a caracterului excepțională, iar mai mult decât de oricare dintre cuvintele rostite la acel jurământ se simțea atrasă de următoarele: *sacră și curată îmi voi păstra arta și îmi voi conduce viața.*

O viață excepțională. O carieră impresionantă. Soție devotată. Mamă iubitoare. Nimeni nu putea spune decât cuvinte frumoase la adresa ei. Oricine putea fi invidios pe o viață ca a ei. Și chiar și acum, la o vârstă mai înaintată, deși avea o cruce grea de purtat în aceste clipe, tot găsea puterea unui zâmbet. Dar cine oare o cunoștea cu adevărat? Căci nimeni n-o cunoscuse vreodată așa cum o cunoscuse el. Nimeni nu i se plimbaser pe cărările inimii. Nimeni în afară de el. Singurul ce-i asculta gândurile. Singurul ce-i alunga singurătatea.

Sophie fusese crescută într-un devotat spirit moral, de datorie față de aproape. Respectuoasă, elegantă, cu un simț etic dezvoltat, era îndrăgită de tot personalul spitalului, locul în care crescuse. Mereu pe lângă mama ei, mereu atentă la comportamentul ei, mereu în căutarea unui drum în viață cât mai apropiat de modelul mamei sale.

Acum, într-un un ceas târziu al vieții, Sarah se confrunta cu o boală teribilă, necruțătoare și nepăsătoare în fața destinului unui om: cancer. Singura șansă de revenire era dată numai de un miracol. Dar miracole au trăit mulți și puțini au supraviețuit să spună povestea. De altfel, nici nu-și făcea astfel de planuri. Nu aștepta salvarea.

Sophie se apropie de spital, în vreme ce un vâl de ceață începea să coboare și să acopere pământul. Clădirea spitalului, deși se apropia, se vedea din ce în ce mai greu. Sunete de sirene răsunau prin ceață, iar jocurile de lumini ale girofarelor pictau tablouri abstracte pe fundalul de alb murdar. Vacarmul din jur o neliniștea, grăbindu-i pașii.

Nu mică îi fu mirarea atunci când, ajungând în salonul mamei sale, o găsi pe Sarah așezată pe marginea patului. Un fior rece îi cuprinse trupul și alergă cât putu de repede către îmbrățișarea maternă ce-i lipsise atât de mult.

— ȘTII CE AR FI fost plăcut acum?

Sophie făcu ochii mari, așteptând.

— Mi-aș dori ca razele soarelui să-mi mângâie fața! Aș vrea să-l anunț că sunt încă în viață. Sunt sigură că va fi plăcut surprins, chicoti Sarah. Vrei să mă însoțești până afară?

— Totuși, se arătă Sophie rezervată, este răcoare, spuse ea neîncrezătoare.

Și-ar fi dorit din tot sufletul să-i onoreze mamei sale dorința, însă era îngrijorată. Știa cât de slăbită este. Trecuseră mai bine de trei săptămâni de când nu se mai ridicase din pat, iar acum, cum prinsese un pic de culoare în obraji, voia să meargă până afară. O durea să-i refuze această dorință, iar dezamăgirea i se putea citi pe chip.

Sarah pe de altă parte, se simțea minunat. Își recăpătase forțele. Acum însă, când văzu ezitarea fiicei sale, realizase: nu avea să se facă bine. Mai devreme fusese vizitată de o

nălucă, o plăsmuire a imaginației sale, sau o realitate neîndurătoare. Viața prinsese formă și îi vorbise prin fetița ce îi apăruse în salon, făgăduindu-i o zi. Numai o zi. O zi în care se va simți bine. Oare astăzi avea să vină sfârșitul? Oricum nu mai conta. Sarah se consolase de mult cu gândul că va muri. Aceasta era realitatea. Se consolase, dar acum... cu această șansă... poate reușea să facă ceva special.

Sarah se lăsă iarăși pe marginea patului, străpunsă de adevăr. Își permise, poate pentru prima dată în viață să se lase descoperită de către ochii fiicei sale, înfrântă.

Sophie surprinse înmărmurită cum lui Sarah îi dispăru zâmbetul. O durea acum mai mult, simțindu-se vinovată. Găsi puterea unui zâmbet și rosti hotărât:

— Mergem afară!

— Ah nu! se opuse Sarah. Ai dreptate, nu cred că ar fi tocmai o idee bună. Iartă-mă că ți-am cerut asta.

— Dar... se bâlbâi Sophie, adâncindu-se în sentimentul de vinovăție.

— Nu, ai avut dreptate! Voi rămâne în salon, zâmbi Sarah. Dar dacă Mohamend nu poate ajunge la munte, ce ai zice să aduci muntele la Mohamed? râse ea.

Sophie rămase pentru o secundă blocată de această analogie. Își reveni în simțiri și pricepu. Saloanele de spital erau mai mereu scăldate în lumină artificială. Geamurile erau acoperite de draperii groase ce nu permiteau razelor soarelui să pătrundă. Erau necesare, de altfel, căci în Alaska, pe timpul verii, soarele uita să mai apună. Ziua părea a fi nesfârșită, iar soarele strălucea cu putere chiar și la ceas de noapte, astfel că odihna pacienților trebuia oferită la adăpostul unei nopți „fabricate”.

— Nu-ți face prea mari speranțe, spuse Sophie îndreptându-se către geam. Când am venit eu, afară era ceață. Abia dacă vedeai la doi pași în față.

— Nu trebuie să-l văd pentru a ști că este acolo, mărturisi Sarah. Vreau doar lumină, dragul meu copil. Lumină naturală. Chiar dacă slabă, palidă, pierdută... lumina naturală îmi va face mai bine decât lumina de la două mii de becuri, oricât de puternice ar fi, spuse Sarah, vorbind iarăși cu subînțeles.

Sophie rămase cu privirea fixată către albul nesfârșit ce învăluisese spitalul, iar vorbele mamei sale o emoționară. Cumva, ea îi cunoștea decepția. Era oare cu puțință? Cum intuise ea acest lucru? Ce o trădase?

Se răsuci pe călcâie.

— Cum ai ghicit? se miră ea.

— Ce să ghicesc? se prefăcu Sarah.

— Cred că ți-a spus tata, încercă Sophie să ghicească. Dar nu, se răzgândi ea. El nu avea nici cea mai mică idee. Poate Diana?

Sarah se amuză teribil. O lăsă câteva clipe în suspans și apoi îi mărturisi:

— Nu am nevoie să-mi spună nimeni, scumpa mea copilă. Uiți? Eu sunt încă mama ta și atâta timp cât voi fi lângă tine, îmi rezerv dreptul de a te cunoaște pe deplin. Nimeni nu te va citi așa cum o pot face eu căci, tu ești cartea mea preferată, scumpa mea copilă. Îți cunosc ochii. Privirea te trădează. Încă de când erai mică, îți puteam citi pe chip orice supărare, iar acum... acum te trădează ochii. Ochii ăia drăgălași. În ei s-a stins ceva, șopti Sarah.

Sophie era uimită. S-ar fi prăvălit în brațele mamei sale,

locul în care își găsea mereu confortul și alinarea. Dar ezită.

Ușa salonului se deschise. Diana își ceru scuze pentru intruziune, dar se simțea cumva obligată să anunțe sosirea doctorului Daniel Pop. În câteva secunde, silueta masivă a unui bărbat bine făcut se ivi în ușă. Daniel Pop, salută rece, în stilul caracteristic, înclinând din cap către Sophie. Apoi, cu pași egali se apropie de Sarah.

— Doamnă doctor! răsună vocea sa baritonală, cum vă simțiți astăzi?

Sarah o caută pe Sophie din priviri. Discuția lor abia începea și nu era deloc încântată de întrerupere, dar Sophie părăsise încăperea așa cum o făcea de fiecare dată atunci când Daniel apărea. Sophie nu-l suferise niciodată. Era un om prea serios pentru ea. El nu știa niciodată de glumă, iar când venea vorba despre boala necruțătoare a mamei sale, Daniel era singurul care vorbea sincer, fără reținere. El nu încerca deloc să îndulcească situația, ci spunea lucrurilor pe nume. Astăzi, Sarah se simțea bine. Mai bine decât s-ar fi așteptat cineva vreodată că va mai fi posibil. Pentru Sophie, dr. Daniel era vocea rațiunii, calmă, rece, necruțătoare, iar ea nu avea de gând să audă ce are de spus.

— Sunt bine! răspunse Sarah.

— Ciudat, nu credeți?

— Chiar era necesar să spui asta? se amuză Sarah.

Pe chipul glacial al lui Daniel se topi un zâmbet strâmb, forțat.

— Hei! tresări Sarah. Zâmbeste! Omul cu chip de gheață zâmbeste, asta da minune, se amuză Sarah. Asta este adevărata minune a zilei.

— Asta ar fi a treia minune pe ziua de astăzi, răspunse

Daniel.

— A treia? Cum așa?

— Astăzi destinul și-a întors fața către oameni, doamnă doctor. În primul rând, dumneavoastră vă simțiți bine, contrar oricăror așteptări; apoi, dumneavoastră ați numit zâmbetul meu ca fiind o minune; iar mai apoi, am fost informat că un om care a fost implicat într-un accident de mașină extrem de grav... mi-aș dori să spun că trăiește, dar mă limitez la a spune că... respiră. Încă respiră. Dar până și asta este ceva aproape de un miracol având în vedere multiplele leziuni suferite.

— Trăiește! Întări Sarah. Dacă respiră, trăiește.

— Nu neapărat, o contrazise Daniel. Doamnă doctor, mulți oameni mor fără a fi trăit vreo clipă în viața lor. Dacă respiri, mănânci și dormi nu înseamnă că trăiești. Exiști. Dar a exista și a trăi sunt două lucruri total diferite. Asta însă este o altă discuție și deja se îndreaptă către o latură filosofică.

— Filosofică, într-adevăr!

Sarah îi cuprinse brațul și îl privi în ochi:

— Ascultă, Daniel. Noi doi ne cunoaștem de mult timp. Îmi amintesc și acum prima zi în care ai venit la spital. Erai încă un copil.

— Vrei să-mi ceri ceva? o întrerupse Daniel.

— Da! zâmbi Sarah. Vreau să zâmbești mai des. Chiar vreau asta și ar mai fi ceva. Știu că finalul îmi este aproape. Știu că ziua de astăzi și orice clipă de viață este o binecuvântare pentru mine. Dar, astăzi, din nu știu ce capriciu al timpului, mi-a fost oferită o zi în care să mă simt bine. Te rog! Te rog! Întări iarăși Sarah. Nu-mi spune

adevărul. Măcar pentru o dată în viață, pentru mine... încercă să nu-mi amintești despre boala asta necruțătoare care mă sfâșie bucată cu bucată. Am simțit în fiecare zi din ultimele două săptămâni cum am murit puțin câte puțin, iar acum, măcar astăzi, vreau să mă cufund în uitare. Vreau să zâmbesc.

— Uitarea, reflectă Daniel. Uitarea este cea mai de preț armă a omului rănit.

Chipul lui Daniel se luminează. Nu mai adăugă nimic, dar parafă înțelegerea cu un zâmbet resemnat. În tăcere, părăsi salonul.

AL TREILEA CAPITOL

despre

Confesiunea lui Tim.

— TRĂIEȘTE! răsună iarăși glasul lui David. Dincolo de orice, el era un om sensibil la suferința celor din jur. Un asemenea eveniment tragic și mai ales scena la care asistase nu-l putea lăsa pasiv. Simțea compasiune și milă pentru omul implicat în accident. Mintea sa îl purta către familia aceluia. Își imaginase cum cineva îl aștepta acasă și îl compătimea pe acela dintre colegii săi ce avea să-i înștiințeze că nu va mai ajunge. Cu toate astea, apăruse o urmă de speranță. Șoferul putea supraviețui. David era extaziat de darul unei noi șanse la viață pentru acel nefericit.

Alergă la mașină.

Bătu cu putere în geamul dinspre Joe și-i strigă acestuia cu bucurie:

— Trăiește! Șoferul trăiește!

Făcu ocolul mașinii și se urcă pe locul din dreapta, iar de această dată, lovit parcă de realitate, își fixă privirea către Joe și șopti:

— Trăiește, Joe!

— Te-am auzit de prima dată, băiete! Dar ce este cu tine, puștiule? Îl cunoșteai pe omul ăla de ești așa fericit că a supraviețuit?

— Îl cunoșteai? se auzi și glasul Juliei din spate.

David abia acum își aminti de Julia. El o adusese la mașină și îi oferise geaca sa.

— Nu! Dar de ce... care cir fi diferența?

Este o mare diferență, gândi Julia. Privirea ei se intersectă cu cea a lui Joe. Ei doi stabiliseră deja, în mare, că nu le pasă. Atâta timp cât nu-l cunosc, este prea puțin important ce a pățit acel om. Este trist, într-adevăr, dar ei nu erau afectați. Își transmisera gândurile fără cuvinte, dar David, care acum îi privea pe rând, prinse din aer această teorie a celor doi.

— Văd că voi nu aveți nicio treabă! Vouă nu vă pasă?

— Ei, cum să nu ne pese, sări Joe ofensat. David, băiete, cum poți să-i vorbești așa doamnei? Dânsa a tremurat până acum în mașină, îi luă el apărarea. Și nu uita, fără promptitudinea dânssei, omul ăla putea pierde orice șansă. Dar dânsa a ignorat frigul și a coborât din mașină să se intereseze de soarta nefericitului. Nici n-a stat pe gânduri și a sunat la poliție. Ea l-a salvat.

Julia asculta și savura fiecare compliment.

— Îi pasă la fel ca oricui altcuiva, continuă Joe. Dacă ție îți pasă mai mult, este problema ta. Dar îți spun eu băiete... ești încă tânăr. Nu ai văzut destule în viață. Ești doar un

copil. Viața asta este destul de brutală. Nu ai parte numai de raze de soare, să știi!

David nu răspunse. În schimb, simți respirația Juliei în ceafă și se întoarse:

— Joe are dreptate. Ați procedat corect, iar dacă omul acela va supraviețui, va fi în bună măsură datorită dumneavoastră.

Julia era în al nouălea cer. Se simțea extraordinar. Obrajii săi se îmbujoraseră și rânjea prosteste. David o analiză preț de câteva secunde și nu găsi nimic plăcut la persoana sau comportamentul ei.

— Sunteți singură? întrebă el.

Julia își simți norul de laude pe care plutea cum se prăbușește. Își aminti.

— Sunt cu soțul meu, bolborosi ea aproape dezgustată.

— Ah da, sări David. L-am întâlnit acolo în prăpastie, lângă mașină. Este un adevărat erou. Bine, se grăbi el să completeze ironic, nu a făcut ce ați făcut dumneavoastră, dar totuși. A încercat să fie lângă omul ăla în vreme ce pierdea bătălia cu viața. A încercat să-l țină treaz, să-i alunge temerile și să-i repete într-una că va fi bine. Că este doar un coșmar și că totul va fi bine. Dar, cum spuneam, a încercat. A încercat și el să facă ce poate. Dumneavoastră sunteți totuși adevăratul erou.

Juliei nu-i scăpă această remarcă plină de ironie vădită.

Joe se întoarse către Julia, căutând să-i citească gândurile. Și-ar fi dorit s-o mai rețină câteva clipe măcar, dar simți în același timp repulsia ce o adunase David. Nu mai insistă. Julia își aruncă de pe ea geaca lui David ca și cum ar fi fost o cârpă murdară de care se bucura că scapă. Îl ura. Cum

putuse oare să o ia în derâdere? Un gând sălbatic îi trecu prin minte: *E numai vina lui Tim!* Și așa era normal. Era numai vina lui. Tim, săracul, era de fiecare dată eroul de sacrificiu. Cel asupra căruia Julia își descărca nervii.

În vreme ce Julia se îndepărta, Joe răbufni:

— Ce dracu' e în neregulă cu tine, puștiule!? De ce i-ai vorbit așa femeii ăleia?

— În fine, răspunse David sec. Lasă asta, uite, trebuie să mergem la spital.

— La spital? se revoltă Joe. Puștiule, dacă tu crezi că îmi pierd ziua alergând după găște sălbătice cu tine, te înșeli. De ce dracu' ar trebui să merg eu la spital? Ce se întâmplă acolo? auzi la el, bombăni el în continuare. Cât de urât îi vorbește femeii ăleia minunate, și acum mă pune să-mi petrec ziua pe la spital pentru un idiot pe care nici măcar nu-l cunosc. Știi ce? Și-a făcut-o cu mâna lui. Eu, mai degrabă m-aș oferi s-o duc pe femeia aia acasă. Săraca de ea tremură acum în frig, singură.

— Este cu soțul ei, completă David, mustăcînd. Iar eu, încă îmi mențin părerea. Am văzut-o cât de plină de ea este. Nici măcar nu-i pasă de soarta omului ăla. Soțul său, în schimb, pare un om de toată isprava. Joe, bătrâne, spune-mi, mergem la spital?

— Eh, la dracu', sări iarăși Joe. Cum ai devenit tu dintr-odată bunul samaritean! Ca să-ți răspund mai înainte la întrebare: nu, nu mergem. Dar nu-mi spune tu mie că vrei să mergi la spital doar pentru că-ți pasă atât de mult de soarta nefericitului ăla, accentuă Joe ironic.

— Ba da, Joe. Omule, am văzut acolo ceva extraordinar. Crede-mă. A fost ceva intens. Accidentul este unul groaznic.

Mașina nu mai poate fi recunoscută, dar cu toate astea, omul ăla se agață cu disperare de viață. Părea că vorbește cu cineva. Implora pentru încă o zi de viață și promitea că va fi de ajuns pentru el. Ținea strâns la piept un manuscris. Niște foi galbene. Cred că simt foarte vechi. Povestea lui poate fi una cutremurătoare. Joe, este trist. Aș vrea să fiu alături de el. Chiar dacă nu-l cunosc. El poate fi oricine, Joe. Este... copleșitor ce i se întâmplă.

*

TIM WEB ÎNCERCA SĂ AJUTE pe cât posibil, dar în acest moment, cel mai util lucru pe care-l putea face ora să stea de-o parte și să lase echipa de intervenție să-și facă treaba. Nu-și dorea să le stea în cale, așa că păstra o distanță decentă. Era însă nervos, agitat, iar asta se reflecta în comportamentul său. Se mișca de colo colo în speranța că poate vedea ce se întâmplă. Cei de la descarcerare decisese că cel mai bun mod de a scoate pasagerul, din pricina avariilor grave ale mașinii, era să rupă portiera din dreptul șoferului. Teama unei fracturi cervicale persistă tot timpul în cazuri de accident rutier astfel că medicii ajunși la fața locului, îi imobilizaseră gâtul, presupunând posibila fractură până în momentul în care excluderea se putea determina. Impactul fusese unul violent, iar starea pacientului era critică.

Ultimele cuvinte îi bântuiau iarăși gândurile lui Tim: *...cântecul meu de lebedă este pentru ea*. Își chinuia mintea să priceapă ce vruse să spună cu aceste cuvinte. Era dureros. Cu siguranță acel manuscris era foarte important pentru el.

Acum însă, Tim nu putea ajunge la el. Mașina era înconjurată de medici și membrii echipajelor de descarcerare. Nu se putea apropia, așa că își puse în gând să aștepte. Numai că așteptarea este una teribilă, căci ea macină gândurile și poate aduce un om în pragul disperării. Așteptarea.

Ceața începea să se risipească. Tim aruncă o privire în jurul său. Își amintise de Julia. Nu știa nimic de ea și încercă să o găsească din priviri. La marginea șoselei erau acum trei mașini de poliție, iar oamenii legii încercau să țină curioșii departe. Câțiva reporteri se adunaseră deja în încercarea de a afla amănunte, iar în lumina reflectoarelor nu putea fi nimeni altcineva decât... Julia. Ea se oferise bucuroasă să ofere informații cu privire la detaliile accidentului. Era frig, iar tremuratul era natural, dar cu toate acestea, ea reușea să-și accentueze starea de rău pentru a pune în evidență sacrificiul pe care îl făcuse pentru a putea salva viața celui implicat în accident. Punea în scenă un spectacol grozav pentru cameramanii televiziunilor locale. Era îmbrăcată sumar, într-o rochie elegantă, cu umerii dezveliți, zgribulită de frig și desculță. Mărturisea că ignorase frigul pentru a se putea asigura de bunăstarea celui implicat în accident. Își aruncase pantofii, subliniind desigur că erau de firmă și că o costaseră o avere, fără să-i pese, căci fusese nevoită să alerge către automobilul ei pentru a putea fi cât mai rapidă în apelarea autorităților.

Lumea o aplauda, iar ea se simțea în al nouălea cer. De la distanță, Tim își făcu o idee exactă asupra scenariului. Observă cum un polițist se apropiase de Julia în timp ce ea își primea aplauzele binemeritate pentru curajul și promptitudinea de care dăduse dovadă. Omul legii care

stătea acum lângă ea era Joe Best. El coborâse din mașină, iar acum confirma în fața camerelor de filmat tot ceea ce spusese Julia, atrăgându-și simpatia ei. Își lepădă geaca în văzul tuturor și o oferi Juliei. Apoi făcu un semn larg cu mâna către reporteri, în vreme ce o aduse pe Julia lângă corp, oferindu-i protecția sa. Semnul era clar, după cum bănuși și Tim, spectacolul se încheiase. Îl privea de la distanță pe Joe cum o luase pe Julia în brațe, pe semne să-i protejeze picioarele goale, oferindu-i mai apoi, siguranța și confortul călduros al mașinii sale de poliție.

O pocnitură puternică îl sperie. Cu ajutorul unor clești metalici acționați hidraulic, cei de la descarcerare desfăcuseră mașina fără efort. Victima era acum așezată pe targă iar agitația medicilor sporea. Timpul ora esențial. Fiecare secundă, prețioasă. Alături de Tim, David asista cum șoferul era transportat către ambulanță.

Tim se îndreaptă către locul accidentului, iar David îl urmă mecanic.

Patru bărbați purtau targa pe care era așezată victima către marginea șoselei. În stradă, polițiștii țineau oamenii la distanță, asigurând trecerea în condiții cât mai ușoare. Victima era conectată la aparatele de susținere a vieții din interiorul ambulanței. Ușile acesteia se închiseră, iar mașina demară cu sunetul ascutit al sirenelor răsunând.

— Ce căutăm? întrebă David.

— Manuscrisul, se agită Tim. Ai văzut? Omul ăla avea un mănunchi de foi strâns la piept. Mă întreb: ce s-a întâmplat cu el? Trebuie să-l găsim!

— Da, dar nu-l văd pe aici. Se poate să fi rămas la el?

— Puțin probabil!

Tim căută printre fiarele mașinii însă nu văzu nicio urmă a manuscrisului. Cercetă zona rapid din priviri, dar nu fu cu putință să-l găsească.

— Domnule! i se adresă David. Ar trebui să ne îndepărtăm. Îmi pare rău, dar nu aveți voie să atingeți nimic din mașină căci colegii mei au nevoie ca zona să rămână intactă pentru a putea determina cauza accidentului.

Tim se conformă fără obiecție. Avusese destul timp să cerceteze zona încât se convinsese că manuscrisul nu mai era aici.

Polițiștii îndemnau oamenii să-și continue drumul. Show-ul se terminase. Se strânseseră mulți curioși.

Oameni de toate vârstele care erau în trecere. Tineri ce se amuzau pe seama accidentului, scornind fel de fel de teorii, înarmați cu telefoane și determinați să fie primii care vor uploada videoclipul pe rețelele de socializare, bătrâni, obosiți de viață ce deplângeau soarta crudă a celui implicat în accident, făcând o cruce și rostind o rugăciune în numele lui.

Joe Best se rezemă cu spatele de automobilul său și-și aprinse o țigară. Aerul rece pe care îl trase adânc în piept îi provocă o tuse scurtă. Avea privirea fixată pe Tim și gândul la Julia. Cumva, femeia aia îl atrăgea. Văzându-l pe Tim cum se apropie, își cercetă mintea încercând să găsească o soluție pentru a mai petrece puțin timp în compania Juliei. În spatele lui Tim îl zări pe David și un plan șiret prinse contur.

— Joe Best! se prezintă el în fața lui Tim.

— Tim Web! Vreau să vă mulțumesc pentru grija arătată soției mele. Vă sunt recunoscător! spuse Tim mecanic, cu o mină serioasă.

— Suntem la dispoziția dumneavoastră, mustăci ce. Protejăm și servim, recită el melodios sloganul poliției.

— Vă mulțumesc, domnule. Aș dori acum să vorbesc cu soția mea, încercă Tim să îl ocolească. Aș vrea să mă conducă acasă, asta dacă nu vrea să meargă cu mine la spital.

Să te conducă acasă? Ce fel de bărbat ești tu, dacă te conduce femeia? Of ea chiar este specială. Știam eu că este puternică, prea puternică pentru un amărât ca el, gândi Joe.

— Așadar, dumneavoastră doriți să mergeți la spital? Ei bine, la fel dorește și colegul meu. Uitați cum facem, vreau să vă propun ceva. Vă pot ajuta eu, conducând-o pe soția dumneavoastră acasă, promit că nu este niciun deranj. Iar dumneavoastră puteți merge alături de colegul meu către spital. Da! Asta este cea mai bună soluție, impuse Joe.

* * *

CEAȚA DISPĂRUSE APROAPE complet. Razele soarelui alungau acum și ultimele fâșii răzlețe ce se încăpățâneau să rămână. Prima porțiune de drum era destul de aglomerată, căci oamenii ce se opriseră să asiste la scena accidentului, preferaseră să plece toți de-o dată. Tim accelerează nepăsător până la limita siguranței, depășind tot ce-i stătea în cale. Mașina ambulanței dispăruse din raza lor vizuală, însă sunetul distant al sirenei încă își revărsa ecoul până la ei.

— Las-o mai încet, îl îndemnă David.

Tim depășise cu mult limita de viteză, iar pentru David, îngrijorător era faptul că nu-l cunoștea, astfel că nu se putea încrede în abilitățile sale de șofer. Dacă adăugăm și faptul că Tim nu părea deloc ancorat în prezent, ochii săi privind

parcă în gol, iar mintea purtându-l cine știe pe ce cărări ale amintirilor, îndemnul lui David părea a fi unul suficient de îndreptățit.

— Dacă ajungem cu cinci minute mai devreme, sau cinei mai târziu, nu există o așa mare diferență, își argumentă el sfatul.

— Ai dreptate! încuviință Tim, încetinind.

— Știi, continuă David, noi doi nu am făcut cunoștință așa cum se cuvine.

— Eu sunt Tim, răspunse el zâmbind. Tim Web.

— Încântat de cunoștință, domnule Web. David Brooks. Îmi cer scuze pentru ceea ce urmează să vă spun, dar mă simt oarecum obligat s-o fac.

Tim îl încurajă, oferindu-i un zâmbet calm.

— Domnule Web, colegul meu... ah, Dumnezeule, îmi pare rău, vă rog să nu vă supărați, dar nu știu un mod ușor de a o zice așa că... domnule Web, colegul meu, Joe Best este un bărbat destul de fustangiu...

Tim nu-și putu stăpâni râsul. Râdea puternic, până la lacrimi. Se opri, însă în scurt timp, privindu-l pe David cum i se aprinseseră obraji de rușine, se grăbi să explice:

— Sunteți un om bun, domnule Brooks. În ceea ce-l privește pe colegul dumneavoastră și situația posibilă de care doriți să mă avertizați, eu îi urez baftă. Asta chiar ar fi ceva. Trebuie să recunosc totuși că pentru o secundă, m-am simțit ofensat, dar... viața și cărările ei, cine le poate înțelege? Aș vrea să știți totuși că mă Interesează ce anume vă motivează pe dumneavoastră să vă interesați de soarta omului acela?

David rămase o secundă pe gânduri și ezită să

răspundă. O făcu într-un târziu, dar răspunsul său prinse forma unei întrebări și anume că același lucru ar dori și el să-l cunoască.

Tim își dresе vocea, tușind scurt și răspunse:

— Domnule Brooks, eu sunt un om simplu. O singură dată în viață am reflectat la întrebarea dacă merită să trăiești așa cum am făcut-o astăzi. Este un capitol ce-l țin încuiat adânc în gândurile mele, dar astăzi... ei bine, astăzi s-a întâmplat ceva cu adevărat cutremurător. Nu-l cunosc pe omul ăla, mi-aș dori să spun asta din capul locului. Nu l-am văzut niciodată, dar atunci când m-a privit, pe chipul său am putut citi speranța. M-a văzut ca pe un prieten. În momentele alea de groază în care era chinuit de durerea rănilor suferite, m-a privit și era împlinit. L-am văzut acolo, în delirul lui cum vorbea cu o persoană imaginară. Implora pentru încă o zi din viață. Atâta tot. Măcar o zi voia să să-și mai plimbe pașii pe pământ. Promitea cu toată sinceritatea că-i va fi de ajuns. O zi era tot ce avea nevoie. Nu-i cunoșteam motivul. Mă rog, nici acum nu-l cunosc, dar pot spune cu toată certitudinea dată de un instinct, că îl știu. Domnule Brooks, a fost un moment în viața mea când am ajuns la marginea vieții. Și în momentul ăla, tot ce îmi doream era să mai fac un pas. Atât de simplu. Clipele acelea despre care vorbesc, nu simt trecute. Până în dimineața asta trăiam cu acel gând. Dar acum... acum, când am văzut suferința din ochii omului ăluia, teama de moarte, sau... mai bine zis nu avea teamă de moarte, ci mai degrabă de clipa în care sosise. Cum spuneam, atunci când l-am văzut, delira. Avea o vedenie, sau poate era ceva mai mult decât atât. A cerut încă o zi de la viață, iar viața și-a întors fața de la el.

Atunci...

Joe se opri pentru o secundă. Își înghiți nodul din gât, dar era prea târziu să-și mai controleze lacrimile. Se liniști, apoi, pe fondul tăcerii dintre ei, suspină puternic și găsi tăria de a continua:

— Atunci, domnule Brooks, omul acela, m-a văzut pe mine. M-a privit ca pe un prieten bun. M-a văzut ca pe omul care îi va aduce izbăvirea. Viața nu-i mai dăduse încă o zi, dar dintr-o întâmplare, eu ajunsesem acolo. Atunci, m-a rugat să-l ajut. I-am simțit nădejdea pe care și-o pusese în mine. Ținea strâns la piept un manuscris, pe care eu ar fi trebuit să-l iau. Domnule Brooks, nu știu ce poveste stătea scrisă pe acele pagini vechi, dar pentru el însemna totul. Mi-a șoptit un nume: Carmen Cygni, spunându-mi că are nevoie de iertarea ei. Își dorea o zi pentru a putea primi iertarea. Lumea este plină de povești. Fiecare om are povestea lui și fiecare poveste cuprinde măcar un capitol despre dragoste. Toți greșim, dar sunt puțini aceia dintre noi care cerem iertare. Nu-i cunosc trecutul și nu știu pentru ce fapte are nevoie de această consolare, dar dacă l-aș putea ajuta să și-o dobândească, atunci exact asta am să fac. Vreau să fiu lângă el. Vreau să-i cunosc povestea. Vezi tu, domnule Brooks, acesta este motivul pentru care vreau să-l văd.

David se cufundă în tăcere. Era profund impresionat de cuvintele lui Tim și de motivul acestuia. Reflectă câteva secunde. Avea atâtea întrebări! Tim, printre altele, îi mărturisise că până în această dimineață era bântuit de un gând negru, sinucigaș, dar asigura că acest accident îl făcea să privească viața cu alți ochi. Era marcat. Tim avea dreptate, pe câți oameni, pe tot atâtea povești de viață fascinante.

Omul acela implicat în accident dorea iertarea de la o persoană iubită. Asta era o presupunere. Tim își regăsise voința de a trăi pus fiind față în față cu moartea unui om. Asta era o certitudine.

Între cei doi se așternu tăcerea. Se lăsară purtați de imaginație către povestea omului implicat în accident. Nu-i cunoșteau nici măcar numele. L-ar fi putut întâlni cândva. Poate întâmplător, drumurile lor s-au mai intersectat. În fiecare zi, noi oamenii, povești călătoare prin viață, ne întâlnim la răscruci, dar nu ne vorbim. Ne privim, dar nu ne vedem și ne vorbim fără să ascultăm. Într-o zi un om poate însemna pentru un altul atât de puțin. Într-o altă zi, acel om poate deveni totul pentru celălalt. Viața și cărările ei... Pentru Tim, omul acela implicat în accident nici nu existase cu puțin timp în urmă. Acum îl simțea un spirit înrudit, un prieten din copilărie.

— Poți bănuî pentru ce și-ar cere acel om iertare? întrebă David.

— Nu cred că ar fi drept în fața lui ca eu să presupun lucruri. Sincer, nu știu. Dar dacă el nu va reuși, am s-o fac în numele lui.

— Ce anume!? se arătă David mirat.

— Am s-o găsesc pe Carmen Cygni, oriunde ar fi și îi voi duce manuscrisul lui, căci intuiesc că aceasta îi este dorința. Voi cere iertarea în numele lui.

— Nu este un nume prea des întâlnit.

— Ai dreptate, aprobă Tim. N-am mai auzit un așa nume de familie, dar are ceva frumos în el, exotic. Este un nume demn de cea mai frumoasă femeie din lume.

— De unde știi tu asta? își arcui David sprâncenele.

— De unde știi ce? se prefăcu Tim mirat. Că este cea mai frumoasă femeie din lume? mustăci el. Domnule Brooks, pentru fiecare bărbat, femeia pe care o iubește, este cea mai frumoasă din întreaga lume. Fiecare femeie iubită primește acest statut. Și dacă el o iubește așa cum eu intuiesc, chiar dacă i-a greșit, ea este într-adevăr cea mai frumoasă femeie din lume.

David ascultă cu atenție. Își plecă fruntea, cuprinzându-și ceafa cu mâinile și mărturisi:

— Domnule Web, mai devreme m-ați întrebat motivul pentru care am ales să-l urmez pe acel om la spital.

Tim înclină aprobator din cap, anticipând continuarea.

— Ei bine, continuă David oarecum stânjenit și stângaci în explicații, știți, parte din motiv este unul egoist. Adică, să vorbesc deschis și pe mine m-a șocat soarta crudă a celui om și îmi doresc să-i fiu alături, dar pe de cealaltă parte... pfff, ca să înțelegeți, mă pot folosi de vorbele dumneavoastră. Celălalt motiv este dat de cea mai frumoasă femeie din lume, cea căruia i-am greșit, iar acum m-a îndepărtat.

— Prietena ta? zâmbi Tim.

— Mi-a plăcut explicația dumneavoastră. Numele ei este Sophie și este cea mai frumoasă femeie din lume.

AL PATRULEA CAPITOL **despre** *cea mai frumoasă fată din lume*

SOPHIE DELPH PĂRĂSI SALONUL imediat de cum Daniel Pop își făcu apariția. De data aceasta, vizita lui picase

într-un moment oportun. Se plimbă fără direcție pe holurile spitalului, numai pentru a trece timpul. Minteaa îi era inundată de întrebări, dar în suflet îi încolțea speranța. Mama sa, contrar tuturor așteptărilor se simțea bine, iar în ochii ei văzuse iarăși o licărire limpede de viață. *Ah, ochii...* își aminti ea. Sarah doar ce-i spusese că-i citise durerea din ochi. Încercase să nege, dar o făcuse stângaci, dezvăluind fără voie adevărul. Chiar suferea.

— Pleci? răsună o voce îngrijorată.

Diana Watts, era o tânără urâtică după toate standardele, cu forme generoase date de un apetit grozav și neputința de a-și stăpâni poftetele. Avea însă o inimă bună și blândă. Petrecea foarte mult timp în compania Sarhei nutrind pentru ea un sentiment puternic de admirație, încă de când o cunoscuse. Petrecea foarte mult timp în compania ei și devenise o prietenă apropiată pentru Sophie, care o îndrăgea la rândul ei în egală măsură.

O întâmpină pe Sophie în holul principal și-și crease impresia că vrea să plece, de unde și întrebarea ei. Sophie îi răspunse cu un zâmbet și agățându-se de brațul ei, se așezară pe două dintre scaunele albastre ale spitalului.

— Nu plec! răspunse ea într-un târziu, liniștind-o pe Diana.

— Așa credeam. Am văzut că te îndreptai către ieșire și nu înțelegeam de ce pleci așa devreme. Iartă-mă dacă te-am speriat cu vocea mea îngrijorată!

Diana era mai mereu o persoană iubitoare și grijulie, așa cum rar se mai întâlnesc oameni în zilele noastre. Dragostea ei pentru familia Delph era una necondiționată de ambiții sau beneficii, ci mai degrabă una curată și sinceră.

— Ai văzut cât de bine se simte mama?

— Da! tresări Diana fericită. Este minunat. Cu adevărat minunat. Știi ce... abia aștept să plece dr. Daniel din salon și am să merg să o salut. Sper să n-o indispună dânsul. Zâmbetul ei mi-ar face cu adevărat ziua mai fericită.

— Știi, chicoti Sophie. Tu de ce crezi că mă plimb pe holuri? Aștept să plece. N-aș suporta să-i aud vorbele piperate și vocea aia anostă.

Sophie continuă în a-l imita pe dr. Pop. Avea mereu un stil caraghios de a o face. Își aducea bărbia aproape de piept, îngroșându-și vocea și rostea tot felul de diagnostice ciudate. De multe ori, Diana o acompania în această scenetă comică, dar se mulțumea să fie spectatoare amuzându-se de situație.

Brusc își stăpâni râsul și se așează rapid într-o postură serioasă. Sophie înțelese numaidecât: dr.

Daniel Pop se apropia. Se întoarce, iar bănuiala îi fu confirmată. Pe hol se stârnise o oarecare agitație. Dr. Pop se apropia însoțit de alți trei colegi, iar din gesticulațiile sale violente părea a da indicații și dispoziții.

— Ce crezi că s-a întâmplat? se sperie Sophie. Avea inima strânsă, iar temerile sale se îndreptau în mod natural către mama sa. Poate se întâmplase ceva. Știa că nu poate fi naturală starea ei de bine, având în vedere agresivitatea bolii cu care se confrunta. Acum, cu toată agitația din jur, gândul îi zbură doar la ea și mintea sa concepea scenarii înfricoșătoare.

— Liniștește-te! o îndemnă Diana. Știu pentru ce s-a creat zarva asta.

Sophie o privi reținută.

— A avut loc un accident cu puțin timp în urmă. Unul

destul de grav. Am fost anunțați că victima, un bărbat pe la vreo cincizeci de ani, este într-o stare destul de gravă și va fi transportat la secția noastră de urgență.

— Accident!?

Din spatele ei, o mână îi cuprinse umărul, iar atunci când se întoarse, chipul glacial al dr. Daniel Pop îi întâmpină privirea.

— Domnișoară Delph, mă bucur să vă văd, chiar voiam să vorbesc cu dumneavoastră!

Nu! strigă Sophie cât putu de tare, însă în gând. Am văzut ce grozăvii poți spune persoanelor ce așteaptă confort de la tine. Păstrează-ți vorbele. Nu-mi doresc să le aud.

Toate astea ar fi vrut să le strige în gura mare, dar bunul simț îi dictă să asculte.

— Bună ziua, domnule doctor!

— Voiam să vă asigur că mama dumneavoastră se simte minunat. Este un adevărat miracol. Am observat cât de grijulie sunteți și că vă petreceți foarte mult timp alături de ea în aceste clipe grele. Sunteți o fiică minunată, de care orice părinte ar fi mândru.

Atât Sophie cât și Diana rămaseră blocate. Ce mai puteau spune? Nici nu știau de ce să se minuneze mai tare: de cuvintele pe care le auziseră, sau de zâmbetul, oarecum nereușit, dar totuși un zâmbet, de pe fața lui Daniel Pop. De altfel, nici nu avuse șansa unui răspuns, căci tot cu un zâmbet, de data asta mai șters, Daniel vorbi iarăși.

— V-aș ruga, chiar acum, să părăsiți holul, căci din clipă în clipă, vom primi un pacient care a fost implicat într-un accident teribil și vom avea nevoie de tot spațiul.

Sunetul sirenei de pe mașina de salvare anunța sosirea

acestei victime de care toată lumea din spital vorbea. Sala de operații fusese deja pregătită, un pat mobil fusese adus la intrarea în spital și o mulțime de medici, asistente și angajați ai spitalului se pregăteau pentru a-și oferi ajutorul, toți având roluri bine determinate, dictate chiar de dr. Daniel Pop. Intervenția trebuia să fie una rapidă. Timpul era extrem de prețios. Nu exista loc pentru greșeli.

— Sărmanul! îl compătimi Sophie.

— Haide! o îndemnă Diana. Noi două avem întâlnire cu zâmbetul mamei tale.

AL CINCILEA CAPITOL

despre

Gânduri la apusul vieții.

ZGOMOTE DE TOT FELUL îi împânzeau auzul. Un sunet ascuțit de sirenă, acompaniat de voci cu tonuri grave, păreau a se auzi de undeva din depărtare. Durerea dispăruse. Dar nu trecu mult până realizează că nu doar durerea dispăruse, ci întreaga simțire. O minte neclară, fără trup, aflată în derivă.

Jessica Drum, unul dintre paramedicii serviciului de ambulanță, transmitea prin telefon colegilor săi de la camera de urgențe a Alaska Regional Hospital, toate informațiile cu privire la starea în care se tifla victima, împreună cu colegul ei, Anthony Boomer, executaseră deja două manevre de resuscitare. Pacientul prezenta o plagă deschisă în zona capului și una la nivel abdominal.

Toată agitația din jurul lui, devenise doar zgomot de fundal.

Abel era încă în viață. Respira greoi, din pricina

multiplelor leziuni suferite. Rămânea conștient pentru câteva secunde, apoi se pierdea într-o negură nesfârșită doar pentru a fi adus înapoi la realitate de către paramedici. Era crucial ca el să nu-și piardă cunoștința. Avea gâtul imobilizat, suspiciunea unei fracturi a coloanei vertebrale nefiind încă eliminată. Corpul său purta o bătălie acerbă pentru a se păstra în viață.

Reflectase mult timp de-a lungul anilor asupra *ultimei clipe*. Știa că va veni cândva, dar nu-și imagina niciodată că-l va prinde nepregătit. Le avea pe toate rânduite, într-o ordine aproape sfântă. Iar acum, pe neașteptate, ordinea fusese cuprinsă de haos.

Mai devreme, avusese o întâlnire cu o fantasmă. Viața îi vorbise. El implorase pentru încă o zi, dar asta era cu neputință. Era singur. Fără prieteni în preajmă, fără consolare și cel mai dureros, părăsea această lume fără a primi iertarea ei. Avea nevoie disperată de ea. Acum, aflat în ambulanță, mai aproape de moarte decât de viață, un gând dureros îi fulgeră mintea: *M-am născut fără a cere asta și am să mor la fel.*

AL ȘASELEA CAPITOL **despre** *Prima întâlnire cu Alaska.*

AUTOSTRADA AK-1S ȘERPUIA pe lângă Country Club-ul Moose Run și cobora către Anchorage. Tim Web împreună cu David Brooks aveau de parcurs unsprezece mile până la Alaska Regional Hospital. Automobilul Ford părăsi autostrada pe Airport Heights Dr, iar Tim apăsă pedala de

acelerație. Spera ca de acum să poată vedea ambulanța, însă era de negăsit. Mai mult decât atât, nici măcar sirena nu se mai auzea.

— Crezi că au ajuns? atrase Tim atenția asupra liniștii.

— Cu siguranță! răspunse David ferm. Șoferii de pe ambulanță sunt profesioniști. Au viteza în sânge. Un prieten de-al meu spunea că pentru a deveni șofer pe o mașină a serviciului de ambulanță, trebuie ca mai înainte să fi fost șofer de curse.

— Și nu glumea! conveni Tim.

Intrarea către spital se făcea pe Alaska Regional Dr, iar aici Tim fu pus în dilemă, căci drumul se bifurca chiar în fața clădirii Alaska Medical Plaza.

— Stânga! îl îndrumă David. Acolo este clădirea principală a spitalului.

Aici, liniște. Ambulanța era parcată sub balconul pavilionului de Urgențe. Nu se vedea nimeni. Cei doi își aruncară câte o privire năucită, apoi coborâră.

Ușile de la intrare se deschiseră, iar în pragul acestora apăru Anthony Boomer, unul dintre paramedicii serviciului de ambulanță.

— Bună ziua, se apropie Tim. Domnule, cum se simte? Este bine? Întrebă el cu tremur în glas.

Fără expresie pe chip, Boomer se întoarse către el.

— Este pe mâini bune. Sunteți rudă cu victima? Întrebă el la fel de calm, dar fără a-i lăsa șansa de a răspunde, continuă: Ar trebui să intrați căci avem nevoie de informații cu privire la identitatea victimei. Trebuie măcar să știm ce grupă de sânge are. Vă rog, aproape că-l împinse Boomer de la spate, vă rog, mergeți înăuntru!

Tim nu obiectă. Se îndreaptă hotărât către intrare și pași dincolo de ușile glisante unde fu întâmpinat de către Jessica Drum:

— V-am văzut acolo lângă mașină, își aduse ea aminte. Ați fost cumva implicat în accident? Sunteți rudă cu victima? Îl cunoașteți? se porni ea în presupuneri.

Tim o privi năuc. Agitația din spatele Jessicai sporea cu fiecare clipă. Deasupra ușii ce părea acum intrarea într-un furnicar, stătea scris cu litere roșii sângerei *Camera de urgențe*. Pesemne șoferul, al cărui nume nu-l cunoștea încă, deși Jessica fusese deja a doua persoană care presupunea că îi este apropiat, era acum pe masa de operație. Văzându-i expresia pierdută de pe chip, Jessica explică:

— Domnule... se opri ea pentru o secundă, neștiindu-i numele.

— Web, se prezintă Tim.

— Domnule Web, reluă Jessica, prietenul dumneavoastră, continuă ea cu o nouă presupunere, este acum în sala de operație. Prezintă multiple fracturi și plăgi deschise, iar după toate aparențele... sângeri interne. Nu voi îndulci deloc situația. Nu este cazul. Starea sa este critică. Va fi nevoie de un miracol.

Pentru Tim, vorbele ei se pierdură undeva pe drumul către el. Privea în gol, iar gândul îl purta cu puțin timp în trecut. Ultimele cuvinte: *va fi nevoie de un miracol*, le auzi ca prin vis și rememorând imaginea victimei care implora fantasma vieții pentru încă o zi, nefiindu-i acordată, răspunse:

— Mi-e teamă că nu va avea parte de așa ceva.

— De ce nu va avea parte, domnule Web? se agită

Jessica.

— De un miracol, răspunse el greoi.

— Echipa medicală va face tot ce le stă în putință. Asta v-o promit!

— Desigur, răspunse Tim cu speranța nutrindu-i în suflet. Acum, voiam să vă vă întreb, continuă el, nu ați văzut cumva un manuscris? îl avea la el în mașină. Îl ținea strâns la piept. Un manuscris, se precipită el, erau mai multe coli vechi. Le ținea aproape cu sfințenie, strâns la piept.

— Un manuscris!? se miră Jessica. Nu, domnule Web, nu am văzut niciun manuscris, dar, sunteți sigur? Nu știu în ce măsură putea ține ceva strâns la piept. Îmi pare rău, dar ambele sale brațe prezintă fracturi.

Lumea lui Tim se clătină. Era convins că aici va găsi manuscrisul, căci îl căutase suficient încât să se convingă de asta. Își promisese că-l va ajuta să găsească iertarea. Știa pe cine trebuia să caute, căci îi auzise numele. Carmen Cygni. Dar pentru asta avea nevoie de acel manuscris. *Trebuia să caut mai bine*, își reproșă el, aproape de lacrimi.

— Nu vă supărați, îl repezi Jessica. Trebuie să-mi spuneți cum îl cheamă.

— Cum îl cheamă? repetă Tim năuc.

— Da! Victima. Care este numele lui?

— Nu știu, răspunse el sec.

Jessica prinse o expresie de uimire și indignare:

— Cum adică nu știți? Păi, n-ați spus că sunteți prietenul lui?

În fapt, Tim nu spusese asta niciodată. Asta era numai presupunerea ei, o presupunere pe care o considerase aprobată.

— Nu îl cunosc, se confesă el, cu tremur în glas. Eu eram într-o altă mașină. Am văzut accidentul și m-am decis să ajut. Am venit aici pentru a mă interesa de starea sa și pentru a-i fi aproape.

E nebun, gândi Jessica. Deși nu rosti cuvintele cu voce tare, Tim înțelese numaidecât ce gândea. Îi putea citi în ochi nedumerirea, așa că se grăbi să explice:

— Cum spuneam, am văzut accidentul. Am coborât acolo lângă mașină, și i-am ascultat ultimele cuvinte înainte de a-și pierde cunoștința. M-a rugat să-l ajut. Vă rog, spuneți că nu ați văzut acel manuscris de care vă vorbesc?

— Îmi pare rău! Nu l-am văzut. Așa cum v-am spus, ambele sale brațe sunt fracturate. Mi-e greu să cred că putea ține ceva strâns la piept, cu atât mai mult cu cât noi, cei care l-am scos dintre fiarele contorsionate ale mașinii, n-am văzut un asemenea manuscris pe nicăieri. Dar se poate să nu fi observat. Atenția noastră nu era tocmai concentrată pe ce ținea omul ăla. Chiar dacă ar fi existat un asemenea manuscris, există o mare posibilitate ca eu să nu-l fi văzut.

— Înțeleg!

Una dintre asistente părăsea sala de operație. Doi polițiști o întâmpinaseră, iar Tim, privind peste umărul Jessicăi toată întâmplarea, observă cum asistenta le înmâna celor doi un portofel din piele maro.

Actele sale de identitate, gândi Tim.

Încercă să facă un pas către ei, dar Jessica îi prinse brațul:

— Domnule Web! strigă ea pe un ton autoritar. Îmi pare rău, dar va trebui să părăsiți clădirea. Dacă nu sunteți rudă cu victima, atunci va trebui să așteptați afară. Nu vă puteți

apropia mai mult. Medicii au nevoie de spațiu.

Tim o privi bulversat, aproape neînțelegând ce spune.

— Domnule Web! strigă iarăși Jessica. Mi-e teamă că va trebui să insist.

Trebuia să existe o cale. Trebuia să afle măcar ceva despre el, dar realizează că acum îi era cu neputință. Jessica îl privea ca pe un nebun, neînțelegându-i motivul pentru care se interesa de soarta omului ăla. Nu putea fi din omenie, așa gândea ea. Nu mai există în zilele noastre astfel de gesturi, iar oamenii devin intrigați de motivele ascunse. Cavalerismul a murit de mult și teama a pus stăpânire pe oameni. De altfel, simțul civic se citea și în ochii Jessicai. Insista ca Tim să părăsească sala de așteptare. Îl considera ciudat și peste ea pusese stăpânire un puternic simț civic. Îl prinsese pe Tim de braț și era pregătită să-l împingă afară, dacă era cazul. Tim înțelese asta numai din privirea ei încruntată. Se lăsă condus, din dorința de a nu crea vreo scenă.

Afară, Jessica se alăturase colegului ei și se grăbi să așeze echipamentele medicale în interiorul mașinii. Aveau nevoie să aducă și targa folosită pentru a transporta pacientul, astfel că cei doi căzură de acord să meargă împreună.

Tim, ajuns acum înapoi la mașină, aștepta. Privirea lui Anthony și gesticulația vădită a Jessicai în direcția sa, îi dădură de înțeles că cei doi vorbeau despre el.

Cred că are ceva probleme, nu-l cunoaște, dar vine aici și spune că este rudă cu el.

Mie mi-a spus că sunt prieteni, d-aia l-am lăsat să intre.

A înnebunit lumea, reflectă Anthony. Numai ciudați la tot

pasul.

*

TIM NICI MĂCAR NU OBSERVASE până acum, dar de cum ajunseseră, îl pierduse din vedere pe David. Parcaseră mașina și merseseră amândoi către intrarea de la Urgențe, numai că, în momentul în care Tim discuta cu Anthony, paramedicul de pe ambulanță, David se retrăsese. Deja îi mărturisise lui Tim motivul pentru care venise la spital: voia să o întâlnească pe Sophie.

Cu cinci luni în urmă, din cauza incursiunii sale nereușite ca agent sub acoperire, de teama ca cei pe care îi supraveghea să nu-i găsească urma, David fusese pus în situația de a renunța la slujba de polițist. Urma a fi băgat într-un program special de protecție, însă chiar din prima clipă, se împotrivise cu înverșunare. Atunci, împreună cu superiorii săi, găsiseră o soluție de mijloc. David își putea păstra uniforma, rămânând în slujba legii, însă singurul mod cu puțință pentru aceasta era repartizarea sa, într-un mod cât mai discret, într-o zonă izolată, cât mai departe de un eventual pericol de a-i fi descoperită adevărata identitate.

Prima propunere din partea superiorilor săi venise ca el să preia un post la biroul șerifului din Morton, un orașel la granița dintre Texas și New Mexico. Actele urmau a fi depuse, iar în cel mai scurt timp cu puțință, trebuia să-și preia atribuțiile în micul orașel. Încă de la început nu-i surâsesse prea mult ideea, dar având de ales între Morton și o viață de civil, atunci decizia sa, chiar cu inima plină de regret, era una singură. Mai rămânea doar o zi, iar el avea să

prindă zborul către Morton, numai că Universul încă nu terminase de amestecat pachetul de cărți ce urma să-i decidă destinul, iar un apel telefonic târziu în noapte schimbă total situația. Avea acum de ales între două destinații posibile: Morton, orașelul liniștit ce-i putea îngropa visurile în nisipul deșertului, sau Anchorage, Alaska, metropola de la capătul pământului. Niciuna dintre locații nu era ideală, însă Anchorage câștigase detașat, își scoase pantalonii scurți din bagajele deja pregătite și le ticsi cu haine groase, pregătindu-se de întâlnirea cu vremea rece din apropierea Cercului Arctic. Toată noaptea visase urși polari, ghețari și sclipirile verzui ale Aurorei Boreale. O dată ajuns, simți cu adevărat sensul cuvântului *frig*. Avea făcută rezervare la Hotelul Captain Cook, într-o zonă liniștită din centrul orașului. Se încăpățănase să nu părăsească hotelul și doar să aștepte indicații. Camera era una confortabilă și oferea o vedere fantastică spre muntele Denali, cel mai înalt masiv din America de Nord. Admiră pentru o perioadă masivul din depărtare, cu vârful său acoperit de zăpadă, întrebându-se ce alte lucruri minunate mai erau de descoperit în acest oraș și atunci luă hotărârea să se plimbe pe străzi la adăpostul nopții. Coborâse în hol și neștiind de unde să înceapă, ceru informații recepționarului. Acesta îi spusese că este destul de târziu și că nu poate vizita prea multe locuri la această oră, dar dacă avea nevoie să cunoască ospitalitatea și căldura localnicilor, atunci cu siguranță, barul Darwin's Theory era locul pe care îl căuta. Primi indicațiile: *Mergeți pe 5th Avenue, iar peste două străzi faceți stânga pe G Street. Barul este pe colț, are o copertină galbenă, nu-l puteți rata!*

Viscolul de afară îl făcuse să regrete decizia. Iernile din

Alaska sunt unele aspre și deși trăise într-o zonă ce se bucura de zăpadă în fiecare an, nimic nu-l putea pregăti pentru acest monstru alb ce domina peste Cercul Arctic. De cum ajunse, localul i se înfățișase într-o atmosferă caldă și primitoare. Mirosul de pop-corn ars, tonomatul muzical ce răspândea răgușit ecoul unei melodii din anii '90, îl purtară pe alea amintirilor și parcă descuiase o ușă către trecut, de pe vremea când frecventa barul de pe Hicks Street aflat la periferia Brooklynului. Își alesese unul dintre scaunele înalte de lângă bar după ce inspectase cu răbdare și entuziasm încăperea. Pe chipurile oamenilor se citea relaxarea și veselia, iar barmanul, un tip simpatic pe la vreo treizeci de ani, îi șoptise bucuros secretul:

— Shot-uri misterioase.

David își arcuise sprâncenele, neînțelegând la ce se referă și repetă întocmai cuvintele sale, ca și când ar fi cerut lămuriri:

— Shot-uri misterioase?

— Bineînțeles! Avem o tradiție aici. Vezi tu, în fiecare zi avem o nouă ofertă. Pe la miezul nopții servim din acest recipient – exaltă el, indicând o sticlă acoperită de o pungă de carton –, un amestec de băutură ce-ți va garanta fericirea. Știi cum se spune, cu cât ești mai prost, cu atât ești mai fericit. Ei bine – rânji cu gura până la urechi, cuprinzându-i umărul și aplecându-se spre el, de parcă urma să-i dezvăluie tainele ascunse ale Universului –, e la fel de adevărat și cu nivelul alcoolemiei. Cu cât ai mai mult alcool în sânge, cu atât ești mai fericit. Și acum, să fiu sincer, îți mărturisesc că eu am din plin din amândouă. Ia spune-mi prietene, ce *otrăvă* preferi?

Îl lăsase oarecum dezamăgit pe noul său prieten atunci când optase pentru o bere light, atrăgându-și musturarea acestuia:

— Eu te servesc. Desigur. Dar să știi că berea light nu te scapă de frigul de afară. Și încă ceva, își recăpătă el entuziasmul, avem pop-corn din partea casei.

Servise două Miller Lite, spre nemulțumirea lui Ed – între timp aflate numele mic al acestuia, pe care insista cu ardoare să i se adreseze.

După numai o jumătate de ceas, însă, își făcuse deja planul să plece. Îl aștepta o zi grea în care nu trebuia să facă nimic, doar să aștepte. Paradoxal, asta îi părea mai greu decât orice muncă. Să stea și să aștepte, nefăcând nimic. Își pusese deja în minte ca a doua zi să-și petreacă măcar câteva ore în aceeași locație, astfel că acum, când lumea părea extrem de *bine dispusă* din pricina excesului de *otrăvă*, prefera să părăsească localul, nedorind să deranjeze cumva vreun om de-al locului, poate chiar prin simpla prezență. Își imaginase cum se putea isca un scandal, cum putea ajunge în arest pentru o astfel de altercație, cum probabil vreun jurnalist local, din lipsă de materiale, ce-și câștigă existența publicând vreo rubrică de scandal prin vreo revistă a locului, ar putea relata cele întâmplare, și poate cine știe, dincolo de nume, îi va publica și vreo poză. Asta ar fi fost cu adevărat groaznic, având în vedere oamenii răi care îl căutau. *La fel de bine aș putea să le trimit o carte poștală!*

Tresări.

Neliniștea lui nu putea trece neobservată, iar la insistențele lui Ed de a mai rămâne măcar o jumătate de ceas, atât cât se va da drumul la adevărata petrecere, David

cedă. Tonomatul de muzică își dădea silința să ruleze cele mai bune piese ale deceniilor trecute, oamenii erau încântați de performanțele sale, iar vechea mașinărie revărsa mai tare și cu mai multă poftă, de la loc de cinste, triumfătoare în fața aparaturii digitale, o serie de melodii ale căror versuri, la ceas de noapte erau cântate la unison de către petrecăreți, înduplecat de rugămințile lui Ed, pe acordurile melodioase ale piesei *Walk on Water* a lui Eddie Money, David servi primul shot misterios. Lichidul îi trosni parcă urechile și îi pomi lacrimile. Ed găsisese de cuviință să dea de știre tuturor că încă un călător a fost *dezvirginat*, iar printre hohote isterice de râs și bătăi din palme, David îndrăzni să rostească cele două cuvinte magice pe care le anticipau cu toții:

— Încă unul!

După doar o oră, mai mult inconștient decât treaz, în pragul unei come alcoolice, David stătea ghemuit lângă clădirea barului. Pe fațada clădirii erau desenate figuri ce întruchipau oameni, într-un mers invers al evoluției. De la homo sapiens, până la maimuță. Într-o stare avansată de beție, David se așezase, parcă voit, într-un cadru ce expunea perfect evoluția, sau mai bine zis involuția, căci el, după toate standardele, se situa acum sub nivelul unei maimuțe.

A doua zi, nu-și mai amintea mare lucru. Avea frânturi de amintiri, și peste toate plutea un vâl de mister pe care nu știa dacă îl va putea înlătura vreodată, dar, paradoxal, avea imaginea foarte clară a unui chip de față, cu trăsături impecabile, frumoasă așa cum nu mai văzuse niciodată.

Se trezise destul de târziu, astfel că atunci când coborî în lobby-ul hotelului, descoperi fericit că același recepționar se afla în spatele biroului, sperând că poate acesta avea vreo

informație.

Se apropie de el puțin contrariat:

— Tu lucrezi aici non-stop?

— Bineînțeles că nu, îl întâmpină acesta amuzat. Cum vă simțiți? Întrebă el râzând cu subînțeles.

Lăsă capul plecat, rușinat, apoi îl privi întrebător. Era pesemne destul de expresiv, căci recepționarul îl lămuri voios:

— Ați avut o noapte foarte grea. Noroc cu Sophie. Ea v-a adus aici. Este o fată de toată isprava. Ei ar trebui să-i mulțumiți.

Pe loc, fu copleșit de gânduri: *Sophie*, tresări el. O *chema Sophie și a avut bunăvoința să mă ajute. Dumnezeu, era atât de frumoasă! Oare m-am purtat necuviincios cu ea? În ce stare am fost, sper să nu fi scos la iveală vreo parte urâtă a comportamentului meu! Doamne, dar cât era de frumoasă!*

Privindu-l cum se chinuie, citindu-i parcă gândurile din spatele frunții încrețite și incertitudinea din adâncul ochilor săi, recepționarul se grăbi să-l consoleze:

— Nu vă îngrijorați, nu ați făcut nimic rău. Când a plecat, era chiar fericită. M-a și rugat să-i transmit detalii despre starea dumneavoastră. Este cu adevărat, o fată minunată.

David era copleșit de mărinimia acestei ființe minunate. Cu adevărat era o fată specială, poate cea despre care îi vorbea mama sa tot timpul atunci când îi vedea viitorul lângă o fată frumoasă, iubitoare și înțelegătoare. Dar el o cunoscuse cum nu se putea mai inoportun.

— În drumul meu spre serviciu, ne-am întâlnit iarăși. Era însoțită de o prietenă și doreau să meargă la premiera

filmului *Fantastic Beasts and Where to Find Them*.

— Unde anume? îndrăznise el, rușinat, cu jumătate de glas.

— La Cinemark Century 16. Cinematograful este situat pe 36th Avenue. Și știi și o florărie în drumul dumneavoastră, zâmbi el complice.

Cu inima cât un purice, exaltat de gândul că o va revedea, se grăbi într-acolo, formulând în sinea sa o concluzie: Oamenii din Alsaka sunt minunați.

Îl lăsase baltă pe Tim și mersese să o întâlnească pe Sophie. La fel ca în acea zi, în urmă cu o jumătate de an, voia să-și ceară iertare. Numai că de această dată, bănuia că n-o va mai întâlni la fel de fericită. Se certaseră destul de rău pe fondul nesincerității lui, iar asta o schimbase total. O rănise așa cum nu și-ar fi dorit niciodată să o facă, iar în urma acestei greșeli, ea se izolase, privindu-l rece și distant ori de câte ori avea ocazia să-l întâlnească. Erau ca doi străini. Acum, se decisese să-i vorbească. De cum intră în spital, însă, își pierdu curajul. Se rușina la gândul că-i va întâlni privirea, iar amintirea lacrimilor ei și durerea pricinuită de minciuna lui îl făcură să-și piardă curajul. Se întoarse pe călcâie buimăcit, dezamăgit de neîncrederea sa și pași dincolo de ușile glisante, către parcare. Privi soarele, lăsându-se absorbit de puterea și căldura sa.

— Domnule Brooks!

Strigătul lui Tim Web se strecură prin culoarele amintirilor, ajungând la auzul său. Se dezmetici repede și, coborându-și privirea din înaltul cerului, înaintea lui apăru Tim, care îl striga bucuros de reîntâlnire. Își rezervă un moment de răgaz, gândindu-se la el mai înainte de a se

apropia. A venit aici pentru un necunoscut. De ce îl interesează, când sunt atâția ce trec nepăsători pe lângă suferința lui? Apropiindu-se, își aduse aminte de ceea ce constatase încă din prima zi în care ajunsese aici: Oamenii din Alaska sunt minunați!

* * *

MANTIA ALBĂ A NATURII se risipise, iar razele soarelui promiteau un nou început. Părea a fi o cu totul altă zi, iar sub căldura astrului de foc, Alaska prindea viață.

Tim îl așteptă pe De vid să se apropie, apoi cu un gest, îl îndemnă să se așeze pe locul din dreapta al automobilului, iar el îi urmă sfatul întocmai, fără obiecție.

— Uitasem că ai venit cu mine, și doar când te-am văzut acolo în față, mi-am amintit. Ți-ai întâlnit prietena?

David își plecă privirea. Nu-l cunoștea pe Tim aproape deloc, dar simțea în glasul lui o căldură părintească pe care nu încerca să și-o explice. Părea o persoană bună și îl măcina profund gândul că soția sa plecase către casă împreună cu Joe. Știa de ce era în stare bătrânul său coleg, de șarmul său dus până la limita nesimțirii, iar scurta întâlnire cu Julia îi adâncea și mai mult neliniștea. Îl privi cu admirație și milă pe Tim. El încerca să ajute un necunoscut. Îi mărturisise că avea de gând să găsească acel manuscris, să o găsească pe acea misterioasă Carmen Cigny și să ceară de la ea iertarea pentru acel nefericit. Era dispus să lupte pentru cel mai nobil sentiment, iubirea. Și toate astea în timp ce el putea fi trădat.

David se fâstâci, iar într-un târziu, după veșnice ezitări, dădu glas gândurilor sale:

— Domnule Web! Vă rog, poate ar fi mai bine ca dumneavoastră să mergeți acasă!

— Încă nu! replică el calm.

— Colegul meu...

Ezită iarăși, cuprins de rușine.

— Domnule Brooks, există momente în viața unui om în care acesta devine perfect conștient de situația sa, spuse el cu subînțeles. Un moment de *trezire*, dacă vreți. Ei bine, acel moment este unul critic. Este clipa în care îți vezi viața dincolo de tot fumul și perdeaua de visuri ce te motivează. Ziua în care te dezbraci în fața propriilor ochi de toate speranțele și țelurile la care visai și realizezi că ești atât de departe de ele, încât te consideri prost că ai sperat măcar la așa ceva. Anii se așază pe spatele tău și, ușor-ușor, timpul îți marchează chipul cu riduri adânci, cicatrici ale dezamăgirilor. Eu m-am trezit din acest vis numit speranță și încă din acea clipă am decis că vreau să adorm. Am pleoapele obosite, trupul îmbătrânit și o minte ce nu mai este capabilă de bătălii cu fantasmele speranței. Gata! Mi-a ajuns!

Își aduse capul în palme, încercând să-și stăpânească tremurul din glas. David era fără cuvinte, înmărmurit de gândurile negre ale lui Tim. Era pentru a doua oară când îi mărturisea că viața îl înfrânsese.

Îi cuprinse umărul prietenește, dar cuvintele, prea puține și lipsite de însemnătate, se blocau în spatele buzelor.

— Nu te îngrijora! Eu sunt fericit cu această decizie. Am contemplat mult, iar gândul îmi încălzește sufletul pe care simt de prea mult timp că-l țin prizonier în trupul ăsta trist

și abătut. Eu sunt fericit.

— Dar există... mai există atâtea lucruri frumoase pentru care merită să trăiești. Uite, se învioră David, pentru dragoste. Pentru asta merită.

— Ah! zâmbi Tim. Da, într-adevăr. Dar eu am oferit prea puțină, iar cea care mi-a fost dăruită, am consumat-o cu nesaț și lăcomie, ca un nebun... până și ea s-a terminat.

— Dar încă mai este timp!

— Există un timp pentru toate! vorbi Tim, adunând cuvintele din experiența sa de viață.

— Un timp pentru toate? repetă David întrebător.

— Desigur. Domnule Brooks, noi oamenii, plutim în derivă pe apele timpului. Imaginați-vă doar: viața este un ocean pe care navigăm cu toții. Mulți ani din viață ni-i petrecem învățând cum să navigăm și o facem, fericiți. În vremea adolescenței, ne grăbim, vâslind cu entuziasm, mai repede, din ce în ce mai repede, întâlnim și alte persoane ce ni se alătură în călătoria noastră. Ne legăm bărcile unii de alții și astfel facem mai bine față furtunilor. Ne încurajăm că finalul va fi unul fericit și trebuie să vâslim atât cât putem de tare, căci în fața noastră ne imaginăm insule exotice și frumuseți nebănuite. Dar, cu cât înaintezi mai mult pe mare, iar insulele acestea apar și dispar din fața ochilor noștri tot mai bătrâni, realizezi că totul este un miraj. Când furtunile cele mai năprasnice desfac legăturile bărcilor și destinele se despart, ajuns singur pe valurile din ce în ce mai tulburate din apropierea țărmului, bătrân, obosit, privind în depărtare cum cei ajunși înaintea ta lângă nisipul plajelor senine, sunt înspăimântați să coboare, iar valurile le dărmă trupurile ofilite împotriva voinței lor, te întrebi: Oare merită să-mi

consum până și ultima fărâmbă de forță pentru a duce la final această cursă? Privești apa, iar calmul ei te atrage. Adâncul oceanului te cheamă. Este ca o șoaptă reconfortantă ce-ți încântă auzul: *Lupta s-a sfârșit. Adormi în brațele mele!*

Pentru David, cuvintele acestea pictau un tablou trist. Drama lui Tim îl întrista. Nu putea accepta că un om vorbește atât de calm despre propriul lui sfârșit.

Nu se gândise niciodată la moarte. Viața era frumoasă, iar moartea era doar pentru bătrâni. Credea că timpul este nelimitat și toate poftele sale se vor împlini, căci *trebuiau* să se îplinească. Ziua de astăzi îi pusese în față două destine care aveau să-l marcheze: un om murea într-un accident stupid, mult prea devreme și împotriva voinței lui; un altul era amăgit de viață și pregătit să se lepede de ea, ca de o povară.

— Există un timp pentru toate, domnule Brooks! Privește acolo! îl îndemnă el.

David se dezmetici la acest îndemn voios. Privi prin parbrizul mașinii cum doi polițiști părăseau spitalul. Păreau dezorientați, iar unul din ei își ridică pălăria, scărpinându-se în cap, cu privirea pierdută, confirmând nelămurirea vădită care îi încerca.

— Ce vreți să-mi arătați? întrebă David încă nelămurit.

— Cât am fost înăuntru, i-am văzut pe cei doi. Unul din ei a primit din partea unei asistente un portofel din piele. Cred că era al șoferului. Trebuie să existe acolo un act de identitate, o adresă. Mi-aș dori s-o putem cunoaște. Știi, trebuie să mergem acolo, în speranța că o vom întâlni pe Carmen Cigny.

— Nu-i cunosc, mărturisi David.

— Dar porți uniforma de polițist. Îi poți ruga să-ți arate adresa. Ce zici?

David ezită pentru o clipă, realizând situația celor doi colegi ai săi. Erau dezorientați și nefericiți din pricina unui singur aspect. Cu siguranță, găsiseră adresa și numele victimei, dar partea cea mai urâtă și motivul nedumeririi lor era acela că ei trebuiau să treacă pragul casei celui implicat în accident. Ei trebuiau să ducă vestea tristă celor ce, nebănuitori, îl așteptau să se întoarcă acasă. O mamă, un tată, o soție, sau un copil... va primi un șoc, iar pentru ei întreaga lume se va cutremura.

Stând de vorbă cu polițiștii, sub privirea atentă a lui Tim, care rămăsese în automobil, David constată că avea dreptate. Cei doi erau înfiorați la acest gând. Unul din ei, cel mai tânăr, îi mărturisi lui David că nu crede că e în stare să facă asta, dar își atrase imediat dojana celuiilalt: *Suntem amândoi în asta!*

Tim îi urmări pe cei trei vorbind, iar într-un final, se bucură atunci când David primi pentru o scurtă vreme portofelul. Se întorsese către el, fluturând actul de identitate în aer. Le mulțumi colegilor săi pentru informație, apoi se întoarse.

— Abel! Acesta este numele lui.

— Ai aflat unde locuiește? Întrebă Tim după un timp.

— Palmer, Alaska. Este un orașel la vreo 60 de mile distanță.

— Acolo vom merge! Asta desigur, dacă dorești!

David rămase tăcut. Povestea aceasta îl prinsese în mrejele ei. Tim lupta pentru un necunoscut, dorind să-i împlinească acestuia dorința. Ar fi vrut să coboare, mai ales

acum, când, în spatele ușilor de geam ale spitalului, o observă pe Sophie. Ceva însă, îl ținu pe loc. Simți că Tim are nevoie de el. Nu-l putea lăsa singur. Universul avea un simț negru al umorului. Tim încetase să lupte pentru el însuși, fiind pregătit de a se arunca în brațele morții, dar lupta pentru un necunoscut. Acum, David, se simțea nevoit să plece de lângă Sophie, fără a-i vorbi, riscând să o piardă, doar pentru a fi alături de Tim. Regreta enorm faptul că mai devreme, cuvintele îl trădaseră și ascunseseră înțelesurile complexe ale vieții pe care le putea oferi lui Tim pentru a continua să trăiască. O privi pe Sophie cu regret și luă decizia. Motorul mașinii se deșteaptă într-un uruit frenetic. Soarele se ascunde într-un nor, contestându-i parcă decizia, dar cei doi se îndepărtară. Tim lupta pentru un necunoscut, iar acum, David făcea la fel.

Din fericire pentru el, deși nu știa încă, Universul complota în infinita sa nemărginire să nu-i lase povestea de dragoste să piară.

AL ȘAPTELEA CAPITOL

despre

O poveste nebănuită...

DIN SPATELE UȘILOR GLISANTE, Sophie privi dezamăgită cum automobilul Ford se pierdea printre celelalte mașini. Lovită de un val de dezamăgire, își plecă privirea, supărându-se pe sine pentru că șovăise, îl văzuse pe David mai devreme și credea că venise să-i vorbească, să-și ceară scuze, iar ea era pregătită să-l ierte. Acum, trăi încă o dezamăgire.

Cine știe pentru ce a venit pe aici? Cu siguranță nu pentru mine! Cât sunt de naivă! N-am să te mai iert niciodată!

Își lăasă gândurile să cutreiere nestingherite și acestea îi aduseră o stare de slăbiciune pe care o primi cu dezgust.

Din spatele ei, vocea plăcută a Diane șopti îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat?

Își stăpâni lacrimile și suspină adânc.

— Nu s-a întâmplat nimic!

— Acela era David, nu? întrebă Diana cu jumătate de glas.

Razele soarelui luciră în ochii săi umezi, iar ea găsi puterea unui zâmbet.

— Nu mai contează!

Diana cunoștea deja povestea despărțirii lor și încă nu o acceptase. Încercase tot timpul să-l apere pe David în fața ei, nu pentru că îl plăcea atât de mult, cât pentru Sophie. Îi văzuse împreună și știa cât simt de îndrăgostiți. David o făcea tot timpul să radieze de fericire. Acum, privind tristețea din ochii ei, îl ura pe David. Îl ura din toată inima ei pentru că fusese capabil să o rănească atât de profund. O încurajă pe Sophie, lăsându-i timp câteva minute, apoi se îndreptară către salonul lui Sarah.

Sarah stătea la marginea patului. Auzise ușa cum se deschide, dar nu privi într-acolo. Avea pleoapele închise și capul ridicat, într-o poziție solemnă, primind căldura soarelui cu bucurie. Tenul său palid, bolnăvicios căpătase acum o aură strălucitoare, iar buzele roșii ca focul se topiseră într-un zâmbet liniștit. Sophie și Diana o priveau vesele, cu inimile încărcate de bucurie. Așa ceva era într-adevăr un miracol. Îi admirau aura aproape sfântă și trupul

zvelt scăldat în razele soarelui.

Timpul se oprise în loc. Câteva firicele de praf îndrăzneau să danseze pe fondul unei tăceri absurde sparte doar de ticăitul continuu al ceasului de perete.

Sophie se apropie și își atinse buzele de mâna mamei sale. Sarah o cuprinse într-o îmbrățișare caldă sărutându-i obrajii atinși de lacrimi și o strânse apoi aproape de pieptul său.

— Copilul meu drag!

— Este oare un vis? șopti Sophie.

Sarah îi șterse lacrima de pe obraz.

— Nu este un vis, copila mea! Eu sunt bine. Acum sunt bine.

Sophie se lăsă în brațele mamei sale, purtată pe aripi de vis. Îi asculta inima, energică, îi simțea respirația caldă și se bucura de vitalitatea trupului ei. Ultimele săptămâni, văzând-o chinuită de dureri cumplite, trupul său legat de patul de spital cu frânghiile nevăzute ale necruțătoarei boli, cu spiritul înfrânt de durere, aproape că îi uitase zâmbetul. Acum, Sarah îi cuprinse obrajii cu palmele sale calde, ștergându-i lacrimile.

— Știi, n-aș vrea să te supăr, dar așa cum ți-am spus mai devreme, ochii tăi ascund ceva, acolo, adânc. Dacă nu te-aș fi cunoscut, i-aș fi admirat cu gelozie, dar, scumpa mea copilă, îți pot citi tristețea.

Privirea sa încărcată cu reproș se îndreptă către Diana. Sophie era convinsă acum că Diana îi povestise mamei sale despre despărțirea sa de David. Lovită din plin de această privire suspicioasă și bănuindu-i motivul, Diana se precipită, bâlbâindu-se.

— Nu am... nu aş fi putut... nu... eu, nu...

Sarah explică în grabă:

— Ce se întâmplă aici? O bănuieşti pe Diana că mi-ar fi spus ceva? Sophia Delph! Tu ai uitat cumva că eu sunt mama ta? Crezi că o amărâtă de boală îmi poate lua acest statut? Vreau să ştiu totul. Am nevoie să ştiu totul. Te rog! Aminteşte-ţi cum, nu demult, povesteam împreună nopţi întregi, râdeam, plângeam şi ne lăsam surprinse de adierea brizei din zorii zilei.

O mai lăasă o clipă, apoi îi cuprinse umărul zâmbindu-i complice:

— Este o poveste despre un băiat?

Diana chicoti, atrăgându-şi iarăşi o privire încruntată din partea lui Sophie care imediat îşi controlează pornirea. Apoi îşi ceru scuze, pe un ton formal faţă de prietena sa pentru că o bănuise de *trădare*. Diana primi cu bucurie, făcând încântată câţiva paşi şi se așeză pe fotoliul de lângă pat.

Sophie îşi înghiţi nodul din gât, deodată cu toată nesiguranţa şi povesti relaxată:

— L-am cunoscut într-un bar! Sau mai bine zis, 1 am găsit lângă bar! Era beat criţă. Stătea cocoşat, cu mâinile aduse înaintea, încercând să pipăie... infinitul, cred, nu ştiu ce vedenii avea el acolo. Era amuzant. Nu-l mai văzusem prin zonă, dar mi se păruse a fi un tip de treabă. Îl ştiam pe Ed – fostul meu coleg de clasă care acum lucrează acolo, la Darwin's Theory – şi apucăturile lui, iar David cu siguranţă îi căzuse drept victimă. Da! Haha! Ştii că pe faţa barului sunt desenate nişte figuri – o privi ea pe Diana – cum omul coboară pe scara evoluţiei? Ultima este o maimuţă, corect?! Da! Păi, David, era așezat sub maimuţă, şi sinceră să fiu, mă

chinuiam să văd vreo deosebire. Nu prea găseam, să știi! M-am apropiat de el. Nu vorbea deși l-am întrebat cum îl cheamă. Preferase să se așeze în fund și să mă privească. L-am auzit șoptind Captain Cook, și mi-am dat seama imediat că acela îi este hotelul. Avea o expresie tâmpă. A zis ceva foarte amuzant, când l-am întrebat de unde este: *mama mi-a dat bani să cumpăr o pâine, și eu am profitat de suma consistentă și am fugit în lume! Am fugit de acasă cu banii de pâine!* El râdea, la fel și eu. Iar apoi, știu că m-a privit intens, cu o privire adâncă, de parcă se trezise. Nu mi-a spus-o, poate că n-a îndrăznit, dar pe chipul lui se putea citi la fel de clar că dintr-o carte: *Ești frumoasă!* Asta se întâmpla acum trei luni și de atunci, n-a existat nici măcar o zi în care să nu mi spună asta. Dar...

După acest *dar* urma partea dureroasă a poveștii. O parte pe care Sophie ezită să o povestească. Își opri șirul gândurilor ce păreau a o duce exact în acel moment al despărțirii, și căută privirea mamei sale:

— Îmi pare rău că nu ți-am povestit despre el... Acum însă, nici nu mai are rost. E prea târziu pentru noi. M-a mințit și nu i-o pot ierta niciodată. Totul s-a terminat.

Sarah lăasă tăcerea să se așeze, plimbându-și degetele în palma ei:

— Ai povestit atât de încântată! Poate nici nu realizezi, dar ai râs tot timpul. Ai părut atât de fericită! Trebuie să recunosc, l-ai cunoscut într-un loc cel puțin ciudat, dar, lasă-mă să-ți spun un mic secret: dragostea nu ține cont de locuri, de timp sau de orice altceva. Te poți îndrăgosti de zâmbetul, de mersul, de inteligența, de felul în care ascultă o persoană. Te poți îndrăgosti de cineva atunci când doarme și îi veghezi

somnul, sau atunci când suferă și îi alini durerea și vice-versa. Dragostea nu cunoaște limite și nici nu te întreabă dacă vrei să iubești, dacă ești pregătit sau dacă trebuie. În mod evident, nu-l cunosc pe David, dar licărirea, flacăra aceea din ochii tăi despre care vorbeam eu... am văzut-o din nou. A fost prezentă în adâncul acestor ferestre către inima ta, a fost acolo acum cât mi-ai povestit despre el. Dar acum...

Sarah contemplă pentru o clipă, lăsând iarăși liniștea să se așeze. Își ridică iarăși capul în căldura soarelui și își aminti de el. Omul pe care îl iubise. Omul pe care îl lăsase în urmă. Marele său regret.

— Scumpa mea copilă! reluă ea cuprinsă de un aer misterios ce-i cuprinse privirea. Am să-ți spun o poveste. Vei vedea ce înseamnă cu adevărat să fie prea târziu și cum capriciile a doi oameni pot distruge toată frumusețea unor sentimente curate. Se spune că atunci când viața ta se apropie de final, nu vei regreta ceea ce ai făcut, ci cu adevărat, regretul este mai puternic pentru ceea ce ar fi putut să fie... Și ochii mei erau aprinși cândva de scânteia aceasta minunată a iubirii, dar s-a stins căci n-am știut să iert.

Atât Sophie cât și Diana ascultau cu nesaț această introducere. Povestea Sarhei venea pe neașteptate. Sophie nu o auzise niciodată vorbind astfel despre dragoste, iubire, și era cuprinsă de uimire, dar și de o bucurie nemăsurată, căci urma să afle o poveste pe care n-o bănuise niciodată.

— Numele lui era Abel! pronunță Sarah cu nostalgie. Și mi-a oferit cea mai frumoasă poveste. Vezi tu, eu am fost destul de norocoasă că am trăit aceste sentimente.

— Ce s-a întâmplat?

— Am plecat urechea spre ceea credeau alții.

AL OPTULEA CAPITOL
despre
Bătrânică din primul capitol.

ÎN CONDIȚII NORMALE, drumul până în Palmer – un orașel micuț ce adăpostea undeva la vreo șase mii de suflete – dura doar patruzeci de minute, urmând spre nord, Glenn Highway. Desigurile de copaci străbătute de autostradă, se îmbrăcaseră în lumina proaspătă a primăverii cu haine vii, verzi, iar din depărtare, de sub norii cenușii, vârfurile albe ale munților priveau parcă cu invidie cum poalele lor erau scăldate în raze de căldură, strălucitoare.

Autostrada către Palmer era aceeași de pe care plecaseră. Trecură de Glenn Highway Weigh Station, iar lipsa mașinii de poliție, implicit a lui Joe, îi adânci temerea lui David. *Joe, bătrâne, te rog să nu faci vreo prostie. Abține-te bătrâne. Omul ăsta nu merită o așa trădare. Te rog, bătrâne!* Își puse în gând ca primul lucru pe care îl va face atunci când vor ajunge în Palmer, să fie să se îndepărteze pentru o clipă de Tim sub un pretext oarecare și astfel să-i telefoneze lui Joe, implorându-l pe acesta să nu facă vreo prostie. Dar Tim nu se grăbea deloc. Conducea calm, lipsit parcă de orice grijă, iar pentru David asta era o tortură.

Pentru a mia oară, cu compasiune, îl fixă pe Tim cu privirea.

Este atât de calm! Mi-a spus tocmai mie, un necunoscut la urma urmei, că vrea să-și încheie socotelile cu viața. Trebuie să-l ajut! Dar cum? Dacă vreau să-i vorbesc, mi-o taie scurt cu

o altă replică inteligentă. Cât de mult l-a marcat accidentul! Și pe mine, cât de mult m-a marcat el! Ce chestie! El spune că a renunțat la viață, nimic nu-i mai suscită interesul, dar vrea să-l ajute pe omul ăla... de ce? De ce este asta atât de important pentru el? Dar... pentru mine! Eu sunt în aceeași situație. Am plecat de lângă Sophie, pentru a-l ajuta pe el! Poate că acum, ea, nu mă va ierta niciodată! Cât de ciudată este viața! Cât de ciudați suntem noi, oamenii!

— Aici s-a întâmplat! indică Tim locul.

David însă, cuprins de frământările sale, nici nu-l auzi, iar atunci când ajunseră în Palmer, Tim trebui să-l miște pentru a-l aduce iarăși la realitate.

— Domnule Brooks! repetă iarăși Tim pe un ton ridicat. Adresa!

— 1170 W Joan Of Arc! Își aminti David, parcă trezit din vis.

Așadar, ajunseseră.

Tim parcă mașina pe aleea din fața casei. Până să ajungă aici, nici nu se gândise la ce anume trebuia să facă. Poate își imagina că poliția deja ajunsese, iar rudele lui Abel fuseseră înștiințate, astfel că ușa casei trebuia până acum să fie deschisă, cu cel puțin o duzină de oameni perindându-se îngrijorați, aducând confort celor *lăsați în urmă*, căci fără îndoială, până acum, tot cartierul trebuia să cunoască drama prin care trecea această familie. În schimb, nimic. Nicio mișcare. Casa era cufundată într-un aer solemn și rece.

Niciunul dintre cei doi nu știa ce este de făcut în această situație, dar David veni cu prima idee, desprinsă parcă dintr-un alt scenariu:

— Domnule Web, dumneavoastră ar trebui să mergeți

în față și să încercați la sonerie. Eu voi ocoli pe partea cealaltă, prin spate, să văd dacă nu cumva este cineva în grădină, asta dacă există o grădină, completă el.

— Nu urmărim un infractor pe care ne temem să-l scăpăm, domnule Brooks! replică Tim la limita ironiei, remarcând absurditatea planului. Dar apoi, ridică din umeri și încuviință: Fie, putem face și așa!

David măsură casa din priviri, făcând pași egali, dar de cum pași în lateral, ferit de privirea lui Tim, își scoase în grabă telefonul și îl apelă pe Joe:

— Am o mare rugămintă!

— Dea! răspunse Joe arțăgos.

— Chiar acum sunt cu domnul Web. Am aflat cum îl chema pe șoferul implicat în accident și am venit să vorbim cu familia lui!

— Ce ai făcut!? Puștiule, tu ai înnebunit? Ce dracu' cauți tu acolo? Știi cum e să te privească o persoană în ochi, atunci când îi dai vestea cea mai cumplită, iar ea, dincolo de un alt vinovat să te disprețuiască pe tine și cuvintele tale ticăloase? Ascultă-mă băiete! Dă-i drumu' de acolo, pentru numele lui Dumnezeu! N-ai ce căuta acolo!

— Joe! Am înțeles, prietene! Dar, ascultă-mă, te rog! Nu încerca una din mârșăviile tale cu soția domnului Web!

— Da! Da! Ba încerc, puștiule! Este o femeie prea bună pentru nebunul ăla! Auzi și tu, să se ducă acasă la victimă! Și pe lângă asta, te mai târăște și pe tine după el! Mi-a spus ea că este un netrebnic din ăia sensibili!

— Joe! Te rog! ripostă David.

— Nu mă rogi nimic! Fă bine și pleacă de acolo! Eu stau frumos la căldură, ah! Ia uite ce așternuturi frumoase are

noul tău prieten, aici în dormitor! Haha!

— Joe bătrâne, ești un ticălos!

— Că îmi trăiesc viața? Așa ticălos să tot fiu, puștiule. Ar trebui să petreci mai mult timp în compania mea, să știi!

Tim dăduse ocol casei pe cealaltă parte și ajunsese acum aproape de el, pe nesimțite.

— Cu cine vorbeai? Întrebă el oarecum indiferent.

Își arcui sprâncenele, încercând să găsească o minciună bună, dar nedorind să inventeze vreo poveste sau să spună adevărul, găsi de cuviință să schimbe vorba:

— A răspuns cineva?

— Nu! Nu cred că este nimeni acasă, răspunse el abătut.

— Asta am observat și eu. Ce putem face în cazul ăsta?

Tim se apropie de geamul casei. Își duse palmele deasupra frunții, lipindu-și privirea de sticla lucioasă.

Pe lângă faptul că nu văzu pe nimeni, casa îi părea goală, nelocuită. Îl iscodi pe David nelămurit, întrebându-se dacă adresa era cea corectă, dar acesta îi făcu semn să se apropie. Privind pe cea de-a doua fereastră, aceasta dădea într-o cameră, aproape la fel de goală ca prima, numai că aici, pe peretele din fața ferestrei, era așezat un panou alb, cu sute de notițe prinse în bolduri, conectate de tot atâtea fire de ață în diferite culori. Deasupra, în locul cel mai de sus, stătea scris, cu litere mari și citeț: CARMEN CIGNY.

— Vezi ce văd și eu, domnule Brooks?

— Dar asta nu poate fi ceva bun, se hazardă David.

În numele acesta, scris pe panoul de pe peretele casei, Tim găsisese o consolare. Îl liniștea gândul că era pe drumul cel bun, dar scăpase din gând un aspect pe care David îl prevăzu și asupra căruia îi atrase atenția cu această remarcă

ce-l neliniști. Într-adevăr, David avea dreptate. Acest nume, pe acel panou, dădea garanția că adresa era cea corectă. Dar atât. Casa goală, nu însemna decât că Abel locuia probabil singur, iar Carmen Cigny, poate nu era un nume de femeie. Poate acesta era numele manuscrisului, sau poate nici măcar nu era un nume. În acel panou, inscripționat cu numele acela, fiecare văzu altceva. Tim vedea speranță, iar David descurajare. Iar acum, această cruciadă în care plecaseră, putea fi oprită sau putea continua, numai după cel a cărui voință era mai puternică.

— Îmi pare rău! murmură David, cuprinzându-i umărul.

— Nu! se împotrivi Tim gândurilor ce-i mistuiau dorința. Nu se termină aici.

— Dar cum vom putea afla vreodată cine este acea femeie căruia el îi cerșea iertarea? Nu mă înțelege greșit, vreau să ajut, dar cum?

Tim îi întoarse spatele, călcând gazonul abătut, descurajat, lăsând impresia unui om ajuns la capătul oricăror dorințe. David mai aruncă o ultimă privire asupra panoului, apoi către Tim și văzu în mersul său o tristețe profundă. Părea că-și calcă toate visurile, iar capul său plecat, părea a se ascunde de lumina soarelui pentru a nu-i pătrunde goliciunea din spatele ochilor lipsiți de speranță.

David îi recunoscuse mersul. Unul încet, agale, spre propriul sfârșit, iar asta îl cutremură.

Abia când ajunseră în mașină, găsi de cuviință să-l întrebe.

— Pentru cine vreți de fapt să cereți iertare, domurile Web?

Cuvintele sale răsunară tăios, așa cum nu-și dorise și

nici întrebarea ce-i zbură de pe buze nu era chiar cea pe care voia să i-o adreseze. Dar, odată eliberate cuvintele nu pot fi aduse înapoi și până să le nege validitatea, veni răspunsul:

— Poate pentru mine! răspunse Tim pe un ton ușor naiv, de parcă până acum nu-și pusese această problemă. Acum, nici nu se mai putea gândi la altceva. De ce încerca să-l ajute pe Abel? Oare nu încerca cumva să se ajute singur? își recapitulă întreaga viață, dar într-un timp atât de scurt, nu prinse decât cadrele în care el reprezenta personajul negativ. Un vâl negru, o mantie întunecată a morții îi întunecă privirea.

— Trebuie să o găsim, domnule Brooks!

— Ați tot vorbit despre asta! ridicându-și degetul până la nivelul privirii. Mi-ați spus că vreți să părăsiți această lume. Acum o văd în ochii dumneavoastră. Am văzut-o și în mersul dumneavoastră, mai devreme. Dar ochii... ceea ce văd acum la dumneavoastră pe chip... este o expresie a înfrângerii. Și știți ce? Tocmai această înfrângere, cred eu, nu vă va îngădui să faceți acel ultim pas, peste buza prăpastiei.

— De ce credeți asta? se prefăcu Tim intrigat, care între timp descoperise în sine, logica acțiunilor sale, dar dorea totuși să știe ce credea el.

— Pentru că ați fost martorul unui sfârșit tragic în dimineața asta. Tocmai ăsta este motivul. Pentru că oricât de validă și îndreptățită credeți că este decizia dumneavoastră, imaginea cu accidentul de dimineață, amintirea rugăminții lui Abel de a-i fi îngăduită măcar o zi, tocmai acesta va fi lianul dumneavoastră. Nu trebuie neapărat să-i aduceți lui Abel iertarea după care tânjea el pentru a vă împăca cu trecutul dumneavoastră.

— Domnule Brooks dați-mi voie să vă opresc! Nu mă cunoașteți!

*

ÎNTRE CEI DOI SE AȘTERNU tăcerea. Una grea, apăsătoare, străpunsă doar de respirația puternică, aproape ca o gâfâială din partea lui David. Își reproșa în gând, desigur, cum de fusese atât de necioplit în vorbe? Cum îndrăznise el oare să-i vorbească pe acel ton superior, atât de urâcios, unui om ce părea a fi pus la pământ de propriul trecut? Într-adevăr, nu-l cunoștea. Nu știa cine este cu adevărat, nici cine a fost, dar după câte auzise din gura lui, știa aproape cu certitudine unde va fi în viitorul apropiat.

Mort, gândi el într-o clipită, prevăzând un întreg scenariu.

— Domnule Brooks!

— Vă ascult! răspunse el, trăgând adânc aer în piept, aruncându-l într-un oftat prelung.

— Nu mă cunoașteți, domnule Brooks! Dar, accentuă el, nici eu nu-l cunosc pe Abel, și cu toate astea îl cunosc atât de bine. Ciudat! râse el, dându-și seama de confuzia pe care o crea. Nu îl cunosc personal, dar, domnule Brooks, într-un fel sau altul, Abel este fiecare dintre noi.

— Cum așa?

— Omul, cât trece prin viață, nu adună decât amintiri și regrete. Asta m-a marcat pe mine când l-am văzut pe Abel, prins între fiarele mașinii, încercând cu disperare să se agațe de viață. În ochii lui, nu am văzut razele amintirilor sale, amintiri ce trebuiau să-l consoleze, să-și spună în gând: *Am*

dus o viață plină și plec fericit, căci le-am făcut pe toate. Nu, nu... nu amintirile îl năvăliseră, ci regretele. Regretele erau mai puternice, mai mari, mai multe. Își deplângea soarta, realizând cât de multe a ratat în această viață. Prin aceasta, domnule Brooks, Abel simt și eu, și tu, și toți cei pe care îi cunosc.

David schiță un zâmbet, descrețindu-și fruntea, aparent fără motiv, iar Tim își stăvili pentru moment revolta:

— Zâmbiți, domnule Brooks! oftă el ușor. Sunteți unul dintre cei optimiști, iar asta este bine. Am să mă opresc acum. Aș putea să vă povestesc viața mea și poate nici atunci nu mi-ați valida alegerea pe care vreau s-o fac. Și asta este normal. Domnule Brooks, sunt un om care a trecut prin multe, dar până la urmă, toți am trecut prin multe. Unii au avut scut în fața vieții ce lovea fără milă, cu neajunsuri și necazuri. Unele scuturi sunt mai puternice decât altele. Sunteți încă tânăr, domnule Brooks, dar pot vedea că și dumneavoastră ați fost pătruns de problemele încâlcite ale vieții. Ce vă motivează să mergeți mai departe în fiecare zi? Vârsta încă fragedă, poate... dar în cazul meu, anii tinereții au zburat prea rapid, ca bătaile de aripi ale păsării colibri. Parcă nici nu i-am văzut. Dar, domnule Brooks, așa cum am zis puțin mai devreme mă voi opri, dar nu înainte de a vă lămuri o curiozitate: de ce vreau să-l ajut pe Abel?

David făcu ochii mari, așteptând.

— Pentru că merită. Pentru că trebuie, răspunse el ferm. Dacă povestea lui se va pierde în torentele astea grozave ale uitării, m-aș simți vinovat. Prea multe drame și povești mișcătoare de viață pier fără a fi povestite. Dar a lui nu. Eu unul vreau s-o aflu. Omul ăla și-a irosit ultima suflare

rugându-mă să-i aduc iertarea din partea celei pe care o rănisese.

— Carmen Cigny! murmură David.

— Da, dar acum nu mai suntem așa siguri că acesta este numele ei, nu?

— Nu! răspunse David descurajat.

* * *

STROPI DE PLOAIE ATINGEAU parbrizul. Vremea era mofturoasă, nehotărâtă. Ceață, soare, ploaie; părea că toate sunt încercate până se găsea un cadru perfect pentru șirul acestei povești ce începuse încă de dimineață. Norii mai mici, albi, fugeau din calea fraților lor mai mari, întunecați, ce plângeau acum deasupra micului orășel Palmer.

David tocmai se pregătea să facă o remarcă asupra acestui aspect, dar un ciocănit timid în geamul din partea lui îi atrase toată atenția. La fel și Tim, se aplecă cu pieptul pe volan pentru a vedea cine este.

Era o femeie scundă, bătrână, ce-și încleștase dinții iar ridurile sale sculptate în tenul măsliniu, făceau imposibilă determinarea stării sale sufletești. Râdea sau plângea, nu-ți puteai da seama, dar sigur era faptul că trupul său firav, uscățiv, tremura sub halatul de casă în care se înfățișa acum înaintea celor doi.

David o cerceta, atent încercând să-i determine expresia de pe chip, dar Tim îl repezi:

— Domnule Brooks, vă rog, deschideți geamul!

Căldura din interiorul mașinii îi descleștă pentru o secundă maxilarul, atât cât putu să rostească două vorbe:

— Abel? Prieteni?

— Îl cunoșteți?

Bătrâna rămase stană de piatră. Prinsese înțelesul din spatele acestei întrebări, adresată la un timp trecut. Experiența îi spunea că ceva rău se întâmplase.

— Vă poftesc la un ceai, domnilor! aproape că ordonă bătrânica, întorcându-se agil pe călcâie.

Fără vreun gând serios aruncat în privința a ceea ce era de făcut, cei doi se treziră mergând în urma bătrânei, conduși dincolo de pragul casei de vis-à-vis. La îndemnul ei, se așezară pe canapeaua din piele – păstrată încă în folie – din mijlocul livingului, în vreme ce ea dispăru în lungul holului. Vocea sa ascutită, stridentă, răsună din depărtare:

— Pregătesc ceaiul și imediat sunt lângă voi!

David își frecă ochii puternic, nepăsător, dând expresie oboselii sale printr-un căscat puternic, pregătindu-se pentru o așteptare lungă. Spre deosebire de el, Tim cerceta cu atenție încăperea, constatând că trecuse pragul, nu într-o casă, ci, într-o altă epocă: biblioteca din lemn masiv al cărui lac se uscaseră deja, aplecată într-o parte sub greutatea timpului trecut, acoperea întreg peretele din fața canapelei, ca un cocoșat posac; covorul persan, călcat de atâția pași, te lăsa să înțelegi că odată, cu mult timp în urmă, era multicolor, cu împletituri splendide de albastru și argintiu; geamul era acoperit de două draperii groase în culoarea frunzelor de toamnă ce stăteau drept străjeri în fața razelor soarelui. Totul era vechi. Totul, mai puțin canapeaua pe care cei doi musafiri erau așezați.

— Este primită cadou! mărturisi bătrânica.

Aroma ceaiului fierbinte, răspândită prin firicele de

aburi cenușii ce dansau în lumina slabă a unei veioze, dădea acum încăperii un aer demn de o casă din orientul mijlociu, adormită în căldura zilelor de vară.

— Două cuburi de zahăr? întrebă ea.

O întrebare ce nu-și avea rostul, căci deja aruncase câte două cuburi de zahăr în fiecare cană albă de porțelan, pe care le servi apoi musafirilor săi. Primi ca semn de mulțumire câte un cap înclinat din partea amândurora.

— Nu prea sunteți vorbăreți? surâse ea.

— Îhî! îngână David.

— Ei bine, domnilor, acum vă rog să-mi spuneți: de unde îl cunoașteți dumneavoastră pe Abel?

* * *

ÎNTREBAREA ERA UNA simplă. Răspunsul era unul cât se poate de greu. Ezitară atât de mult încât situația deveni una încordată, ciudată. Bătrânica aștepta răspunsul cu din ce în ce mai puțină răbdare rămasă:

— E mort! tresări ea.

Capetele plecate, în semn de condoleanțe ale celor doi, confirmară această afirmație.

— Îmi pare rău, murmură Tim.

— Știam eu că se va întâmpla, mărturisi ea spre surprinderea celor doi. Durerea pricinuită de Sarah l-a mistuit. Cred că și-a încheiat și manuscrisul? Am știut încă de dimineață. L-am văzut cât era de neliniștit. I-am văzut privirea înspăimântată. Avea cu el nenorocitul ăla de manuscris. Știți, acum dumneavoastră mi-ați adus o veste teribilă: a murit. Dar în fapt, el murise cu mult timp în urmă.

Ăsta este adevărul și îl știe și Bunul Dumnezeu. Mi-a mărturisit asta. Abel. Sufletul lui a murit acum mulți ani, din pricina unei femei... Nenorocitul ăla de scris, murmură iarăși bătrânică.

— Spuneți-ne despre el! îndrăzni David.

Bătrânică își lăsă trupul bătrân să se odihnească pe fotoliu. În spatele frunții încrețite, își scormonea amintirile, iar după mimica feței sale, acestea nu erau unele tocmai plăcute.

— Nu vă pot spune prea multe și în fond nu știu dacă ar trebui să vă spun ceva. Nu vă cunosc și este evident faptul că nici voi nu-l cunoașteți pe Abel, așadar nu prea reușesc să găsesc vreun motiv pentru care v-aș spune.

Tim își dresă vocea, încercând să formuleze un motiv, dar nu primi șansa.

— Nu sunt o persoană rea și din câte îmi dau seama, nici voi nu sunteți, așa că vom bea ceaiul ăsta în liniște, iar apoi vă voi ruga să plecați. Abel era un suflet buri. Nu-mi vine să cred că a făcut asta, oftă bătrâna.

AL NOUĂLEA CAPITOL **despre**

Jacob O'Shea, preotul din Valdez, Alaska.

ZIUA DE 25 SEPTEMBRIE, trebuia să fie una normală, ca oricare alta în viața reverendului pr. Jacob O'Shea. Parohia de care îngrijea era una de rit romano-catolic. Biserica sa purta hramul Sfântului Francisco de Xavier și era situată în orașul Valdez, Alaska.

Pr. Jacob O'Shea era un om de toată isprava, mânat în

viață de o credință de nestrămutat și o purtare cuvioasă. În cei cincisprezece ani de serviciu, reușise să înflorească în inimile oamenilor dragostea față de Dumnezeu și față de aproape, așa cum niciun predecesor al său nu reușise vreodată. Predicile sale profunde, despre iubire, înțelegere și pace, moralizatoare, atrăseseră atenția Arhiepiscopiei din Anchorage și deși i se propusese de multe ori o avansare în grad, refuzase tot de atâtea ori, căci asta ar fi presupus ca el să părăsească orașul Valdez.

Mulți îi admirau dedicarea și găseau în refuzul lui modestie, dar nimeni nu ar fi bănuit vreodată adevăratul motiv pentru care nu voia să părăsească Valdez-ul. Își trăise întreaga viață aici, iar înainte de a auzi chemarea către preoție și a cunoaște dragostea lui Dumnezeu, în anii adolescenței, cunoscuse dragostea pătimasă și neîmpărtășită. Era una ce-l consumase, iar greșelile trecutului cântăreau mult pe umerii săi. Avea nevoie de iertarea a doi oameni pentru a se elibera de muștrările conștiinței sale încărcate. Avea nevoie de o iertare pe care nu îndrăznea s-o ceară și tocmai din acest motiv, nu credea că o va primi vreodată.

În această dimineață, atunci când își pomi laptopul, nu-i venea să-și creadă ochilor. Avea notificare pentru un e-mail primit, iar în colțul din dreapta jos al ecranului, apărea numele expeditorului: *Abel Collins*. Întregul său spirit s-a cutremurat.

Să fie oare cu putință?

Era de-a dreptul copleșit, iar inima stătea să-i sară din piept.

Cu ochii umezi, străbătu rândurile scrise de către Abel:

Sarah este pe moarte!

Părinte Jacob O'Shea, am reflectat mult la trecut. L-am răscolit de atâtea ori și în tot atâtea rânduri mi-am amintit de zilele în care te-am numit prieten.

Am epuizat toată ura!

Te iert, Jay!

Terminase de citit mail-ul în lacrimi. Pe rând, un sentiment de vinovăție și unul de ușurare se luptau pentru a-i stăpâni mintea, dar niciunul nu-i cuprindea sufletul pe de-a-ntregul.

Trebuia să plece.

O singură destinație îl aștepta.

Alaska Regional Hospital.

Pentru prima dată în ultimii cincisprezece ani, în după-amiaza zilei de 25 septembrie, biserica Sf. Francisco de Xavier, avea să-și țină ușile închise. Mulți își dăduseră cu părerea, dar nimeni nu bănuise că pr. Jacob O'Shea, după o căință lungă cât o viață de om, plecase pe drumul către izbăvirea și eliberarea sa sufletească, exact așa cum mama sa, pe patul de moarte îi prezisese.

Drumul până în Anchorage dura cam șase ore.

AL ZECELEA CAPITOL

despre

un mănunchi de foi găsit pe marginea drumului

BĂTRÂNICA NU LE MAI SPUSE nimic și aproape că îi izgonise din casa ei, cu aceeași spontaneitate cu care îi

invitase. Din toată întâmplarea, amândoi căzuseră de acord asupra unui lucru: Sarah era numele celei pe care o căutau. Se părea că acel Carmen Cigny nu reprezintă decât numele manuscrisului, sau poate reprezintă ceva important, dar cu siguranță, nu era numele unei femei. Ce însemna? Asta avea acum o mai mică relevanță pentru Tim. Cert este că ajunsese într-un nou impas și se simțea copleșit de promisiunea pe care o făcuse. Din toată lumea asta, cât este ea de mare, cum o putea găsi el pe Sarah dintre atâtea femei ce poartă acest nume? Care dintre ele se făcea vrednică de a primi ultimele cuvinte ale lui Abel, acelea de căință? Unde anume era această Sarah, singura ce-i putea aduce iertarea?

David Brooks își îndepărtase pentru o clipă, în veșnica-i inocență, gândul de la această căutare. Își lăsase capul pe spate și își întinsese picioarele atât cât era cu putință, sporindu-și încercarea de relaxare. Mintea îi hoinărea departe de Abel, de Sarah, de accident, de tot. Se gândea la Sophie și regreta acum că plecase în această călătorie. Se certaseră cu câteva zile înainte și deși credea că supărarea ei este trecătoare, ea se încăpățânase să nu-i mai vorbească. Ajunsese la spital, dar nu avusese curajul s-o deranjeze, apoi, ca un laș, plecase fără s-o întâlnească. *Dar am avut un motiv bun, își motivă el lipsa curajului în gând... nu puteam să-i vorbesc tocmai acolo. Era deja supărată pe mine, iar dacă mă vedea, riscam s-o supăr și mai tare. Nu puteam face asta. Nu atunci, căci Sophie nu era la spital întâmplător. Mama ei suferă teribil. Mi-a vorbit atât de frumos despre ea. Știu cât de mult o admiră. Ea știa cât de mult suferă Sarah și nu puteam apărea eu din senin să-i ofer încă... Sarah!? Numele mamei lui Sophie este Sarah!*

David tresărise. Părea că avusese o revelație, iar vocea posacă, fără poftă a lui Tim îi întrerupse revelația.

— S-a întâmplat ceva?

Încă nu se decisese dacă să-i spună lui Tim despre bănuiala lui. În fond, putea fi doar o coincidență de nume. Până la urmă, care erau șansele? Instinctul îi spunea totuși că are dreptate. Și dacă era așa, atunci ce reprezentase ea pentru Abel? Acum chiar își dorea să afle.

— Nu! Nu s-a întâmplat nimic, doar mi-am amintit ceva...

— Ce facem? a întrebat el cu deznădejde.

În acel moment, David s-a înviorat. Spre deosebire de înfrângerea vădită a lui Tim în raport cu această poveste, el căpătase încredere. Avea o vioiciune tinerească și vitalizat de gândul ce-l ținea secret, încă, în fața lui Tim, a luat o postură neînduplecată:

— Găsim manuscrisul. Trebuie să-l găsim. Și apoi, o vom găsi pe Sarah.

Scânteia din ochii lui Tim se aprindea și cu fiecare cuvânt al lui David, sporea în intensitate până într-acolo încât în privire îi ardea o vâlvătaie a speranței.

— De unde începem?

— Accidentul. Acolo trebuie să fie.

De la fereastră, bătrânica, singura ce știa întreaga poveste, zâmbi. Trase draperia în urma ei, acea pătură groasă, cărămizie. Îi cunoștea viața lui Abel și îi deplângea soarta, nu pentru că citise manuscrisul lui, căci nimeni n-o făcuse vreodată, ci pentru că el îi povestise totul, chiar în ziua în care se mutase acolo. Era un bărbat uscățiv, cu părul făcut cărare, o barbă neîngrijită dar care îi oferea un aspect

plăcut, cu ochi triști și umezi, ce se ascundeau în spatele ochelarilor de soare. Îl luase aproape cu forța de pe stradă, cu stilul ei impulsiv, aproape brutal și îl poftise la un ceai. Urmase un ritual al destăinuirilor și deși nu îi stătea în caracter, în fața ochilor aceia blânzi, bătrânica găsisese de cuviință să-și povestească întreaga viață. Abel îi trecuse pragul casei chiar în prima zi. Numai o dată, pentru totdeauna, căci la plecare, insistase: *Nu putem fi prieteni! Ei au tendința să plece și să te rănească! N-aș suporta!* Bătrânica, în vasta ei înțelepciune ce-o culesese de prin viață, nu s-a grăbit să-l judece, dar fără voia lui, i-a oferit mila și compasiunea. *Dar ține minte, dragule, ești singura persoană care îmi cunoaște povestea. Când voi muri, doar în amintirea ta va mai exista o fărâmbă din mine.* Îl privea mereu de la aceeași fereastră, cum vine și cum pleacă, mereu abătut, apăsător parcă de trecut. Nu-i mai vorbise niciodată.

Tim Web și David Brooks, parcurseseră deja cea mai bună parte a drumului către Anchorage. În apropiere de Glenn Highway Weigh Station, opriră mașina pe partea dreaptă, acolo unde urmele accidentului lăsaseră o cicatrice adâncă pe fața pământului. Autoritățile se mișcaseră destul de repede, în fapt, mai repede decât se așteptaseră ei doi, căci atunci când sosiră, doar câteva cioburi și bucăți mici din caroseria mașinii mai stăteau mărturie pentru ceea ce se întâmplase.

Solul era îmbibat cu apă, iar arbuștii de pe marginea autostrăzii se aplecau ușor în bătaia vântului. Nu erau semne tocmai bune. De fapt chiar la asta se gândeau amândoi. Hârțiile nu aveau nicio șansă în fața naturii. Dacă fuseseră azvârlite la repezeală de vreunul dintre paramedici, apa le

afectase, iar vântul le împrăștiase, iar ăsta, era într-o bună măsură, cel mai optimist dintre gânduri. O altă șansă ar fi fost ca manuscrisul să fi rămas în mașină, poate aruncat mai apoi, poate pierdut pentru totdeauna.

David a fost primul din cei doi care și-a împărtășit gândurile.

— Haide! a îndemnat el. Să-l căutăm!

Cercetaseră zona vreme de o oră. Căutaseră chiar și prin zone destul de îndepărtate. Mașina fusese azvârlită vreo douăzeci de pași de marginea autostrăzii, iar ei începuseră de acolo și au continuat căutările, mult mai departe, până la linia copacilor, pătrunzând cu privirea chiar și dincolo de ei. Nimic.

La limita dintre dezamăgire și disperare, realizaseră. Își citiră în priviri același gând: *s-a dus!*

În fața lor, un păienjenis înalt de plante, cu coronamentul ridicat la vreo doi metri deasupra solului, îmbrăcat într-un verde aprins, cu flori rozalii, se apleca în bătaia vântului, asemeni unei mâini ce salută din depărtare cu mișcări ritmice de la stânga la dreapta. La baza acestui desiș de plante, printre culorile vii, se putea distinge o pată galbenă, un mănunchi de foi vechi, captive în prinsoarea strașnică a plantelor *fireweed*.

Căutaseră manuscrisul peste tot, dar nici prin cap nu le trecuse să se uite în partea dinspre autostradă. Vântul purtase mănunchiul de foi legate peste iarba joasă și numai plantele acestea înalte, reușiseră să-l salveze de la distrugere, căci cu siguranță, dacă ajungea pe autostradă, ar fi fost măturat și sfârtecat de zecile de automobile ce treceau în fiecare minut.

Spre satisfacția amândurora, găsiseră manuscrisul.

Entuziasmul li se domoli atunci când se înapoiară la mașină. Tim observase primul.

— Lipsesc multe foi...

— Să ne bucurăm că nu lipsesc toate. Haide, domnule Web. Citiți-l!

— Vrei ca eu să-l citesc? Cu voce tare?

— Desigur, domnule Web! Trebuie să aflăm cine este Sarah, apoi i-l vom duce personal, împreună cu ultimele cuvinte ale lui Abel. Iată, povestea sa nu va muri. Iar asta numai datorită dumneavoastră! Meritați să-i cunoașteți viața! Citiți-l, domnule Web! Vom ști cine este Abel.

Tim își plimbă degetele printre pagini. O făcea gentil, sobru, aproape ca un ritual, iar zbuliumul vieții lui Abel, cuprins în rândurile tipărite, îi pătrundea spiritul într-un mod inexplicabil.

Tuși scurt, iar apoi dădu glas frământărilor lui Abel.

Pe o voce cu tonalități baritonale, caldă și aspră în același timp, citi viața lui Abel, răsfiată în episoade scurte:

— *Ani de pribegie...*

UN CÂNTEC DE LEBĂDĂ

*...culege mângâiere din suferințele lui
și fă-ți din această carte un prieten,
dacă soarta sau propria-ți vină te
împiedică să-ți găsești un altul.*

J.W. Goethe – Suferințele tânărului Werther

*Ce-ți poți dori mai mult decât să ai pe
cineva cu care să poți vorbi ca și cu tine însuși?*
CICERO

*Ani de pribegie.
Alaska.
Sarah.*

PÂNĂ LA VÂRSTA DE OPTSPREZECE ani, destinul meu a fost strâns legat de cel al tatălui meu. Nu mi-am cunoscut mama decât dintr-o singură poză și din povești răutăcioase spuse de tatăl meu ce o transformau mereu în sursa nefericirii lui. Din punctul lui de vedere, femeile erau puse pe acest pământ doar pentru a chinui bărbații. La început îl credeam, dar pe măsură ce anii treceau iar caracterul lui mi se înfățișa din ce în ce mai clar, începusem să dau crezare unui gând ce se cuibărise în mintea mea: el era singurul vinovat pentru înstrăinarea mamei mele. Bănuiam, dar abia mai târziu aveam să aflu că el îi interzisese să ne caute și profitase de poziția și cunoștințele sale pentru a obține un ordin judecătoresc, oferit pentru cine știe ce favoruri, împotriva ei. Pe la vârsta de paisprezece ani începusem să-i scriu. Upleam foi interminabile pentru acea ființă cu părul blond și zâmbet curat, pe care le expediam mai apoi fără a conține adresa destinatarului, loc pe care îl umpleam mereu cu aceleași cuvinte: *către inima mamei mele*. Acum știu că fără o adresă corectă, scrisorile se întorc mereu, dar îmi

place să cred că cineva de la oficiul poștal îmi făcea pe plac, iar atunci când descoperea aceste epistole groase, se ferea să mi le înapoieze, lăsându-mă să cred că asemeni șoaptelor de dor din nopțile multe și lungi, aceste scrisori ajungeau acolo unde îmi doream: *către inima mamei mele.*

Nu-mi place să mă victimizez, dar cert este că am crescut fără dragoste și poate din cauza asta am tânjit atât de mult după acest sentiment. N-am avut aproape de mine niciun suflet drag căruia să-i împărtășesc acest sentiment minunat, astfel că până la vârsta de optsprezece ani strânsesem atât de multă iubire, iar în clipa în care am văzut-o... Sarah... am – decis să i-o ofer ei. Dumnezeuule...

Scrisorile pentru mama nu au primit niciodată un răspuns, dar n-am învinuit-o pentru asta. Schimbam locuințele destul de des, astfel că ea nu putea ști cu siguranță unde să le trimită. Asta credeam. Amuzant, nu? Chiar credeam asta!

Până la vârsta de zece ani, am locuit împreună cu tatăl meu în Fairfax County, în proximitatea orașului Washington DC. Aveam o căsuță din cărămizi roșii, vecini prietenoși și o viață liniștită. Solitară, dar liniștită. Pe tata îl vedeam destul de rar, dar având în vedere ce urma să se întâmple cu relația noastră, nu am de ce să mă plâng. Până la vârsta de zece ani am fost fericit. Apoi a urmat o lungă pribegie. În scurt timp, am schimbat căminul liniștit din Fairfax pe un duplex din Alexandria, Virginia. Aici pot spune că n-am apucat nici măcar să număr scările de la intrare căci m-am trezit urcat într-un avion cu destinația New Jersey. A urmat Manhattan,

iar din explicațiile tatălui meu, trebuia ca eu să înțeleg că asta înseamnă progres. Devenise un om important pentru companie și tot ce făcea, făcea pentru mine. Pentru mine și pentru viitorul meu.

El chiar credea asta!

Nu puteam fi considerat o povară, pentru că nu dădeam motive pentru asta. Pe tata ajunsese să-l văd câte o oră pe zi, iar atunci abia dacă schimbam câteva vorbe deoarece știam cât este de ocupat și că tot ce face, face pentru mine, astfel că încercam să nu-i stau în cale. Scrisorile pentru mama se terminaseră, tata era doar omul ăla ce doarme în aceeași casă cu mine, iar de prieteni duceam lipsă. Schimbam atâtea școli încât le uitasem numele și ce clase făcusem și pe unde. Cu adevărat dezrădăcinat, îmi găseam liniștea în cărți. Citisem despre destine dintre cele mai surprinzătoare, lumi fantastice cu covoare zburătoare și duhuri ce țâșnesc dintr-o sticlă pentru a-ți îndeplini dorințele, dragoni fermecați, dealuri și focuri, obiceiuri dintre cele mai ciudate de prin țări îndepărtate, tristețe și fericire.

Locuiam deja de doi ani într-un apartament impresionant de la etajul 30 al Park Central Hotel de pe 7th Avenue, în New York, iar noțiunea mea despre un cămin, inexistentă până atunci, începea să prindă contur. Îmi făcusem câțiva prieteni printre băieții colegilor tatii. Mergeam împreună la petreceri, plimbări târzii pe străzile Manhattan-ului, cafenele și desigur, lecțiile ne erau predate în comun, având șansa ca toți trei să fim de aceeași vârstă. Luam lecții private ce urmau să ne asigure un viitor strălucit în cele mai de seamă meserii ale vremii. Se pune un accent

deosebit pe matematică și studii economice și încă de la primele lecții am simțit că este ceva în neregulă cu această lume. Eram învățat că doar banii contează. Ei conduc lumea și tot ei îți asigură locul în pătura de sus a societății. Dar eu știam mai bine. Citisem suficient pentru a ști că banii nu clădesc caracterul omului și nici nu-i asigură integritatea. Începusem să realizez că nu îmi doresc o astfel de viață ci mai degrabă una simplă. Nu-mi doream un costum scump și program fix, job stabil, pentru a deveni astfel un străin în fața propriei familii. Seara, atunci când mă plimbam prin Central Park, obișnuiam să-mi imaginez că sunt pe o câmpie vastă și îmi clădeam cu ajutorul imaginației castele de nisip ce-mi cuprindeau dorințele. Dar ajungea să-mi înalț privirea și să descopăr zgârie-norii ce înconjurau acest colț de natură din mijlocul betonului, iar sub amenințarea acestor străjeri cu inimi de metal, castelele mele se năruiau. Am ajuns în scurt timp să urăsc New York-ul și astfel, sub amenințarea încătușării viitorului meu de acest loc, disprețuiam Wall Streetul. Prietenii mei îmi păreau acum niște snobi și încă am presimțirea că sentimentul era unul reciproc. Eu vedeam în Central Park un loc fabulos, un ultim refugiu al naturii încătușate de betoane; ei, în schimb, priveau locul ăsta ca pe o pată bolnăvicioasă pe pielea unei megastructuri de făcut bani, schimburi la bursă, străzi aglomerate și oameni *cu viziune* așa cum îi numeau pe cei ce puneau în mișcare mecanismele economice ce-și aveau centrul în inima Manhattan-ului.

Acum îmi vine în minte o imagine ce am tot văzut-o, preluată de mulți activiști pentru mediu. În aceasta, era

desenat un om ce taie un copac. Din copac zboară zeci de păsări, iar cuiburile din acesta sunt distruse. Omul respectiv cioplește din pomul acela un cuib de păsări din lemn pe care îl montează la el acasă. Are un zâmbet tâmp, satisfăcut.

Suntem demni de milă.

Am avut noroc. Două săptămâni mai târziu, în toamna anului 1988, tata mă anunța că aveam să schimbăm din nou casa. Era o schimbare radicală. Dacă până acum locuisem numai în zona Washington – New York, de data aceasta destinația era una total neașteptată pentru mine, anticipată deja de multă vreme de tatăl meu.

Pentru prima dată în viața mea, mă bucuram că părăsesc un loc. Priveam fără regret înapoi, chiar și tatăl meu era mirat de stăruința mea în a face bagajele cât mai repede.

— Avionul pleacă abia mâine, copile. Ce atâta grabă?

M-am mulțumit să zâmbesc și să mă calmez. Devenisem agitat, dar cred că pe de-o parte asta îl liniștea și pe tatăl meu. Era îngrijorat de ce voi spune. De obicei, atunci când schimbam orașul mă plângeam tot timpul cu argumentul că eu nu voi avea niciodată un prieten stabil. Amintirile din copilărie îmi vor fi împărțite între orașe.

La revedere Manhattan! Un singur sentiment sumbru mă măcina și nu-mi dădea pace. Când imaginea Manhattan-ului mi s-a arătat din avion, aveam impresia că Central Park va fi singurul loc ce-mi va duce lipsa, iar sentimentul era unul reciproc. Îmi făcusem o promisiune că dacă viața îmi va ghida vreodată pașii înapoi în acest oraș, singurul loc demn de vizitat va fi acesta. Colțul meu de natură din inima

betoanelor.

Următoarea destinație era Irving, Texas.

Aici pot spune că am învățat cu adevărat semnificația cuvântului *singurătate*. N-am reușit să-mi fac nici măcar un singur prieten. L-am rugat pe tatăl meu să pot merge la școală acolo. Trebuia să fiu în ultimul an, senior. Dar rugămințile mele au fost în zadar, căci chiar a doua zi, tata găsisese de cuviință ca eu să încep iarăși cursurile private. Ăsta era un chin pentru mine. Eram singurul copil, iar între singurătatea de acasă și formulele economice ale doamnei Smith, viața mea părea să curgă într-o singură direcție: birourile brokerilor din Mahattan. Eram înspăimântat de un astfel de deznodământ și căutam tot timpul refugiu în cărți. Citeam orice fel de literatură și eram fascinat în egală măsură de orice gen. Dramă, Science-Fiction, Fantasy, Noir, iubeam să citesc. Astfel, am învățat despre lume, nu din experiențe, ci din cărți. Se poate spune că devenisem naiv. De altfel, conversațiile pe care le purtam, erau unele fanteziste, cu replici elevate și răspunsuri simple, asupra cărora interlocutorul meu putea crede că sunt gândite îndelung pentru a căpăta o astfel de formulare, în fapt, eram pur și simplu un neadaptat social. Eram fericit nefericit și asta îmi plăcea. Tânjeam după aventuri cum citisem în o *mie și una de nopți*, mi-aș fi dorit să-mi urmăresc *legenda personală*, așa cum citisem în *Alchimistul*, iar prietenul meu cel mai bun era *tânărul Werther* al lui Goethe.

Martie 1989.

Trecuseră câteva luni bune, iar Irving, Texas, era de departe cel mai neprimitor loc pentru mine. Fizic locuiam

aici, dar mintea mea zburda peste hotare și pășisem pe tărâmburi fabuloase cu ajutorul cărților. Singura problemă era că nu-mi puteam muta viața în cărți. Trebuia să învăț să vorbesc cu oamenii, să mă descurc în societate, dar asta nu-mi prezenta niciun interes. Ajunsesem până la vârsta de 18 ani fără a avea un prieten recii, de nădejde, dar tânjeam după asta. Simțeam cumva că viața îmi este datoare, întreaga lume îmi este datoare cu fericire. Jucasem până acum după regulile ei bine stabilite, dar nu primisem nicio recompensă, doar singurătate, până și ea incompletă. Tatăl meu îmi era cel mai bun prieten și devenise cumva singura persoană de pe lumea asta care mă cunoștea. Mă atașasem enorm de el, cuprins parcă de sindromul Stockholm, minus abuzurile implicite, acela în care victima începe să simpatizeze cu răpitorul său, căci multă vreme îl învinuisem pe el pentru incapacitatea mea de a prinde rădăcini.

Evenimentele viitoare am ajuns să le pun pe seama destinului. Cred acum în destin și în capacitatea infinită a Universului de a ne oferi exact ceea ce merităm. În scurt timp, viața avea să-și plătească datoria față de mine căci urma s-o cunosc pe Sarah. Dumnezeuule, cât de mult o iubesc.

26 Martie 1989.

Îmi făcusem un obicei ca în fiecare după-amiază, după ce terminam cursurile, să mă așez pe un scaun de lemn în spatele casei, iar în cele câteva ore de lumină rămase, să mă cufund cu nasul într-o carte, exaltând la evenimentele din viața personajelor, contemplând apusul. Chiar înainte de a apune, îmi încetam activitatea și îl admiram cum dispare printre crengile înmugurite ale pomului din spatele casei.

Era o despărțire solemnă. Îi făceam mereu cu mâna, asemeni unui prieten bun, urându-i o călătorie plăcută în jurul lumii, până ce ne reîntâlneau în fiecare dimineață, mai înțelepți și mai încrezători în puterea creatoare a unei noi zile. Am rămas surprins atunci când am pășit pragul casei, când fața speriată a tatălui meu m-a întâmpinat. Era îngrozit, cu chipul obosit și cearcăne adânci.

— Fiule, ceva îngrozitor s-a întâmplat. Trebuie să plec din Irving.

Cuvintele lui mi-au săgetat inima. Nu-mi era teamă de ce se întâmplase. Ciudat. Primul gând asupra căruia am stăruit mai multă vreme a fost legat de cuvintele lui: *trebuie să plec*. Așadar, avea să părăsească orașul. Se mai întâmplase asta de atâtea ori, dar niciodată nu a plecat singur. Urma ca eu să rămân în urmă? Gândul ăsta m-a înspăimântat mai tare decât orice altă dramă la care el putea face referire.

— Unde? am reușit eu să îngân într-un final.

— Trebuie să plec în Alaska. Neîntârziat. Deja mă așteaptă un avion la aeroport.

Alaska. Încă de când am auzit despre acest *tărâm* mi s-a părut un loc fantastic, unul despre care citisem de atâtea ori. Un loc vast, nepătruns în întregime de civilizație.

— Ne mutăm? am întrebat eu timid.

— Nu, fiule. Tu rămâi aici. Nu știu pentru cât timp voi fi plecat. Îmi pare atât de rău!

Am încercat să obiectez, dar părea că de fiecare dată când încercam să vorbesc, cuvintele mi se blocau undeva în gât și un șiroi de lacrimi venea să le țină locul. Alți băieți, la optsprezece ani, dacă auzeau o astfel de veste, cum că rămân *stăpâni* acasă pentru o perioadă încă necunoscută, puteau fi

în culmea fericirii. Probabil deja își numărau invitații de la petrecerile ce urmau a avea loc în lipsa supravegherii. Eu, însă, nu eram așa. Cel puțin nu crescusem să ajung așa. După atâta pribegie prin lume, nu-mi venea să cred că Irvin, Texas avea să-mi devină casă definitivă. Nu acum, când la orizont apărea Alaska, un loc pe care mi-aș fi dorit din tot sufletul să-l văd.

Nu am primit nicio lămurire, nici nu mă interesa la vremea respectivă motivul acela tragic, cauza ce-l atrăgea pe tata la atâtea mile depărtare. Și-a strâns repede câteva haine groase, s-a plimbat agitat prin casă, apoi, dintr-odată, m-am regăsit în pragul casei, făcându-i cu mâna, încă bulversat.

În aceeași seară, pornind televizorul, am aflat și cauza. Petrolierul Exxon Valdez eșuase în Prince William Sound, lovindu-se de reciful Bligh. Era un adevărat dezastru ecologic, însă estimările inițiale ale pagubelor erau total eronate. În realitate, niciodată, în istoria omenirii, nu avusese loc un asemenea dezastru ecologic provocat de oameni.

Tatăl meu ocupa o funcție importantă în compania ce deținea petrolierul Exxon Valdez, astfel că a fost printre primii ce și-au exprimat părerea cu privire la dezastru. Niciodată în viața lui nu cred că s-a înșelat mai tare, sau poate el știa adevărul, dar cedase presiunii superiorilor săi. Cert este că viața lui avea să se schimbe radical. Ultimele amintiri pe care le am cu el îmi pictează în minte o imagine distorsionată a omului mândru și puternic ce fusese odată.

Trecuseră deja trei săptămâni de când stăteam singur. Abia dacă mai ieșeam pe afară, iar o bună parte din timp mi-o petreceam în apropierea telefonului fix montat în

bucătărie. Așteptam cu respirația tăiată să aud zdrăngănitul metalic ce anunța primirea unui apel. Vorbisem destul de rar cu tata din cauza programului de lucru haotic, iar diferența de fus orar ne stătea și ea în cale. Într-o bună zi, după lungi insistențe pricinuite de atracția misterioasă ce o reprezenta Alaska, am reușit să-i supun voința dorinței mele arzătoare de a merge la el. Încercase să mă convingă de faptul că Alaska nu este chiar așa minunată, iar oamenii sunt extrem de răutăcioși, având în vedere criza cu care se confruntau, dar nimic din cerni spunea nu-mi putea șterge imaginea idilică pe care mi-o creasem despre acel loc.

16 Aprilie 1989.

Totul era stabilit. Aceasta avea să fie ultima zi pe care mi-o petreceam în Irving, orașul încătușării mele spirituale, iar eu nu puteam fi mai fericit de atât. Nu aveam să privesc înapoi, pentru că nimic din acest loc nu avea să-mi lipsească. Nu pot spune că eram dezamăgit de oameni, căci adevărul fie spus, nici măcar nu le dădusem această șansă. Piu și simplu, eu și oamenii, relațiile... nu eram cel mai bun mix. Îmi agățam toate speranțele de Alaska. Aici trebuia să fie salvarea mea. Aici trebuia, în mijlocul naturii, ca oamenii să-mi câștige prietenia iar eu la fel.

La revedere Irving! Cu bine, Texas!

17 Aprilie 1989

Piloni antici de piatră, ale căror vârfuri semețe străpungeau norii, îmi făceau imaginația să zburde. Ce oameni minunați trebuiau să locuiască în Alaska, căci numai cei aleși, puri și fără teamă fuseseră primii ce îndrăzniseră să

treacă de această barieră muntoasă către propriul *tărâm făgăduit*.

Din indicațiile tatălui meu, aveam să înnoptez în Anchorage, pentru ca a doua zi după-amiază să prind zborul către Valdez, AK. Eram informat că nu vom locui împreună, din motive pe care nu am reușit să le înțeleg pe deplin la acea vreme, dar în săptămâna următoare, urma ca eu să încep cursurile la liceul public din oraș, iar asta nu putea decât să mă bucure.

Citisem undeva, dar nu luasem prea în serios, că în această perioadă, soarele rămâne pe cer aproape 24 de ore. Prietenul meu, singurul meu prieten, avea să rămână cu mine și să vegheze asupra mea, aproape în permanență, iar eu nu mai trebuia de acum să-i spun la revedere în fiecare seară. M-am convins de asta de cum am ajuns. Am cerut recepționarului de la hotelul unde eram cazat câteva informații cu privire la locațiile unor muzee de prin zonă. Mi-a zâmbit politicos, puțin contrariat, pesemne că nu știa dacă să mă ia în serios sau nu. A ezitat o clipă, iar apoi mi-a răspuns ironic.

— Puștiule! Sunt convins că vrei să vezi istoria locurilor, dar la ora asta, până și fosilele sunt adormite. Ce-ar fi să încerci mâine dimineață?

Eram complet buimăcit. M-am îndepărtat fără alte cuvinte și încă nu-mi venea să cred cât fusese de nepoliticos. Cum oare să doarmă cineva la ora asta? Doar este mijlocul amiezii. Îmi făcusem rapid un scenariu în minte: lumea de aici probabil își avea rădăcinile în Spania, astfel că obiceiul siestei despre care citisem în atâtea cărți era respectat aici cu sfințenie. Da, probabil asta era. M-am întors către

recepționar și cu un aer stoic i-am replicat:

— Muchas gracias señor!

Dumnezeule, cât eram de naiv și aveam totuși optsprezece ani. Recepționarul m-a privit uimit ridicându-și bășcălia și scărpinându-se pe chelie. Și-a strâns buzele, forțând cuvintele răutăcioase ce-i stăteau pe limbă, înapoi în gât. S-a mulțumit doar să râdă sarcastic.

Cine știe? mi-am zis eu atunci, poate și ăsta era un obicei. Refuzam să cred că în Alaska oamenii pot fi răutăcioși, iar de stupiditatea mea, nici vorbă să-mi dau seama. Când m-am întors în cameră și am privit ceasul ce indica ora 12, m-am adâncit și mai mult în povestea prostească pe care o creasem, cea cu *siesta*. M-am decis să mă întind puțin, pentru că eram obosit, iar puținele ore de întuneric ale Alaskăi le-am pierdut dormind. M-am trezit abia la ora 11 și jumătate, iar afară, tot soare.

Imposibil. Cineva părea că a furat noaptea.

Am ajuns iarăși la recepție, de data asta mai confuz ca niciodată și am îndrăznit cu jumătate de gură să întreb:

— Domnule, acum sunt deschise?

— Ce anume?

— Muzeele, am îngânat eu.

— Desigur, domnule, însă mi-e teamă că nu le veți vizita astăzi. Camera dumneavoastră este plătită doar până la ora 12, iar apoi, aveți un avion de prins. Am fost telefonați și informați de itinerariul dumneavoastră.

Nu mai înțelegeam nimic. Acum era 12 după amiaza. Și eu am adormit tot la 12, evident după amiaza, căci nu era noapte, era semiîntuneric, dar asta cu siguranță se datora norilor. Recepționarul devenise conștient de nelămurirea

mea, astfel că s-a oferit să mă ajute:

— Ați ajuns aseară la ora 12... 12 A.M.

— Nu se poate, am obiectat eu cu hotărâre.

— Ba se poate, puștiule. Bine ai venit în Alaska!

— Noaptea este tot zi?

— Mhhhm! a rânjit recepționarul.

— Păi și atunci, voi de unde știți când trebuie să dormiți?

Dumnezeule, cât eram de naiv. M-a privit atent, de data asta cu un fel de compasiune, de parcă eram un copil cu dizabilități psihice, încet la minte.

Nu-l pot condamna.

18 Aprilie 1989

Un Convair CV-240 aștepta pe aeroportul din Anchorage, cu destinația Valdez, AK. Aeronava, care văzuse cu siguranță zile mai bune, era ambuscată de cel puțin treizeci de foto-reporteri și jurnaliști. M-am strecurat printre ei cu ușurință și tot drumul până la destinație am rămas tăcut, ascultând cu atenție.

Abia atunci am realizat magnitudinea dezastrului. Se vorbea despre petrolierul Exxon Valdez cum că lovise un recif din Prince William Sound, iar asta numai din cauza căpitanului care găsisse de cuviință să consume o cantitate uriașă de alcool. Toate comentariile erau presărate de cuvinte pestrițe și remarci răutăcioase cu privire la compania Exxon și angajații acesteia. Ba chiar am auzit și numele tatălui meu strecurat printre înjurături, iar asta m-a supărat enorm. Nu puteam crede că acești jurnaliști își formaseră destul de multe păreri, unele strict personale,

neglijând cu desăvârșire însăși natura meseriei lor, aceea de a privi tot timpul evenimentele într-un mod obiectiv.

Era scandalos.

Pentru acești oameni, tata era un fel de răufăcător.

19 Aprilie 1989

Valdez, Alaska.

Vremea era fantastică. Priveliștea era una copleșitoare.

Tata plătise avansul pentru ipotecă la o cabană din apropierea centrului orașului. Era un loc extrem de primitiv, situat la marginea pădurii de la poalele munților. Imaginea era una idilică, iar eu nu puteam fi mai fericit. În spatele cabanei, sunetul apei ce cobora de pe munte odată cu topirea zăpezilor, răsună clar și răspicat, cu un strigăt de plăcere al nenumăratelor animale ce se bucurau de gustul pur al apei de cristal. Eram înconjurat de pădure și de nenumărate sunete ale necuvântătoarelor ce se adunaseră curioase, așa cum îmi imaginam eu, la vederea noului lor vecin. Am zăbovit mai toată ziua pe afară, cercetând împrejurimile și nu puteam să nu fiu uimit cu fiecare pas ce mă purta din ce în ce mai departe de civilizație. Spre seară, atunci când noaptea își pregătea cortina de întuneric, ca o pătură ce aducea amorțeala oamenilor, am privit înapoi și în depărtare, printre ramurile copacilor, un petic de lumină reprezenta singura mea ancoră între un trecut dezolant și viitor un neclar.

Acum, când îmi aduc aminte, nu mă pot abține să nu mă gândesc, oare cum ar fi fost viața mea dacă atunci m-aș fi îndepărtat mai mult și mai mult, lăsând natura să-mi înghită trupul și spiritul, iar oamenii să nu-mi fi știut niciodată

numele, să-mi uite trecutul și să nu-mi cunoască viitorul. Să devin un om al naturii, iar ea să-mi dea viață, sau să-mi azvârle trupul în vreo prăpastie, să devin astfel un spirit al munților, petrecându-mi eternitatea printre coline acoperite de zăpadă, fără a lăsa vreodată urme.

M-am întors către lumină. Astfel, primul pas către cabană a fost și primul pas către un viitor nefericit și o inimă ce avea să-mi fie zdrobită.

Sarah.

DOUĂ ZILE.

Trecuseră deja două zile de când ajunsesem la noua mea casă, cabana de pe Chalet Dr, iar eu încă nu primisem nicio veste de la tatăl meu. Desigur, îmi telefonase în prima zi, atunci când ajunsesem aici, explicându-mi câteva lucruri cu care trebuia să mă familiarizez pentru a-mi păstra confortul călduros din cabană. Aveam mâncare în frigider cât pentru două vieți, de parcă m-ar fi pregătit pentru un exil îndelungat în afara societății.

— Nu este deloc simplu, fiule! S-a întâmplat o nenorocire, iar eu nu pot face nimic. Nimic. Am mâinile legate, iar voința mea este supusă celor din conducerea companiei.

Mi se plânsese, așa cum nu o făcuse niciodată, căci nu mi se păruse până acum că am fi avut o relație foarte apropiată în care ne-am putea confesa durerea, căutând alinarea unul în fața celuilalt. De data aceasta, tonul din glasul lui era schimbat. Avea nevoie de mine.

Până la urmă, familia este cea care contează, legătura de sânge fiind cel mai puternic liant din toată lumea asta, fie ea

reală sau a cărților.

Tot în aceeași convorbire, singura pe care o purtasem, îmi explicase foarte vag că nu vom locui împreună, dar avea să ajungă la cabană pe 20 Aprilie.

Mă trezisem de câteva ceasuri și mă angajasem într-o lungă așteptare. Eram atât de pierdut în spațiul acela dintre munți, încât priveam strada ce șerpuia prin fața pinilor semeți, neștiind cu siguranță în ce parte este orașul Valdez, iar despre locurile ce se puteau întinde în sensul opus, nu aveam nici cea mai vagă idee.

Dar aveam imaginația.

Cea mai puternică armă a omului. Așa că în lunga mea așteptare, ce puteam face altceva decât să-mi imaginez.

În partea stângă, acolo unde șoseaua cobora o vale, îmi imaginam o câmpie vastă, cu fel de fel de animale, încă nenumite de oameni ce duceau viața în armonie, hrănindu-se din roadele pământului într-un vals lent al timpului. Cine știe? Poate acolo, nederanjați de milenii, dinozaurii încă mai cutreierau pământul și vedeam locul acela fantastic atât de aproape de mine, hrănindu-mi dorința de a explora. Poate dacă urmam șoseaua, puteam crea propria mea *Călătorie spre centrul Pământului*.

În partea dreaptă, peste pădurea de pini, pe marginea apei, vedeam orașul Valdez. Mi-l imaginam aproape de ideea unui sătuc de pescari, ce-și duc o viață liniștită, trăind din abundența oceanului. Vedeam focuri înălțate pe pietricelele negre ale țărmului, în jurul cărora, chipurile brăzdate de riduri adânci ale bătrânilor mimează expresiv sub lumina sângerie a flăcărilor. Poveștile fantastice trăite pe mare și întâlnirile cu creaturile ce sălășluiesc în adâncuri, înfioară

copii, aprinzându-le imaginația așa cum tăciunii aprinși se înalță către bolta plină de stele. Se spun povești, se cântă și se dansează până dimineată.

Colindasem prin zona imaginației vreme de câteva ceasuri.

Era deja târziu, iar cum tata întârzia să apară, m-am îngrijorat. Mi-era teamă că ceva rău se întâmplase și nu puteam scăpa de sentimentul ăsta, așa că am decis să mă întorc către cabană. Încercam să mă liniștesc, punându-mi speranțele în telefonul fix instalat în casă și în numărul de urgență pe care îl găsisem lipit pe un bilețel lângă acesta.

Îngrijorarea îmi sporise pe măsură ce mă apropiam, astfel că am început să alerg, apăsând de un sentiment de vină. Trebuia să-mi dau seama din vocea lui că ceva nu este în regulă. Îmi părea schimbat, dar nu mă obosisem să întreb, nu încercasem să-i fiu alături. Dumnezeuule, ce sentiment întunecat. Alergam cât puteam de tare, dar tot eram ajuns din urmă de o imagine teribilă a dezastrului. Trebuia să alerg mai tare.

Abia atunci aveam să aflu că drumul către cabană nu era unul singur. Accesul de pe Richardson Highway se făcea pe două drumuri. Desigur că eu mersesem pe cel mai lung și desigur că nimic rău nu se întâmplase. L-am găsit pe tata într-o stare avansată de îngrijorare și am alergat direct în brațele lui. Nu cred că mai făcusem asta de multă vreme, dar expresia de ușurare de pe chipul lui mi-a oferit o stare de bine.

— Eram pregătit să anunț autoritățile! M-ai speriat, puștiule!

AM VĂZUT-O PENTRU PRIMA dată și n-aveam se mai uit...

Cu o seară în urmă, tata îmi explicase pe larg motivul pentru care nu vom locui împreună. Situația din Valdez și din Alaska, în general era una cât se poate de încordată. Oamenii erau aproape de o răscoală, căci din cauza eșuării petrolierului Exxon Valdez, fauna marină suferea enorm. Traiul cotidian era pus în pericol. Petrolul ce se revărsase în mare făcea obiectul celui mai mare dezastru ecologic. Oamenii erau nemulțumiți și era ușor de înțeles motivul. Așadar, el fiind un binecunoscut angajat a companiei, nu-și dorea să mă așeze în fața pericolului.

— În mod normal, Valdez este un oraș micuț, iar locuitorii ar fi aflat imediat cine ești. Acum însă, nu mai sunt vremuri normale. Orașelul a fost asaltat de sute de oameni, reporteri, activiști, muncitori.

În numai o săptămână aveam să încep cursurile la Valdez High School. Eram în ultimul an, senior, iar asta nu putea decât să mă bucure. Cine știe, poate aveam să-mi fac și prieteni.

Mă trezisem cu adevărat fericit, un sentiment nou. Am mâncat micul-dejun împreună cu tatăl meu, cu promisiunea ca după masă, aveam să plecăm în recunoaștere.

— Pune-ți o bluză mai groasă pe tine și am să te aștept la mașină!

— Avem mașină?

— Nu, puștiule, a zâmbit el atunci. Tu ai mașină. Va fi a ta, ce zici de asta?

Dintr-odată, ziua mea devenise mai bună. Cu nasul în cărți tot timpul, naiv sau nu, aveam până la urmă

optsprezece ani. Gândul de a avea o mașină nu putea decât să-mi aducă bucurie. Până la urmă, aveam totuși nevoie, căci orașul Valdez se afla la 15 mile distanță. Nu m-ar fi deranjat să merg pe jos, de altfel mă consolasesem și găseam o anume plăcere în acest gând, dar o mașină era ideală. Era un Land Rover Defender, adaptată perfect până și pe cele mai ascunse poteci, iar promisiunea de explorare a unor locuri, altfel inaccesibile mie, îmi umplea inima de bucurie. Voiam să văd Alaska așa cum nimeni n-o mai văzuse vreodată.

Am urmat Richardson Highway către Valdez și deși mai văzusem o dată locurile acestea atunci când am venit de la aeroport, totul îmi părea schimbat, nou și am avut totodată, cu acest prim drum, partea noastră de mister. Străbătuserăm deja vreo două mile, când am observat pe marginea șoselei o bicicletă. Părea azvârlită de-a dreptul acolo, astfel că am decis să oprim.

— Trebuie să ai grijă, fiule, prin zonele astea. Sunt atâtea animale sălbatice, urși chiar, încât n-ar fi indicat să străbați acest drum fără mașină.

Am rămas în mașină cu respirația tăiată în vreme ce tatăl meu se apropia de marginea drumului. În doar câteva minute reușisem să-mi fac un milion de scenarii posibile cu privire la această întâmplare.

Tata se apropia, pășind cu grijă, iar eu mă lăsasem purtat de imaginație, când dintr-odată, s-a auzit atunci o voce, venită parcă din inima pădurii.

— Domnule, vreți s-o furați?

— Ești bine? a întrebat el. Scuzați-mă domnișoară, mi-era temă că s-a întâmplat ceva.

Eu stăteam cu nasul lipit de geam, cu ochii cât cepele,

așteptând deznodământul.

— Sunt bine, a răspuns ea.

M-am tot gândit, oare ce aventură trăise de una singură prin pădure. Avea obraji roșii și un zâmbet neîncetat. Părul său castaniu, îi era dezordonat, acoperindu-i fruntea plină de nămol.

Ciudată fată.

— Vă mulțumesc că ați oprit, domnule. Dar sunt bine, a zâmbit ea iarăși.

Și-a îndreptat privirea către mine și m-a salutat.

Eu ce am făcut?

Ei bine, m-am ascuns în spatele portierei, de parcă eram un animal sălbatic. Nici măcar nu m-am ridicat până nu am plecat de acolo. Cert este că nu mi-a trebuit mult să mă îndrăgostesc. De zâmbet, de păr, de ochi, de nămolul ce și-l întinsese pe frunte poate din greșeală, de atitudinea ei, de libertate, de ghete, de pantaloni, de felul în care mergea pe bicicletă... Ați prins ideea.

Am și vorbit cu ea.

Nu în realitate cum ar face un om normal.

În imaginație. Reluasem acel scenariu și îl modelasem de atâtea ori în mintea mea, cu fel de fel de replici, care mai de care mai interesante. În imaginație, îi câștigasem prietenia. În realitate, un zâmbet, apoi un salut, apoi probabil nedumerirea și încrederea că sunt vreun soi de retardat.

DUPĂ CE VIZITASEM VALDEZ HIGH SCHOOL, îmi luasem la revedere de la tatăl meu. Deși el locuia în Valdez, îmi spusese că din nefericire, nu aveam să ne vedem prea

des, dar oricând îl puteam suna în caz de nevoie. Orașul în sine nu mă impresionase cu adevărat, căci realitatea pălea în comparație cu ceea ce-mi imaginasem, dar nu eram dezamăgit. Observasem încă de pe atunci iritabilitatea oamenilor și o acută deznădejde ce li se întipărise pe chipuri. Situația de aici nu era una plăcută, iar motive de îngrijorare erau din abundență.

Îmi petrecusem ultimele două zile explorând împrejurimile cu noua mea mașină. Eram uimit cu fiecare minut, dar în secret, cred că ceea ce-mi doream cel mai tare să văd în natură, era o bicicletă aruncată anapoda, sau sprijinită de vreun pin pe malurile pâraielor ce coborau de pe munți.

Nu o găsisem.

VALDEZ HIGH SCHOOL, era o clădire impozantă în comparație cu celelalte construcții de prin oraș, situată la baza muntelui. De câte ori pășeam în spatele liceului, aveam tot timpul impresia că pot întâlni un ren sau un urs dând târcoale.

Am intrat în clasă înainte ca soneria să anunțe începerea cursurilor, căci îmi doream astfel să evit un moment jenant, acela de a intra în clasă atunci când toți elevii erau deja în băncile lor și toate privirile să se întoarcă automat către mine. M-am așezat în ultima bancă și încet încet, clasa s-a umplut de copii. Niciunul nu m-a băgat în seamă, cred că nici nu mă observaseră, iar asta era un lucru bun. Mirajul anonimatului s-a spulberat atunci când profesorul Mark White a găsit de cuviință să îmi anunțe prezența.

— Domnule Collins! Permiteți-mi să vă urez un călduros bine ați venit!

Abia atunci mi-am ridicat capul din bancă și am remarcat cu stupefacție că toate capetele erau întoarse către mine. Mi-am înghițit nodul din gât și cu un glas speriat am reușit să îngân:

— Vă mulțumesc domnule, este o onoare să urmez cursurile acestei instituții de prestigiu.

— Sigur că da! Instituție de prestigiu, a răspuns unul dintre noii mei colegi pe un ton ironic.

Un val de râsete a străbătut atunci clasa. Până și domnul White se stăpânea cu greu. Situația a durat parcă o eternitate. Nu-mi doream decât să devin invizibil și dacă aș fi avut mai multă minte, măcar cât un struț, mi-aș fi băgat capul în pământ pentru a scăpa de aceste priviri.

— Ce ai să faci acum?

Am auzit glasul ăsta ca prin vis și cu obrajii înflăcărați datorită atenției nedorite pe care o căpătasem, am izbutit să privesc în fața mea. Cunoșteam chipul ăsta. Îl mai văzusem undeva. În pădure, poate, dar avea părul dezordonat și urme de nămol pe frunte asemeni unei indience.

Dumnezeule... era chiar ea.

— Te ascunzi în spatele băncii, așa cum ai făcut-o în mașină?

Dumnezeule... cât era de crudă. De ce mă chinuia cu o altă întrebare? Văzuse cât sunt de timid, prostănac, de ce continua să-mi vorbească? Îi plăcea să mă vadă cum mă frământ, cum trebuia să alerg jumătate din distanța până la lună, doar să-mi culeg cuvintele ce mă părăsiseră.

Orele se terminaseră. Scăpasem. Prima zi de liceu ca

senior.

Fusese puțin înspăimântător la început, de altfel nu schimbasem prea multe vorbe. În fapt, să fiu sincer, nu vorbisem cu nimeni, dar atmosfera îmi plăcea. Cei mai mici mă ocoleau, arătându-mi o formă aparte de respect deși nu făcusem nimic pentru a-l căpăta, ci îl primeam doar pentru că eram mai mare. Asta mă bucura.

Am coborât scările zâmbind prostește și îndreptându-mă către mașină, în spatele meu, răsunau câteva voci, iar una în special, o recunoscusem. Dintr-odată, cineva îmi prinde umărul. Nici nu am apucat să mă întorc, căci deja îmi imaginasem zeci de scenarii, aproape în fiecare dintre ele, datorită modului în care fusesem brusc, primeam un pumn fie în bărbie, piept, sau mai știu eu prin ce zonă. De ce, sau de la cine? Habar nu aveam!

— Scuză-mă, a răsunat o voce cu accente de bariton. Salut, eu sunt Jay, iar ea este prietena mea, Sarah!

— Salut! am replicat eu cu un glas patetic pe care nu-l recunoșteam.

— Sarah mi-a spus că te-a văzut aseară. Mi-a spus de asemenea că ai intrat în pădure, dorind s-o ajuți. M-am gândit că ar fi frumos să te salutăm. Ești nou pe aici, nu?

Am intrat în pădure? îl mințise. Sau, mă rog, nu îi spusese adevărul. Dar de ce făcuse asta?

— Da! am replicat eu la fel de timid, dar îmi pare rău, trebuie să plec.

Eram nepoliticos. Eram chiar sălbatic. Pur și simplu nu puteam vorbi. A fost de ajuns să întâlnesc ochii căprui și mari ai Sarhei și simțeam cumva că privirea ei mă va transforma în stană de piatră. Aveau să treacă sute de ani,

iar peste generații, părinții le vor spune copiilor povestea aceea a stanei de piatră din mijlocul orașului Valdez: *este un nefericit ce a trăit cu mult timp în urmă, iar legenda spune că a îndrăznit să o privească.*

Mi-am petrecut acea noapte într-o stare de euforie. În mintea mea, reluasem această întâlnire cu Jay și Sarah, iar conversația aceea decurgea cu totul altfel, încât atunci când m-am trezit am fost cuprins de un sentiment inexplicabil de plăcere. Alaska era minunată și promitea a-mi aduce fericirea pe care viața mi-o datora.

A DOUA ZI DE ȘCOALĂ A DECURS în mare măsură la fel ca prima. Nu prea schimbasem cine știe ce vorbe cu cineva anume, dar deja începusem să mă familiarizez cu atmosfera. Cu o noapte în urmă, mă zvârcolisem în pat, nervos pe neputința mea de a comunica. Eram un laș, un fricos. Îmi pusesem în cap ca zorii acestei noi zile să mă găsească un cu totul alt om. Îmi imaginasem deja această primă zi din restul vieții mele cum ajungeam la liceu și mergeam direct către Sarah, cu o replică din *Marele Gatsby*, iar ea avea să mi se topească în brațe.

Ce s-a întâmplat?

În niciun caz asta.

Am pășit aproape la fel de timid.

Mi-am ferit iarăși privirea de ea, iar asta nu putea decât să mă supere teribil. Eram furios pe neputința mea, incapacitatea de a scoate măcar câteva vorbe în prezența ei. Măcar să o salut. Eram intimidat de frumusețea ei și încet-încet în ființa mea se cuibărea un sentiment pe care nu-l

resimțisem niciodată atât de puternic, o dorință pătimasă, o poftă a trupului ce-mi părea grosolană și de neiertat, dar pe care o îmbrățișam ca fiind sinceră și curată.

Se făcuse ora prânzului, iar orele se încheiaseră. Cu ghiozdanul în spate, mă grăbeam să ajung acasă, nu din alt motiv, ci doar pentru a-mi face planul pentru a doua zi. Cu siguranță avea să fie diferită.

Și de data asta, am fost oprit de Jay. Din nu știu ce motiv, nu știu ce făcusem, omul ăsta voia să-mi fie prieten. Eram aproape copleșit, dar cu siguranță îmi doream asta, astfel că m-am oferit să-l las acasă, căci după cum aflasem în scurta noastră conversație, era în drumul meu.

— De unde ești?

Nu am răspuns pe loc. A trebuit să mă gândesc intens pentru că până la urmă, întreaga mea viață fusese asemeni unei călătorii. Nu prinsesem rădăcini niciunde, dar singurul loc de care îmi aduceam cu drag aminte a fost Central Park-ul din Mahattan.

— New York! am răspuns apoi, hotărât.

— Ohoo, Marele Măr! Și ce cauți un orășean ca tine prin pustietățile astea?

— Pustietăți!? Jay, am văzut mai mulți oameni aici decât în Mahattan. Oameni, nu lume, mă înțelegi?

Jay m-a privit cu zâmbetul său tâmp, uimit și plăcut surprins de răspunsul meu.

— Deeeci, orășene, ești unul din ăia deștepți! Apreciez asta, să știi. Și ești și un tip de treabă, prietene. Ce zici, vrei să intri la o cafea?

Era stabilit deci. Atât de simplu.

Noul meu prieten locuia într-o casuță modestă, la vreo

două mile de liceu. Peluza din față era îngrijită, căsuța la fel, dar numai butelia de propan, instalată chiar în fața ei, a cărei vopsea se descojise, strica aspectul, unul plăcut de altfel. Era și el frustrat din cauza ei, căci de cum am ajuns, a ținut să justifice:

— Am cumpărat deja vopseaua, dar n-am avut timp!

— Te pot ajuta! am replicat eu, mai mult din reflex.

— Asta ar fi minunat. Big Apple!

Big Apple. Prima mea poreclă. Nu puteam spune că-mi place în mod deosebit, dar mă mulțumeam cu ea. O primesc!

Jay era un băiat formidabil. Nu cred că văzusem până atunci pe cineva cu o poftă de viață mai mare. Avea tot timpul o atitudine pozitivă, până la limita absurdului. În următoarele ore, am ajuns să-l cunosc pe deplin și să-i admir și mai mult spiritul neînfrânt. Spun asta căci aveam să aflu că torențele vieții îl loviseră puternic, dar continua să vadă în aceste vijelii năprasnice, nu valurile spumoase ce-i zdruncinaseră viața, ci vântul ce adia puternic în bătaia căruia putea să-și înalțe pânzele pentru a străbate cumplita furtună.

Încă de când am trecut pragul casei lui, am fost lovit de un aer solemn ce-mi aducea aminte, nu de ceea ce văzusem, ci de ceea ce citisem. Părea a fi chilia sobră cu lumină crepusculară a unui călugăr, cu un aer închis și miros puternic de tămâie. Peste tot în jur erau icoane, iar pe peretele din living, deasupra șemineului, o candelă cu ulei a cărei flăcără ardea plăpând, lumina chipul unui bărbat, ale cărui trăsături îmi aduceau aminte de Jay. Așa cum aveam să aflu, tatăl său decedase în urmă cu câțiva ani, astfel că Jay trebuia să asigure traiul de zi cu zi pentru el și pentru mama

sa, Anna, o femeie uscățivă cu tenul alb, bolnăvicios, ce nu trecuse niciodată peste despărțirea timpurie de soțul său. Purta o mască ce încerca să-i ascundă durerea, dar aceasta cădea deseori, iar atunci puteai observa o femeie adusă la capătul puterilor, cu o vitalitate aproape inexistentă. Singura ei consolare, dincolo de fiul său și poate mai puternică, era dată de rădăcinile adânci ale credinței, fiind o catolică convinsă și o credincioasă fără cusur.

ÎMI PETRECUSEM O BUNĂ PARTE din timp în compania lui Jay. După ce terminam cursurile, aproape zilnic luam masa la el acasă, iar asta mă bucura nespus, îi câștigasem simpatia Annei și din câte îmi dădeam seama, deși ne cunoșteam doar de o săptămână, Jay vedea în mine material de cel mai bun prieten, iar sentimentul era unul reciproc.

Asta se întâmpla ziua.

Seara era o cu totul altă poveste. De câte ori mergeam acasă, conducând pe Richardson Highway, cercetam împrejurimile în căutarea unei biciclete anume, azvârlite pe marginea drumului. Nu o mai văzusem de atunci, iar asta mă întrista. Îmi petreceam nopțile pe afară, plimbându-mă în jurul cabanei la adăpostul nopții, ciopbind planuri din nimic, dând naștere unor povești pe care le visam cu ochii deschiși, îmi făceam mereu curaj și adormeam tot timpul cu aceeași minciună și promisiune: mâine voi vorbi cu ea.

ÎMI PLACE CA LA FINALUL FIECĂREI zile să fac o analiză amplă a evenimentelor. Îmi cercetez atent comportamentul, trăirile și stările din timpul zilei. Până la urmă, este nevoie. Trebuie să-mi dau seama ce merge și ce

nu. M-am săturat să fiu un neadaptat. Vreau să fiu normal.

După o lungă introspecție, cred că într-un final am realizat. Știu de ce nu-i pot vorbi. Iată motivul: Pădurea.

Sună ciudat?

Să explic:

O bicicletă aruncată anapoda la marginea drumului. O fată frumoasă în mijlocul naturii. De câte ori îmi străbate mintea, o văd cu părul despletit, cu un zâmbet nemărginit, relaxată, cu fruntea murdară, dar cu un spirit atât de curat. Purta o geacă mult prea largă, cu pantaloni de camuflaj, abia târându-și picioarele din cauza ghetelor pline de nămol. Îmi părea pregătită oricând de aventură, așa cum citisem în multe cărți. Nu mi-a trebuit mult să mă îndrăgostesc și am construit un pedestal din imagini și conversații imaginare pe care ea era singura fată ce-l putea urca.

Când am văzut-o la școală, departe de imaginea ce mi-o creasem în minte – nu mă înțelegeți greșit, era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem în viața mea – m-am temut să-i vorbesc. Mi-era teamă că orice aș fi putut spune, dacă nu-mi alegeam cu grijă cuvintele, aveau să fie ultimele pe care le rosteam în fața ei. Nu eram pregătit să-i vorbesc. Era, din câte îmi dădusem seama, genul de fată căreia îi plăcea natura și nu se ferea să meargă singură pe bicicletă zece mile, pentru ca mai apoi s-o arunce și să se aventureze pe jos, în vasta sălbăticie a Alaskăi. Și nu doar atât, dar era un model și la școală, căci fetele o admirau și o invidiau; mulți dintre băieți încercaseră s-o cucerească, dar în zadar.

Dumnezeule, ce soartă crudă mă aștepta...

ASTĂZI L-AM VĂZUT IARĂȘI PE TATA. A fost pentru un scurt moment, dar s-a comportat ca și cum nu m-ar fi cunoscut.

Alaska nu se dovedise a fi foarte primitoare, cel puțin nu așa cum îmi imaginasem eu. În sine, situația era una încordată. Oamenii erau morocănoși, iritați, iar frustrarea în rândul lor continua să crească. Dezastrul ecologic pricinuit de revărsarea petrolului în Prince William Sound căpăta amploare. Membrii companiei Exxon erau priviți cu dispreț, iar eu abia acum înțelegeam pe deplin motivul pentru care tatăl meu nu locuia cu mine. Nu de puține ori ne văzuserăm întâmplător prin Valdez, ca de fiecare dată să-și întoarcă privirea fără a-mi spune măcar o vorbă.

ZILELE TRECEAU, IAR EU MĂ AFUNDAM în dragostea mea nebună, pătimasă și fără sorți de izbândă. Eram consumat de ea. Îmi făcusem un scenariu. Nu-i puteam vorbi ziua, pentru că Sarah din timpul zilei îmi părea inaccesibilă și construisem în jurul ei un zid de îndoială ce mă lovea de câte ori încercam să mă apropii. Nu-mi rămânea decât s-o întâlnesc seara, acolo unde o văzusem pentru prima dată. Cu Sarah pe care o văzusem atunci, puteam vorbi.

Dar n-o găseam.

Și dacă nu aș fi fost destul de chinuit, lucrurile aveau să se complice și mai mult.

Ajunsesem la școală, dar o mare surpriză avea să mă întâmpine: Jay lipsea. Mă trezisem destul de târziu și mă gândeam să nu trec pe la el pe acasă fiindcă plecase cu siguranță. Acum, mă temeam să nu se fi întâmplat ceva. Poate era bolnav, sau cine știe? Poate avea nevoie de mine,

iar eu trecusem prin fața casei lui fără a opri. Îmi pusesem în plan ca după prima oră, în pauză, să-l vizitez.

Am parcat mașina pe peluza din față, iar în prag, anticipând parcă sosirea mea, am găsit-o pe Anna.

— Ai pierdut pe cineva? m-a întrebat ea zâmbind, pe un ton cald, menit să mă liniștească.

— Jay! am replicat eu.

— Este la domnul Pembroke.

— Tatăl Sarhei?

Nu vedeam legătura, iar tonul din vocea mea, surprins, a atras un zâmbet larg din partea Annei.

— Desigur!

Așteptam o lămurire, dar aveam să primesc doar o invitație la masa de prânz, pe care am acceptat-o cu plăcere.

ÎMI FĂCUSEM UN OBICEI destul de sănătos pentru mine. În fiecare zi, serveam prânzul acasă la Jay, iar prietenia noastră părea nemuritoare. Îi câștigasem simpatia Annei, care nu de puține ori mă dojenea așa cum o făcea și cu propriul fiu, dându-mi sfaturi ce-mi lipsiseră o viață întreagă. Nu de puține ori avusesem ocazia să rămân singur în compania ei, iar asta mă bucura nespus, fiindcă pentru prima dată în viața mea, puteam discuta cu cineva deschis despre o filosofie a vieții, păstrată însă în hotarele credinței.

Eu însumi nu eram credincios. Nu-mi fusese insuflată o doctrină aparte, iar cu trecerea anilor, aprofundasem multe cunoștințe din întreg spectrul religiilor. Anna, în schimb, mergea pe o linie dreaptă, de-a dreptul ignorantă în afara catolicismului. Apreciam asta. Era dedicată și convinsă de adevărul sacru, de importanța și infailibilitatea religiei sale.

Discutam deschis despre ample aspecte ale credinței, căci citisem atât *Scripturile* cât și *Summa Theologiae* a lui Toma de Aquino. Este drept, acolo unde eu vorbeam despre teorie, Anna explica sentimente, stări de spirit, emoții, dăruite ei prin credință. Lucruri profunde. Iar eu eram impresionat.

De data aceasta nu venisem cu gândul la o discuție despre renumitele *quinquae viae* ale lui Toma de Aquino, reprezentând argumentele pentru a fi probată existența lui Dumnezeu, ci aveam o pretenție mult mai modestă, aceea de a afla unde era Jay.

Nici n-am apucat să intru, căci în urma mea, de undeva din depărtare, striga voios:

— Hei, Big Apple! Ți-a fost dor de mine?

L-am îmbrățișat cu drag, de parcă nu-l mai văzusem de câțiva ani. Era ciudat, acum realizez asta, dar niciodată nu avusesem un prieten. În orice caz, nu unul apropiat. Mă atașasem enorm de el și nimic nu mă încânta mai tare decât să-l știu în siguranță.

— Pe unde ai fost astăzi?

— Cum!? Nu ți-am spus? Credeam că ți-am spus ieri.

— Nu! am replicat eu hotărât, aproape supărat.

— Am fost la domnul Pembroke. Trebuia să discut cu el despre campania din vara asta.

— Domnul Pembroke, tatăl Sarei, nu-i așa?

— Nu cunosc altul, Big Apple. Da, la el. Domnul Pembroke a fost cel mai bun prieten al tatălui meu. Căpitani pe vapor!

Acum îmi amintisem. O singură dată, Anna vorbise despre soțul ei. Se ferea adesea s-o facă, pentru că amintirile

îi pricinuiau multă suferință, dar o singură dată, menționase despre un anume domn Pembroke și tatăl lui Jay, despre prietenia celor doi.

— Căpitani? m-am arătat eu entuziasmat.

— Desigur, Big Apple! În viitor și eu voi fi unul, iar noi doi vom trăi aventuri extraordinare pe mări și oceane. Adevărați marinari.

Nici nu trebuie să mai spun cum imaginația mea începuse iarăși să zburde. Visam marea spumoasă, reflecția lunii pe valurile ondulate și stelele ce aveau să ne ghideze în călătorii, cum complotau în alinierea lor pentru a ne aduce pe ape îndepărtate, cu insule magnifice, pe ale căror plaje de aur încă nu călcase niciun picior vreodată.

Jay îmi părea entuziasmat peste măsură de perspectiva plecării pe mare și îmi făcusem promisiunea de a-l urma, măcar o dată în această viață.

Din păcate, asta nu s-a întâmplat niciodată, căci aveam să-l pierd pe Jay. Prietenul meu. Singurul. Ultimul.

ÎL AJUTASEM PE JAY SĂ VOPSEASCĂ butelia de propan din fața casei, iar în timp ce ne chinuiam să descojim vechea vopsea, descoperisem o inscripție. Sub primul strat de vopsea, despre care Jay îmi mărturisise că fusese aplicat în urmă cu mai bine de șapte ani, am găsit trei inițiale: JTS. Erau scrijelite în bucata de fier, iar asta dădea dovadă de determinare. Aveau cu siguranță o însemnătate specială, căci altfel nu văd cum cineva ar fi investit un asemenea efort pentru a lăsa un așa testimonial, de dragoste din câte anticipam, care să reziste probei timpului.

Atunci când i le-am arătat, Jay a izbucnit în hohote de râs, apoi le-a privit melancolic.

— Am să-ți povestesc, Big Apple! Dar pentru moment, acoperă-le! Haide mai repede cu vopseaua căci în ritmul ăsta vom fi aici până dimineată!

N-am insistat, deși eram curios.

Seara deja începea să se instaleze în momentul în care terminasem. Voiam să închei ziua și să mă retrag către cabană, dar Jay își amintise despre cutia poștală din fața casei mele și cum eu, în urmă cu câteva ore, insistasem ca dacă mai rămâne vopsea, să o folosim acolo. Deși eram obosit, am acceptat într-un final, pentru că nu-mi doream să fiu nepoliticos. Până la urmă, el se oferea să mă ajute. Am mers către cabană, iar pe durata scurtei noastre călătorii, am fost absent din discuția căreia Jay îi dăduse curs căci, subtil, eram atent, ca de fiecare dată, la împrejurimi.

— Cine este acolo? a întrebat Jay surprins.

În fața cabanei, am putut distinge o siluetă întunecată. Părea desprinsă din filmele horror, căci mișcările haotice ale picioarelor și dezechilibrul total de care dădea dovadă atunci când se clătina dintr-o parte în alta, era de-a dreptul înfricoșător.

În farurile mașinii, Jay l-a recunoscut:

— Este nenorocitul ăla de Collins! s-a revoltat el.

Apoi, s-a uitat la mine speriat. Își regreta cuvintele, puteam spune asta, dar de asemenea îmi dădeam seama că făcuse o legătură simplă, plecând de la numele de familie.

— James Collins... este tatăl tău?

Într-adevăr, era tata. Mă avertizase că numele lui este unul detestat de către locuitorii Valdez-ului și chiar mai

departe. Pentru ei, el era fața diavolului. Îl făceau vinovat de toate nenorocirile ce se abătuseră asupra lor, de când cu petrolierul eșuat în Prince William Sound. Ieșirea lui Jay mi-a confirmat asta.

Am coborât în grabă, și imediat, un miros puternic de whiskey mi-a inundat plămânii. Nu-l văzusem niciodată pe tata în starea asta. În fapt, din ce știam, el nici măcar nu consuma alcool. Nu știu dacă m-a recunoscut, rămas doar cu instinctele primare, s-a speriat de farurile mașinii și a intrat în cabană. Eram de-a dreptul șocat. Evitam să mă întorc. Simțeam privirea lui Jay în ceafă și cum întreg pământul îmi fugea de sub picioare. Abia acum aflasem însemnătatea cuvintelor tatălui meu atunci când îmi motivase de ce nu aveam să locuim împreună: *dacă vor ști că ești fiul meu, te vor trata cu dispreț.*

Am pășit nedumerit în cabană pentru a-l găsi pe tata întins pe pat, cuprins de un somn adânc. Chipul său îmi părea desfigurat, iar starea lui mi-a trezit un sentiment de milă. Știu că nu aveam dreptul ăsta. Nu aveam dreptul să-l privesc cu milă căci în fond, el era tatăl meu, dar asta am făcut.

Am închis ușa cabanei și am tras adânc aer în piept. Trebuia acum să mă justific în fața lui Jay, dar între timp, deja stabilisem că mă urăște.

M-am convins de asta atunci când am ajuns la mașină. Plecase.

AM ADORMIT ÎN MIROS DE WISKEY și m-am trezit mirosind afine și ciocolată caldă. Dacă vreodată aveam să cred în efectul aromaterapiei, atunci era momentul. Pentru o

clipă uitasem de evenimentele petrecute cu o seară înainte. M-am lăsat purtat de miros către bucătărie, iar atunci când l-am văzut pe tatăl meu cu un zâmbet impecabil, departe de imaginea omului îngenuncheat de alcool, am rămas surprins. Mă gândeam dacă nu cumva visasem. Atunci, am luat o postură sobră. M-am așezat la masă, cercetându-l atent cu privirea. Încă nu-mi dădeam seama dacă visasem sau nu. Îmi doream ca acesta să fie cazul. Altfel, îmi pierdusem singurul meu prieten.

— Îmi pare rău pentru aseară, puștiule!

Deci nu a fost un vis. Totul a fost real. Un val de lacrimi mi-a invadat obrajii și am început să arunc cuvinte fără să gândesc:

— Este numai vina ta! Viața mea este un haos total și este numai vina ta. O singură dată în viață mi-ai făcut un bine... când m-ai adus aici. Acum, din cauza ta, prietenul meu mă urăște! Trebuia să stai departe de mine. Te urăsc!

Dacă nu aș fi fost atât de orbit de furie, poate aș fi văzut cum inima lui era sfărâmată în bucăți de cuvintele aspre ce-l loveau ca pietrele. Propriul fiu. Singura lui alinare pe acest pământ. L-am aruncat în brațele disperării. Dacă l-aș fi ascultat atunci, aș fi aflat că lupta într-o cruciadă cu propria demnitate. Fusesse azvârlit în acest colț de lume, în mijlocul mulțimii de oameni ce-l urau pentru ceea ce reprezenta. Pentru cei din conducerea companiei, viața lui se rezuma la un grafic pe un clipboard. Un accesoriu de care se puteau lepăda. Un țap ispășitor.

Ei îi pregătiseră deja sicriul, iar eu, fără să știu, băteam cuiele pe capac.

Dacă aș fi știut...

Dacă aş fi ştiut...

FUGISEM DE ACASĂ CU UN SINGUR GÂND, acela de a mă afunda cât mai mult în inima sălbatică a Alaskăi. Trecusem de pădurea de pini, abia atins de raze de soare, iar drumul nu-mi era ghidat de vreo amintire, ci de pofta de necunoscut şi de glasul limpede al apei ce se strecura printre pietre pe care îl auzeam înfundat, în depărtare.

M-am aşezat jos, la ţărmul zăpezilor topite ce se grăbeau spre mare şi m-am gândit la tot şi la nimic. Îmi blestemam soarta şi vedeam viaţa mea ca pe o lungă călătorie spre acest mare nimic. Tot ce ajungeam să preţuiesc, era, într-un final, luat de la mine.

Acum îmi dau seama de naivitatea mea.

Pe Jay îl cunoscusem doar de o lună, chiar mai puţin şi ajunsesem să-l consider cel mai bun prieten al meu, nu pentru că îmi demonstrase loialitatea lui fără margini sau pentru că-mi împărtăşise cele mai adânci secrete ale sale – căci asta nu se întâmplase niciodată – ci pentru că eram naiv. Pentru că tânjeam după sentimentul de prietenie şi eram pregătit să-l ofer. În ciuda indignării mele, am analizat totul dintr-o nouă perspectivă, cu luciditate, aşa cum nu o făcusem niciodată.

Am constatat că greşisem.

Enorm.

Îmi reproşam multe. Cum oare crezusem că Jay îmi putea fi prieten? Cât de naiv pot fi? Cât de disperat? Dacă îmi era cu adevărat prieten, n-ar fi contat cine este tatăl meu. Ar fi trebuit să-mi fie alături, indiferent de situaţie. În schimb, atunci când a aflat, a dat bir cu fugiţii, supărat pe mine,

evident. Iar eu ce am făcut?

Dumnezeule...

Tatăl meu.

Îi vorbisem atât de urât. Singurul om care a fost alături de mine încă de la început. Singurul care mi-a ținut partea. Cel ce mi-a oferit totul.

L-am rănit atât de rău prin cuvintele mele.

În timpul acestei introspecții, nici nu realizasem în ce moment anume, am început să plâng. Nu mă abțineam deloc, astfel că întreaga vale răsună de bocetele mele nealinate.

Era numai vina mea.

Mă simțeam mai singur ca niciodată.

Ținând cont de trecutul și de stilul meu de viață, să pot afirma asta cu convingere, era chiar tragic.

Până când îmi plânsesem toată deznădejdea, noaptea începea să-și ceară dreptul. Stătusem destul de mult timp singur, dar efectul fusese purificator. M-am ridicat și mi-am șters lacrimile, promițându-mi că vor fi ultimele pe care le voi vărsa.

Îl pierdusem pe Jay. De asta eram sigur, fiindcă ajunsesem să-mi răspund la întrebarea simplă: îmi fusese măcar pentru o clipă prieten?

Nu-mi doream acum decât să-mi văd tatăl, căci mă simțeam dator să-i cer iertare. Chiar dacă n-a fost tot timpul lângă mine, acum ajunsesem să înțeleg că în sinea sa își justifica totul prin vorbele pe care mi le adresase cu mult timp în urmă: *tot ce fac, fac pentru tine*.

Cu asta în minte, parcurgeam acum, ghidat de ultimele raze de soare ce se strecurau printre pini, drumul către cabană.

Din senin, ecoul unui strigăt, melodios, mi-a încântat auzul. M-am oprit și am cercetat atent împrejurimile, cu simțurile ascuțite. Brusc, tonul s-a preschimbat într-unul teribil, grotesc, venit parcă din străfundul unor tenebre. M-a înfiorat. Era strident și înfricoșător. Era asemeni unui recviem. Era un strigăt de moarte.

Am alergat cât am putut de tare, fără să privesc în urmă.

Am ajuns la cabană pe o ploaie mocănită și am ezitat să intru până când hotărâsem că toate gândurile mele sunt puse în ordine.

Tata deja plecase, dar eu eram hotărât să-i vorbesc astfel că am decis să-i telefonez. Am format în grabă numărul pe care mi-l lăsase lipit pe frigider. Mi-am înșirat cuvintele pe o sfoară lungă a căinței.

— Nu-ți face griji, puștiule. Eu sunt cel ce trebuie să-și ceară iertare.

Îmi promisese că vine chiar a doua zi și că de acum înainte, vom locui împreună, chiar dacă va trebui să părăsim Alaska, iar gândul ăsta mă liniștea într-o oarecare măsură.

Asta, din păcate, nu avea să se întâmple niciodată. Viața, prin căile ei, găsește adesea de cuviință să îngroape chiar și cele mai sincere promisiuni.

Nu-mi mai păsa de Jay sau de ce credea el. Dacă într-adevăr fusesem atât de naiv încât să-l consider prieten și mă înșelasem, atunci... pur și simplu nu-mi mai păsa. Îmi făcusem chiar în acel loc o promisiune cum că aveam să mă schimb. Trebuia să-mi înlătur disperarea de a-mi face prieteni. Alaska, Valdez-ul, în vremurile astea, din câte îmi dădeam seama, nu

era locul pentru așa ceva.

Dar chiar și în cele mai disperate timpuri, atunci când ești pus la pământ, loviturile vieții continuă să te rănească. Lovitură după lovitură. Ce poți face? Încerci timid să ripostezi, dar cu un adversar așa puternic, n-ai sorti de izbândă. Atunci, dacă ai suficientă putere, apelezi la sfidare. Râzi. Încă o lovitură, iar tu zici: Numai atât? Atunci și numai atunci, se va opri. Și cine știe, poate ceva bun se va întâmpla, ceva neașteptat. În orice caz, asta mi s-a întâmplat mie.

Eram liniștit. Prevedeam o plecare timpurie din Valdez, iar Alaska urma să devină doar o amintire: *n-a fost să fie!*

Îmi alesesem o poziție comodă pe canapeaua așezată în mijlocul cabanei – de altfel, singura – și am început să citesc. Alesesem *Procesul* lui Franz Kafka. Mi se părea potrivit. Ce altceva puteam citi decât un geniu al absurdului?! Chiar și cărările pe care umblasem îmi păreau absurde. Lumea era absurdă. Oamenii erau absurzi.

Parcursesem o sută de pagini din viața domnului K. până când pacea avea să-mi fie tulburată. Am auzit un zgomot venind de afară, dar am decis să îl ignor. Apoi, s-a auzit iarăși.

Dacă este un urs? m-am întrebat. Apoi mi-am amintit de sunetul teribil ce-l auzisem în pădure, cu doar câteva ore înainte. Dintr-odată, ursul nu mai era așa de înfricoșător. Pe fondul fulgerelor ce împânzeau cerul, m-am apropiat temător de ușa de la intrare. Era prevăzută cu un geam mic, dreptunghiular. Mi-am încordat privirea pentru a străpunge întunericul de afară deși fulgerele ajutau destul de mult, căci

la fiecare câteva secunde, totul se lumina. Nu era nimeni. Doar ploaia. Am așteptat puțin în fața ușii, fără a îndrăzni să o deschid, astfel dovedindu-mi că nu este nimic acolo, afară.

Am pivotat pe călcâi, zâmbind. Eram relaxat.

Mare greșeală.

S-au auzit două bătăi puternice în ușă, iar eu... m-am aruncat pe burtă. Cred că mi se albise părul de frică.

— Nu te ascunde, te rog! De ce te ascunzi mereu?

Dumnezeule... I-am recunoscut vocea. Era chiar ea. Sarah. În fața cabanei. Mintea mea căuta un răspuns logic. De ce era aici? Stăteam întins pe jos, fără reacție, încercând să-mi dau seama ce căuta aici la ora asta?

Eram atât de idiot. Ea mă ruga să deschid, iar eu făceam pe mortul.

— Serios? a întrebat ea ironic, surprinsă vădit de gestul meu.

Mi-am înghițit nodul din gât și m-am ridicat. Când m-a văzut, a reprodus faimoasa replică din *Frankenstein*: *It's alive!* pe un glas jucăuș și totodată ironic.

— De ce ai făcut asta?

De ce mă întreba? Chiar voia să mă vadă chinându-mă să răspund? Știa de ce: pentru că sunt prost, de asta.

Am vrut să-i răspund sincer, dar cum toată viața mea a fost ghidată de imaginație, trăind aproape în totalitate pe acel tărâm, am ales să inventez o boală:

— Este un fel de simptom, am replicat eu sigur pe mine. Sindromul Steinbeck, am continuat șarada. Alesesem numele acestui autor, fără o relevanță aparte asupra operei sale, ci bazat doar pe o replică din *Of Mice and Men*.

Care erau șansele s-o știe?

M-a privit atent, aproape inexpressivă. Privirea ei îmi pătrunsese până și cele mai îndepărtate colțuri ale minții. Chiar atunci, mi-a zis:

— *Maybe everybody in the whole damn world is scared of each other.*

M-am simțit rușinat pentru o secundă. Știa această replică. Îi plăceau cărțile, deci. Stăteam în pragul cabanei admirând-o. Era fără cusur. Am privit în spate, peste umărul său.

— Simt singură! mi-a anticipat ea gândurile.

M-am dat la o parte din pragul ușii și am invitat-o înăuntru.

M-a refuzat într-un mod elegant, subliniind motivul pentru care se afla aici.

— De fapt, voiam să te rog ceva.

— Sigur, cum te pot ajuta? m-am fâstâcit eu.

— Știi, bicicleta mea este... făcu o pauză încercând să-și amintească unde anume o lăsase, dar nu reușea. Știu că tu ai mașină și cu vremea asta ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai duce până în Valdez.

— Desigur! să-mi iau o geacă și mergem, m-am precipitat eu.

— Dar...

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, este în regulă.

Stătea în pragul ușii cu geacă strânsă pe corp, zgribulită de frig. Mă grăbeam să caut cheile ce se ascuseseră parcă de mine și atât de mult îmi doream să le găsesc mai repede. Eram hrănit de o teamă nebună cum că cineva ar putea apărea în fața cabanei, poate tatăl ei care o căutase peste tot,

iar ea îmi mulțumea pentru intenția mea bună, dar îmi spunea că nu mai este nevoie. Acum poate merge acasă și fără ajutorul meu. Gândul ăsta nejustificat și teama asta cretină, îmi făceau inima să se strângă. Dacă până azi mă ascunsesem de ea, acum voiam să-i fiu în preajmă și să-i vorbesc.

Din toate fulgerele de pe cer, unul aparte și-a vărsat toată furia într-o răpăitură puternică, în mijlocul pinilor din fața cabanei. S-a auzit o bubuitură puternică, ce părea a frânge pământul în două, apoi trosnetul, ca un strigăt de durere al trunchiului de copac aprins de flăcări, ce cădea în îmbrățișarea pământului.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Sarah stând în mijlocul cabanei, cu chipul în palme. Se speriasse teribil. În urma ei era o dâră de apă ce conducea până la intrare, acolo unde ușa de metal era trântită de vânt, iar rafale de apă invadau cabana, formând o baltă în adâncitura scândurilor.

— Ești bine?

— M-am speriat! a răsunat glasul ei răgușit din spatele mâinilor.

— Te rog, ia un loc!

Înainte să se așeze, a cercetat atent încăperea, iar eu am intervenit înainte de a-și face o impresie în grabă.

— Nu am adus mai nimic, știi, locuiesc în Valdez doar de câteva săptămâni.

S-a așezat pe canapea. Mai întâi pe mijlocul acesteia, apoi printr-un gest brusc, realizând că era singurul obiect pe care te puteai așeza din toată încăperea, mi-a făcut loc.

— Știi asta. Jay mi-a povestit câte ceva despre tine.

— Jay?

— Mhhhm, a îngânat ea.

— Ce ți-a spus?

— Am vorbit puțin... nu-ți imagina...

S-a oprit, fixându-și privirea pe cărțile depozitate în colțul încăperii. Mi-am dat seama, după felul în care zâmbea că văzuse ceva interesant.

— Le-ai citit pe toate?

Am zâmbit puțin stânjenit, iar ea și-a cules din acel zâmbet răspunsul pe care deja îl bănuia.

— Și câte ai scris?

— Poftim!?

— Nu ai scris nicio carte? Jay mi-a spus că ai – călătorit mult. Ai locuit și în New York?

— Da, dar nu mi-l amintesc cu plăcere, poate numai...

— Central Park-ul, mi-a luat-o ea înainte.

— Exact!

— Fac pariu că este singurul loc ce merită vizitat pe acolo. Cred că este un oraș populat de zombi plecați în *căutarea fericirii* doar pentru că în Constituție li s-a dat dreptul. Toți sunt atrași de bani, nu?

— Exact gândul meu, sunt maimuțe. Numai că, în loc de pomi, se cațără în blocuri înalte ce ating norii, iar pofta de banane este înlocuită de verzișori.

Am reușit s-o fac să râdă.

— Cum ai spus ceva atât de tragic într-un context atât de amuzant?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu, cred că este super-puterea mea, aceea de a crea analogii în raport cu orice situație. Câteodată sunt amuzante, alteori tragice...

Am rămas tăcuți amândoi. Picăturile de ploaie ce se loveau de acoperișul metalic compuneau un cântec simplu și liniar, și cu cât îl ascultam mai mult, cu atât ne lăsam amândoi prinși în transă.

Și de această dată, tot Sarah vorbi prima.

— Ador ploaia, a șoptit ea.

Am evitat să răspund sec, mecanic: *și eu*. Devenisem frustrat, căci tot timpul, ea vorbea prima, iar din ce-mi dădusem seama, cam tot ce-i plăcea ei, îmi plăcea și mie, numai că, dacă răspundeam după ce o spunea ea, deveneam plictisitor.

— Îmi place să cânt atunci când nimeni nu ascultă, am spus eu hotărât.

— Serios? a tresărit ea râzând. Ei bine, și mie, dar cred că tu o poți face mai des, a evidențiat ea. Știi, este destul de frumos locul ăsta. Mi-aș fi dorit să locuiesc aici, singură. Te invidiez.

— Nu cred că vorbești serios. Locul merită, dar n-ai avea ce să invidiezi la mine.

— Nu spune asta! a ripostat ea. Îmi petrec cea mai bună parte a timpului în natură. Știu că orașul Valdez nu este tocmai o metropolă și ai putea spune că sunt ipocrită, dar acolo întâlnesc oameni. Știi, cred că și eu sufăr de *sindromul Steinbeck*, deși cred că ai numit o boală deja cunoscută.

— Antropofobia, da. Frica de oameni. N-aș fi zis. Ai o grămadă de prieteni, am văzut la liceu.

— Ha! Definește cuvântul *prieten*! *Sindromul Steinbeck* îi oferă o aromă romantică. Este mai bine. Îmi place.

Iarăși tăcere. Și-a trecut mâna prin părul umed, apoi și-a strecurat-o în buzunarul hainei de unde a scos un pachet de

țigări și o brichetă.

— Te superi?

Mă holbam la pachetul ăla de țigări de parcă ar fi fost cel mai întunecat secret al ei de care ar fi trebuit să-i fie rușine. Asta a făcut-o să se jeneze. Mi-am dat seama de snobismul meu și am încurajat-o că nu este nicio problemă.

— Sigur că se fumează în cabană. La naiba, chiar și eu o fac!

Am mers până într-acolo cu asigurările mele, încât am ajuns să mint. Nu mă deranja deloc fumul de țigară, așa cum auzisem că li se întâmplă unora. Cât despre fumat în sine, încercasem de câteva ori, dar consideram că nu este de mine. Era numai pentru oamenii mari, cu probleme, altfel de ce ar fi folosit tot timpul expresia: *Fumez o țigară, pentru că ajută la stres!*

Mă privea amuzată cum încercam s-o dreg. Mi-a dat răgaz câteva clipe pentru a scoate la iveală adevărul, acela că nu fumez, dar văzându-mi încăpățânarea, mia întins pachetul, ca o capcană a principiilor.

Nu am dat înapoi.

Am aprins-o.

Primul fum pe care l-am tras a fost asemeni unui intrus, unui corp străin. El fusese trimis cu sila în plămâni, dar aceștia nu l-au recunoscut ca fiind al lor și l-au trimis grabnic afară. Duceam o luptă acerbă cu tușea, pe care o sugrumasem în gât. Îmi umflasem obrajii atât de tare, de parcă explodasem pe interior, încăpățânat din fire, m-am luptat cu țigara aia până când ultimul fum tras din ea îmi arsese buricele degetelor, căci ajunsese să fumez și filtrul.

Toate astea pe fondul unor hohote de râs.

Acum era sigură.

— A doua oară va fi mai bine, a mustăcit ea.

Toată afacerea asta îmi uscaseră teribil gâtul. M-am ridicat de pe canapea și am constatat cu stupefație că apa de la robinet nu curgea. Știam că nu găsesc nimic în frigider, dar cu toate astea, am decis să încerc. Mi-am dorit atât de mult să găsesc acolo ceva de băut, deși știam că nu este nimic, și parcă din senin, conform dorinței mele, se materializaseră șase sticle de bere. Adevărul era că fuseseră aduse de tatăl meu cu o seară înainte, dar nu apucase să le desfacă.

— Ai găsit ceva de băut?

Am ridicat una dintre sticle.

— Nu ai nimic altceva?

— Nu, am răspuns eu dezamăgit.

— Atunci, nu ne permitem să fim mofturoși.

M-am așezat înapoi pe canapea. Sarah adoptase o poziție comodă, cu picioarele strânse la piept, iar cu privirea sa inocentă, mă cerceta atent. Cred că am realizat înaintea ei, sau poate ea nu și-a dat seama deloc, dar dacă aveam să beau acea bere, atunci nu mai puteam conduce mașina, cel puțin nu pentru o vreme.

Știu că îmi era atât de sete încât aș fi putut da peste cap toată sticla și tot nu mi-aș fi stins focul aprins de țigară. Nu am făcut asta. Și nici ea n-a făcut-o. Sorbeam câte o înghițitură, uitându-ne unul la altul, uniți într-o complicitate a viciilor.

M-a privit apoi și mi-a șoptit cald:

— Spune-mi despre tine! Vrei?

— Ce vrei să știi?

— Tot ce vrei să-mi spui: cine ești, care-ți sunt plăcerile,

ce angoase ai...

— Angloase!? am tresărit eu. Din astea am multe și plăceri puține.

La vârsta aceea aveam un talent deosebit de a transforma totul într-o tragedie, m-am eliberat:

— Sunt la fel de trist pe cât sunt de fericit... cred!

— Asta sună într-un fel... a șoptit ea, intrigată.

M-am fâstâcit pentru o clipă. Nimeni nu-mi ceruse asta vreodată. Nu așa. Nu pe tonul ăsta și cu această curiozitate, una deosebită ce-mi crea plăcere. Și-a întins iarăși mâna către pachetul de țigări, iar atunci, am cerut și eu una.

— Vorbești serios?

— Desigur!

Fiecare fum îmi inducea o stare de slăbiciune a trupului. Mă lăsasem purtat de un val de amețeală și mă întrebam dacă starea mea este asemeni șamanilor antici. Era.

Sarah aștepta un răspuns.

— Tot ceea ce mă face fericit este, de asemenea, pricina tristeții mele. Îmi place să fiu singur căci nu cunosc un alt fel de a fi, dar câteodată simt lipsa oamenilor din viața mea. Îi caut, îi găsesc și când cred că asta m-ar fi făcut fericit, atunci, dezamăgit, tânjesc iarăși solitudinea. Sunt fericit atunci când plouă și în același timp, sunt trist că nu pot vedea soarele. Sunt fericit atunci când mă trezesc, dar sunt trist că razele soarelui mi-au măturat visul. Simt nefericit atunci când îmi amintesc trecutul, apoi simt fericit că l-am trăit. Sunt fericit atunci când citesc și sunt trist că nu pot avea viețile personajelor. ăsta sunt eu: un fericit nefericit.

Spusesem totul dintr-o suflare.

Prin perdeaua de fum de țigară, cu tonuri de gri și

albastru ce străbăteau spațiul dintre noi asemeni unei țesături fine de mătase, i-am putut vedea ochii umezi. Mi se părea că mă privește altfel. Nici nu trebuia să vorbească. Îmi dădeam seama că înțelegea aceste trăiri, iar gândul ăsta o înfrumuseța. Prin lumina slabă a camerei și albăstreala fumului, îi distingeam ochii căprui, ce păreau a vedea dincolo de toate hățișurile întortocheate ale minții mele. Mă citea ca pe o carte și nu contenea în a da la o parte file din mine, pagină cu pagină, cu privirea ei jucăușă.

Înima îmi bătea cu putere. O auzeam. Câte două tonuri acordate. Bătaie după bătaie. Apoi, am auzit o șoaptă.

— Chiar simți așa?

— N-aș cunoaște alt fel!

A zâmbit complice. A mai scos o țigară. Am cerut și eu una.

Nu ne-am mai spus nimic... dar simțeam la fel.

Îmi plimbam privirea pe corpul ei. De la buze la ochi, de la ochi la coapse, apoi iarăși la buze, îmi provoca o stare adâncă și o dorință aproape imposibil de controlat. Voiam atât de tare s-o sărut! Îmi reproșam asta în mintea mea, căci nu-mi dădeam seama dacă o astfel de simțire era una naturală. De la țigară, de la alcool sau poate din pricina vârstei încă fragede începusem să simt un foc ce-mi ardea măruntaiele. Un instinct primar, brutal, puneă stăpânire pe mine.

Și pentru că nu mă chinuiam suficient, sub pretextul că se întinde pentru o clipă, și-a lăsat trupul să alunece pe canapea, aducându-și capul în brațele mele. Am zâmbit stângaci și am exclamat cine știe ce prostie, doar pentru a spune ceva.

— Cine ești tu cu adevărat, Abel Collins?

A șoptit asta și apoi și-a închis pleoapele.

Nu-mi venea să cred! Pur și simplu, nu-mi venea să cred! Era atât de frumoasă! Atât de inocentă, iar eu eram supusul ei. Trebuia să o sărut! Cu siguranță îmi doream asta. Și sunt sigur că n-ar fi ripostat. La naiba, cred că și ea își dorea asta.

Dar mi-a fost teamă.

M-am luptat teribil cu dorința. Îi priveam obraji, apoi pleoapele, apoi buzele strânse într-un zâmbet imperceptibil provocat poate de chinul dulce la care mă supusese. Îmi plimbam degetele în părul ei și cu fiecare secundă ce trecea, mă lăsam învins de dorință.

Trebuie s-o săruți, mi-a strigat inima, dar a făcut-o atât de tare în convulsia de-o clipită, încât cred că a auzit-o și Sarah, căci ochii ei căprui s-au ivit din spatele pleoapelor.

— Mă ajuți să ajung acasă?

M-am dezmeticit într-o clipă.

Fumul de țigară se risipise.

Ploaia de afară se opri, lăsând locul unei adieri răcoroase de vânt, iar norii și fulgerele se vedeau în depărtare asemeni unui cortegiu funerar ce plecase, vărsând lacrimi și urlete.

Am parcurs drumul în liniște, fără să scoatem un cuvânt.

Când am ajuns, eram pregătit să-i urez o *noapte bună!* dar atunci, s-a întins către mine și m-a sărutat pe obraz. A făcut-o printr-o mișcare rapidă și s-a îndepărtat cu pași grăbiți, lăsându-mă s-o urmăresc cum se depărtează, apoi s-a oprit în pragul ușii.

Îmi doream să se întoarcă, dar n-a făcut-o.

Doar pentru a mă tachina.

Cabana era plină de amintirea ei.

ERA DIMINEAȚĂ.

Mă trezisem, dar încă nu găseam suficientă voință pentru a deschide ochii. Stăteam așa, tolănit pe canapea, într-o totală beznă a minții.

Tata ajunsese aproape de o oră, dar încă nu mă] trezise. Făcuse în schimb micul-dejun, bacon cu ouă prăjite și aștepta în liniște, citind la întâmplare, una dintre cărți.

— O petrecere pe cinste aseară, nu-i așa, puștiule?

— Nu chiar!

Apoi și-a schimbat tonul vocii, semănând a mustrare:

— Fumezi?

Orice aș fi răspuns, nu era în acel moment adevărat, și nici nu știam dacă aveam să continui. Am ales tăcerea. Putea să-și aleagă el un răspuns.

— Trezește-te, puștiule! Nu trebuie să ajungi la școală?

Cuvântul magic. Nu atât de special pentru *școală* în sine, ci cât pe cine aveam să întâlnesc acolo. M-am pregătit cât am putut de repede, apoi, m-am așezat la masă, amintindu-mi că uitasem să-l întreb pe tatăl meu, ce făcea el aici așa de dimineață?

— Ce zici, plecăm din Valdez?

Să plecăm?... asta suna tragic. Dacă mă întreba ieri asta, cu siguranță nu aveam pregătit decât un singur răspuns. Alaska uitase să pună zahăr în cafeaua pe care mi-o servise și era cea mai amară pe care o gustasem vreodată. Dar aseară... ei bine, mi-a oferit tot zahărul de care aveam

nevoie. Și asta, presimțeam eu, avea să fie numai începutul...

— Nu! m-am revoltat eu.

Privirea lui a căzut abătută către podea.

Era înfrânt. Chiar nu puteam să văd asta?

Oamenii de aici îl disprețuiau. Asta avusese consecințe și asupra mea... Jay. Numai din reacția lui Jay și puteam spune cât de pregnant. Tata era cel mai corect om din câți am putut întâlni vreodată și tocmai asta i-a fost și cel mai mare defect. Era văzut de oamenii mai mari ai companiei ca animal de sacrificiu. Oamenii din Valdez, ale căror vieți fuseseră strivite din cauza unei erori în mecanismele economice, erau la el de furioși precum taurii din coridele spaniole, iar tata venise între ei purtând o mantie mare, roșie pe spate. Fusesse înjurat, scuipat și chiar bruscăt de atâtea ori încât le pierduse numărul.

Cam câtă ură se poate așeza pe inima unui om bun până când aceasta să fie strivită?

Mi-a povestit totul dintr-o suflare. Căuta consolare.

Pe loc, îmi promiteam că nu ne vom despărți niciodată, iar în mine creștea o furie oarbă și un dispreț profund pentru cei ce-l aduseseră în această stare.

N-am mai mers la școală.

Mi-am petrecut o bună parte din zi gândindu-mă la viață. Făcusem ceva greșit? De ce nu era loc pentru mine în această lume? Deznădejdea tatălui meu îmi pătrunsese până dincolo de cele mai ferecate uși ale minții și mă durea.

Durea cam tare!

Încercam să par vesel, distant, chiar mă apucasem să-mi strâng bagajele atunci când m-a oprit, punându-și mâna pe umărul meu:

— Fiule, trebuie să vorbim despre asta...

O bătaie în uşă i-a întrerupt şirul gândurilor. Cu paşi egali a ajuns în dreptul uşii, zăbovind pentru o clipă. Apoi s-a întors către mine şi m-a privit cu un zâmbet larg, copilăresc.

— Abel, te caută cineva!

Imaginea lui Jay mi-a venit în minte. Prima şi singura persoană la care mă gândisem, numai că nu vedeam de ce ar fi vrut să-mi vorbească. Eu deja stabilisem: m-am înşelat, nu mi-a fost niciodată prieten.

Îmi încruntasem sprâncenele. Datorită întâmplărilor povestite de tatăl meu, îl uram pe Jay aşa cum îi uram pe toţi locuitorii din Valdez. Voiam să-l confrunt, să-i strig să plece.

Nu mică mi-a fost mirarea atunci când în pragul uşii am descoperit-o pe Sarah. Era vizibil ruşinată şi nepregătită pentru a întâlni aici şi o altă persoană în afară de mine, iar zâmbetul ei curat, de copil, mi-a topit toată furia într-o clipită.

— Bună! a chicotit ea. Scuză-mă, nu vreau să deranjez...

— Văd că ţi-ai găsit bicicleta!

Doar de replica asta am fost capabil.

— Îhîm, a îngânat ea. Aşa, de ce sunt aici... păi, ai lipsit astăzi de la şcoală şi...

— Da... îmi pare rău pentru asta.

Pentru ce îmi părea rău?... răspunsurile mele nu aveau nicio noimă.

M-a bătut amical pe umăr.

— Asta este bine... ştii, şcoala este foarte importantă! a mimat ea o mustrare. În orice caz, mă bucur că eşti în regulă, îmi făcusem griji căci aseară, te-am făcut să conduci la o oră destul de târzie către Valdez. Am să plec! Ne vedem mâine!

— Pleci?

— Da! La revedere, domnule Collins!

Și-a ridicat bicicleta și apoi, asemeni unui miraj, a dispărut în spatele pinilor ce împrejmuiiau drumul către Richardson Highway. Am rămas surprins și în egală măsură bucuros. Nu plecase până nu îl salutase și pe tatăl meu. Îi cunoștea numele. Știa cine este. Ea nu îl ura. Asta mă făcea fericit.

— Nu cumva este fata pe care am întâlnit-o în prima ta zi aici?

— Ba da!

— O personalitate interesantă, sunt sigur!

— Da!

— Foarte frumoasă!

Am roșit puțin înainte de a răspunde.

— Într-adevăr!

Îi găseam un ton de plăcere în voce, pe care nu-l înțelegeam. Devenea mai entuziasmat cu fiecare afirmație, iar eu mai rușinat cu fiecare replică.

— Încetează!

— Bine, bine, domnule arțăgos!

Apoi a râs, continuându-și fraza:

— ... deci ea fumează!? și cu aceste cuvine a început să râdă.

L-am evitat apoi pentru un timp, fiindcă i se părea amuzant să mă tachineze. Bagajul pe care mi-l făcusem stătea deschis pe pat și mi-am amintit de o carte anume pe care o uitasem pe verandă. M-am dus s-o iau, iar când am ajuns în cameră, bagajul dispăruse. M-a lăsat să mă plimb puțin prin cabană, buimac, apoi m-a oprit îndemnându-mă

să iau un loc pe canapea, lângă el.

— Dar nu-mi găsesc bagajul!

— Îți spun eu unde este. Vreau mai întâi să-ți vorbesc.

Nu-l înțelegeam și îmi tot repetam în gând o rugăciune surdă pentru a nu fi chinuit iarăși de tachinările lui. Îmi ajunsese cât pentru o seară.

Dar nu despre asta avea să-mi vorbească.

— Voiam să-ți spun asta înainte de a fi întrerupti. Fiule, noi doi am fost împreună încă din ziua în care te-ai născut. Am schimbat împreună atâtea orașe, încât niciodată nu ai avut un loc pe care să-l numești casă. Am muncit din greu pentru a-ți oferi toate condițiile, dar acum mi-am dat seama cât de mult am eșuat în datoria mea de a fi părinte. Am încercat să compensez fie cu un cămin mai bun, o casă mai modernă, un oraș mai strălucitor, lecții private, dar am greșit enorm. Îmi dau seama că niciodată nu te-am întrebat dacă asta îți dorești și tu.

— Ce vrei să spui?! am întrebat eu, anticipând deja concluzia.

— Ei bine, puștiule, acum ai optsprezece ani. Ești bărbat. Vreau să-ți fac o propunere: cum ar fi să termini liceul în Valdez!?

A așteptat o clipă pentru a-mi urmări reacția, apoi a întărit:

— Până la urmă, mai ai foarte puțin. Eu nu mai pot rămâne. Am să călătoresc către Irving chiar în noaptea asta. Nu te pot smulge iarăși așa cum am făcut-o de fiecare dată. Ține minte, este alegerea ta. Poți sta aici oricât dorești. Dă-i o șansă Alaskăi! Poate are să-ți placă. Cum ziceai că o cheamă pe domnișoara...?

Argumentele lui căpătau sens, iar ideea pe care la început o refuzasem din instinct, cu cât îmi pătrundea mai bine gândurile, cu atât părea una destul de bună.

— Uite ce este... a continuat el. Poți sta aici până termini școala. Vom ține legătura în fiecare zi, iar apoi, poți aplica la orice colegiu din țară vrei tu. Te voi susține indiferent de ce alegi, fiule!

I-am acceptat propunerea, iar din ce-mi dădeam seama, părea fericit. Acceptasem, însă cu o condiție, aceea ca la finalul sezonului de vară, înainte ca eu să plec la colegiu, să programăm o vacanță, doar pentru noi doi.

Așadar, rămâneam în Alaska.

Ne-am strâns mâna și ne-am îmbrățișat.

Din păcate, a fost ultima dată când l-am văzut.

ALESESEM ALASKA.

Îmi rămăseseră cabana, mașina și singurătatea pe care îmi doream acum s-o împrăști, făcând din Sarah o prezență constantă în viața mea.

În drumul meu către Valdez High School, trecusem prin fața casei lui Jay și nici măcar n-aș fi privit în acea direcție, dar Anna își așezase un scaun în fața casei și cu privirea ei slăbită, urmărea toată activitatea de pe stradă. Oamenii plecau încă de dimineață, ca voluntari sau angajați ai *companiilor de curățenie*, într-o luptă inegală, cu furtune cu jeturi de apă împotriva răspândirii petrolului ce deja pusese stăpânire pe țărmurile din Valdez. Nu știam dacă Jay îi spusese despre întâmplarea petrecută cu două zile în urmă și astfel am trecut prin fața casei, ferindu-mi privirea. Nu eram mândru de faptul că alesesem s-o ignor, dar pur și

simplic, habar nu aveam cum să procedez într-o astfel de situație.

Îl condamnam pe Jay enorm pentru ura pe care i-o purta tatălui meu și chiar cu acest gând l-am confruntat în urma inevitabilei noastre întâlniri, căci până la urmă, orașul era unul mic, iar noi eram, pe deasupra, și colegi de clasă.

Eram expert în a construi scenarii în imaginație, dar nici măcar pentru o clipă nu anticipasem ce avea să se întâmple. Consideram prietenia mea cu Jay una sfârșită și nimic nu mă pregătise pentru ceea ce avea să se întâmple.

Mă simt obligat să-mi explic comportamentul, așa cum acum, la atâția ani distanță, consider că îmi pot recunoaște lipsurile. Crescusem fără oameni în preajmă și departe de lumea reală, iar până la vârsta de optsprezece ani, îmi construisem o viziune asupra lumii și asupra relațiilor dintre oameni fondată, nu pe ceea ce trăisem ci pe ceea ce citisem. Lumea mea se termina la capătul ultimei cărți citite și începea tot timpul, odată cu prima filă dintr-o nouă carte. Din cărți am aflat despre prieteni, despre familie, despre ținuturi cu peisaje fabuloase și tocmai din cauza asta mi le doream și eu. Nu cunoșteam răutatea oamenilor și interesele lor ascunse. Nu eram un fin cunoscător al caracterului unui om. Eram în orice clipă pregătit să afirm despre un om că este de treabă și chiar să-mi câștige încrederea, doar pentru că-mi vorbea amical. Asta se întâmplase și cu Jay.

Pentru numele lui Dumnezeu... îl cunoșteam doar de câteva săptămâni. Acum știu cât de stupid pare comportamentul meu, cât de copilărești erau frământările mele și cât de naiv eram.

— Vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat acum două seri!

— Te-ai întâlnit cu Sarah?

Eram buimăcit de această întrebare.

— Ce legătură are asta? m-am precipitat eu, cuprins de un sentiment inexplicabil de rușine.

— Mi-a spus ea! Mi-a spus că ați petrecut o noapte pe cinste!

Mi-am amintit de acea seară în timp ce el rostea ultimele cuvinte, iar asta mi-a adus un zâmbet. Nu puteam vedea, totuși, legătura. Nu eram atât de școlit în viață pentru a-i citi izul de gelozie din glas. Poate asta mi-ar fi schimbat viitorul.

— Jay, eu voiam să vorbesc despre... tatăl meu. Mai exact, despre reacția ta.

— Ce putem vorbi? și-a schimbat el tonul. Dacă te aștepți să-mi cer scuze, sau ceva de genul ăsta, îmi va fi foarte greu s-o fac. Tu știi cine este omul ăla?

De data asta mă înfuriasem.

— Este tatăl meu!

— Înțeleg, Abel! Pentru tine, el este tatăl tău. Dar știi cine este el pentru mine?

— De ce mi-ar păsa?

— Pentru că-mi ești prieten, Abel. De-asta!

Iarăși i-am picat în capcană. Am ales să rămân și să-l ascult.

— Abel, Big Apple... tu cunoști situația mea, prietene. Știi că mama este bolnavă, iar tata s-a prăpădit acum mulți ani. Ei bine, eu simt singurul ce se îngrijește de casa mea. Eu

sunt responsabil pentru ca mama să aibă o pâine pe masă în fiecare zi. Eu îi cumpăr medicamentele, eu am grijă de ea și de casă. Și știi cum reușesc să fac toate astea? Ei bine, simt nevoit să lucrez. Dar cum? În timpul anului nu pot munci, pentru că trebuie să mă îngrijesc de școală, așa că ce pot face? În fiecare vară îl ajut pe domnul Pembroke!

— Tatăl Sarhei! Pe vasul său?

— Exact! Pentru două, trei, sau patru luni, plec împreună cu el pe mare și pescuim în Prince William Sound. Somonul este captura principală. Muncesc pe brânci dar și câștigul este pe măsură. Dar știi ceva? Anul ăsta totul se poate duce de râpă. Dacă previziunile sunt corecte, totul se va duce de râpă. Acum o lună și jumătate, petrolierul Exxon Valdez s-a ciocnit de reciful Bligh. Apa este îmbâcsită de petrol. Peștii mor. Totul moare. Totul, mă înțelegi? Când tatăl tău a vorbit în numele companiei, chiar în primele zile, a spus că deversarea va fi una ne semnificativă, iar noi toți, l-am crezut și amoriți de această părere, am stat pasivi. *Nu este nimic grav*, ne-am repetat unul altuia aceleași cuvinte pe care el le rostise iar noi le-am crezut. Așa că, te rog, trebuie să mă înțelegi de ce îl urăsc pe tatăl tău. Îmi pare rău că-ți spun asta, dar nu pot gândi altfel.

Acum îl înțelegeam. Îi înțelegeam chiar și ura din privire. Cum aș fi putut combate aceste acuzații? Bineînțeles că n-o puteam face. Mă durea să ajung să cred asta, dar Jay avea dreptate. Ca reprezentant al companiei, James Collins era vinovat în ochii lumii. Abia acum realizasem ițele acestei situații. Tata fusese într-adevăr aruncat în mijlocul lupilor. Aveau nevoie de un țap ispășitor și îl găsiseră în persoana lui. Pentru oamenii din Valdez, James Collins, tatăl meu,

devenise fața incompetenței și principalul vinovat.

Înfrânt de argumentele lui Jay, am ales să mă îndepărtez. Reușise cumva, prin vorbele sale să mă facă să mă simt vinovat. Îmi părea rău de situația lui. Îmi permisesem să-l compătimească, iar acum, aș fi dat orice să-l pot ajuta. Îmi recâștigase prietenia.

Alegând să nu merg la cursuri, mă îndreptam către mașină. Pierdut pe aleile întortocheate ale gândurilor mele, găsisem unul care-mi convenea: mă schimb, iar apoi fac o plimbare lungă. Unde? Aveam să aflu doar după ce ajungeam acolo.

Chiar înainte să plec, singurătatea mi-a fost răpită:

— Ție chiar nu-ți place la școală?

Venise lângă mașină și în spatele ei încă mai plutea un nor de fum de la țigara pe care tocmai o stinsese.

— Nu este tocmai adevărat, numai că astăzi...

— Te-am văzut vorbind cu Jay.

— Da! Au existat unele neînțelegeri.

— Le-ați lămurit?

— Într-o oarecare măsură...

Răspundeam fără poftă, căci nu voiam să insist pe acest subiect. Încă nu era clar nici pentru mine ce avea să se întâmple în continuare, sau cum va decurge relația mea de prietenie cu Jay, una ce părea a fi reală, într-un final.

Mi-a văzut ezitarea, așa că nu a mai insistat cu alte întrebări. A vrut să plece, sau cel puțin așa cred că i-a fost primul gând, dar dintr-un anume motiv, a făcut un ocol prin spatele mașinii, a deschis portiera și s-a așezat în partea dreaptă.

— Unde mergem?

— Unde mergem?! am replicat eu surprins.

— Doar nu crezi că te las singur!?

— De ce?

— Pentru că sunt egoistă! a răspuns ea fără ezitare. Poate ți-ar prinde bine plimbarea asta, doar tu și gândurile tale, dar în același timp și eu am nevoie de o plimbare ca asta. Dar eu n-am mașină.

A părut atât de natural și de bine argumentat acest motiv, în simplitatea lui, încât n-am ripostat.

— Așadar, suntem doi...

— Care-i motivul tău?

— Motivul meu?

— De ce ești trist? De ce voiai să fii singur?

Am privit-o oarecum neîncrezător și probabil n-aș fi spus nimic. Nimic. Dar asta până să-i întâlnesc privirea. În spatele ochilor ei căprui am găsit o vagă urmă de tristețe. Foarte bine ascunsă, simt sigur, dar cumva, eu reușeam s-o disting. Știam că trebuie să fi avut un motiv pentru care a decis să lase școala în urmă și să mă însoțească în această cursă în care amândoi fugeam de lume. *Sindromul Steinbeck* lovea din nou.

— De asta ai venit cu mine, nu-i așa?

— De ce?

— De ce ești nefericită astăzi?

— Sincer? Nu cred că am un motiv. Simțeam doar nevoia de a sta singură.

— Și totuși, ai insistat să vii cu mine.

— Da, păi, uite cum facem, tu ești singur în partea ta de mașină, iar eu în partea mea. Ce zici de asta? Încearcă să nu mă bagi în seamă!

Nu cred că trecusem vreodată printr-o întâmplare mai... cum aş putea s-o numesc? Şi cu toate astea, toată treaba cu plimbarea, toată situaţia în sine, mi se părea rezonabilă. Nu cred că altcineva ar fi reacţionat la fel ca mine într-o astfel de ipostază, cum la fel nu cred că altcineva ar fi făcut ca ea în aceeaşi situaţie. Era... special? Era ciudat. Îmi plăcea. Deci, nu ne cunoşteam chiar atât de bine – după cum ar presupune oamenii normali, dar cu toate astea, era ceva natural. Eram trişti şi ne plimbam pentru a scăpa de sentimentul ăsta. Eu cu partea mea de maşină, iar ea cu ei.

E ceva normal, nu?

Ne-am plimbat aiurea pe străzile din Valdez, fără o direcţie anume. Țineam totuşi să ocolesc strada pe care locuia Jay. De ce? Nu-mi aduc aminte! Aflasem totuşi unde locuieşte Sarah. Nu ştiam cu siguranţă, dar era o bănuială puternică în baza unui detaliu specific. De câte ori treceam pe Pacific Ave, de atâtea ori se apleca şi se ascundea în spatele portierei. Abia a doua oară când am trecut pe acolo am realizat de ce face asta, iar apoi, am făcut în așa fel încât să mă învârt în cerc. A şasea oară când am trecut şi am văzut-o cum s-a ferit iarăşi, nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Ohoho... Acum m-am prins! Bravo, bravo, ți-ai dat seama că aici locuiesc! Am priceput, acum, fă bine şi ocoleşte locul ăsta. Trebuia să fiu la şcoală la ora asta, ai uitat? Sau mai bine, dacă tot suntem aici, opreşte maşina.

M-am întristat. Mă gândeam că va coborî şi ne vom spune la revedere. Prin încercarea mea stupidă de a o tachina, reuşisem s-o supăr.

Va pleca acasă! Bună treabă! mai stupid de atât nici nu puteai fi, Abel!

Nu mi-a dat nicio explicație. Am văzut doar cum a fugit în spatele casei. Era o fugă aplecată, similară cu a cea a infractorilor. Așteptam cu motorul pornit, deși nu știam sigur dacă mai vine. Am așteptat cinci minute... zece minute... cincisprezece minute. Mă lăsase baltă? În niciun caz nu credeam asta. Puteam sta aici chiar și două ore, oricum nu aveam nimic mai bun de făcut, dar după douăzeci de minute, ușa casei s-a deschis. Abia atunci am observat-o pe Sarah. Era pitită la colțul din partea dreaptă al casei, în spatele unui arbust. A profitat de momentul în care mama ei n-a fost atentă și a fugit cât a putut de repede către mașină. Era amuzantă. Râdea, deși era speriată că va fi prinsă. Între timp, găsise de cuviință să se schimbe. Își pusese pantalonii de camuflaj, o geacă groasă și ghete înalte ale căror șireturi nu mai avusese răbdare să le lege și chiar când să ajungă lângă mașină, s-a lungit pe tot asfaltul. A înjurat, a râs, și s-a ridicat.

— A meritat? am întrebat-o atunci râzând.

— Ce? Pentru o căzătură? Bineînțeles! Ce am eu aici este neprețuit!

Și-a vârât mâna în buzunarul de la geacă și speriată de un gând pasager, că se putea sparge din pricina căzăturii, a scos o casetă cu muzică.

— Nu poți conduce fără muzică! Asta ar trebui să fie prima regulă atunci când primești permisul de conducere!

Nu cred că există multe lucruri mai frumoase în această viață decât o șosea întinsă și muzică bună. Este una dintre combinațiile acelea de succes.

Atât cât ne-am plimbat, nu am mai scos niciun cuvânt,

dar cumva, melodiile ce rulau păreau a vorbi pentru mine. Toate versurile acelor piese nu erau altceva decât cuvintele pe care nu le puteam rosti singur către ea. Muzica devenise vocea mea prin care îi destăinuiam cât puteam de tare și de clar ceea ce simt. Dar și mai mult decât atât, Sarah fusese cea care venise cu această casetă. Erau melodiile ei și mă întrebam: versurile erau pentru mine? Acest gând îmi făcea inima să tresară și îmi imaginam deja un prezent paralel, acolo unde eu aș fi ținut-o de mână, iar ea s-ar fi jucat cu degetul în palma mea, plimbându-se în sus și în jos, într-un gest de afecțiune.

Ne cufundasem întrucâtva într-o melancolie plăcută, fiecare cu partea lui de mașină, dar amândoi pe același drum, vorbindu-ne cu ajutorul muzicii.

Seara ne-a prins cântând versurile lui Iggy Pop: *I am the passenger... and everything looks good tonight... Singing la la la la „la la la...”*

Eram cu adevărat fericiți și tot ce ne doream era ca drumul acela să nu se termine niciodată, dar din păcate, capătul de drum era în dreptul casei Sarhei.

— A fost minunat!

— M-am simțit grozav!

— Am un plan pentru sâmbătă seara!

— La ce te gândești?

— Vei vedea! Tu doar rezervă-mi partea mea de mașină!

A plecat. A ajuns în fața casei. A rămas pe loc. S-a întors pentru o clipă și doar atât.

Drumul pe Richardson Highway era încărcat cu amintirea ei.

NU PREA AVEAM NIMIC DE FĂCUT pe la cabană în această zi de sâmbătă. Mă plimbasem, citisem, dansasem, cântasem, făcusem orice numai ca timpul să treacă mai repede deoarece pe seară, Sarah îmi propusese o întâlnire. După o mulțime de activități pe care le întreprinsesem doar pentru trecerea timpului și când credeam că mai este puțin până la căderea serii, am constatat că era abia ora unu după amiaza. Teribil. Timpul se blocase și mă chinuia în încăpățânarea lui de a nu trece mai repede. N-am reușit să fac ceva în privința asta, așa că m-am decis să pornesc către Valdez. Îmi rămăsese caseta cu muzică și m-am gândit să mă plimb pe străzile orașului, într-o încercare de a retrăi seara din urmă. Am și reușit. Muzica îmi alimenta starea și era un catalizator perfect pentru amplificarea trăirilor. Evitam să trec prin fața casei sale, dar încercam în același timp să rămân prin preajmă.

Orașul era pustiu. Încă din zorii zilei, oamenii plecau către plajă, acolo unde se purta o bătălie infernală cu petrolul ce părea a înghiți totul în calea lui. Cu gândul la ei, am oprit mașina și priveam în zare, departe, peste creștele munților, către Prince William Sound. Vedeam petrolierul Exxon Valdez, prins în ghearele recifului, ca o balenă eșuată, iar din măruntaiele sale, după milioane de ani de captivitate în adâncurile pământului, petrolul se răspândea pe ape cu o nesățioasă poftă de a se răspândi în toate colțurile pământului, sufocând totul în calea sa. Era o adevărată dramă.

— Big Apple, ce faci aici?

Era Jay. Dintre toate locurile din Valdez, dintre toate

străzile posibile pe care mă puteam plimba prin acest oraș, găsisem de cuviință să reflectez la drama cu care se confruntau oamenii fix în dreptul casei lui. Până m-am dezmeticit, ajunsese deja lângă mine. Purta o salopetă albastră, de cauciuc, iar în hainele sale era impregnat un miros puternic, neplăcut, căci de cum s-a apropiat, o duhoare teribilă mi-a pătruns plămâni.

— Dumnezeule, ai vreun animal mort în salopeta aia?

A început să râdă și asta mă enerva. Și de parcă nu era de ajuns că se apropiase prea mult pentru confortul meu, și-a pus mâna peste umărul meu. Abia atunci, după reacția pe care am avut-o, și-a dat și el seama.

— Chiar miroase?

— Vorbești serios?

Îmi lăcrimau ochii din cauza mirosului acela.

— Este echipamentul meu de pescuit. Credeam că după ce a stat un an în garaj, mirosul avea să treacă, dar se pare că...

— A hibernat și acum s-a trezit iarăși la viață!

Nu-l deranjau remarcile mele. Ba chiar mai mult, se amuza.

Dintr-un motiv pe care aveam să-l aflu, a făcut câțiva pași în spate. Din postura pe care o adoptase, una serioasă, m-am gândit pe loc că se supăraseră, dar de fapt chiar în locul acela, Jay a găsit de cuviință să-și ceară iertare. Eram uimit de spontaneitatea gestului, dar eram pregătit să-l ascult până la final. Vorbisem cu el în ziua precedentă și credeam că-i cunosc poziția în această problemă. Ba chiar mai mult de atât și eu, la rândul meu, consideram că are dreptate. Cu toate astea, a insistat să-și ceară iertare.

Nu am pierdut timp gândindu-mă la motivele lui, căci credeam că o face cu toată sinceritatea.

Mi-a oferit garanții cum că purtarea sa din urmă cu câteva zile, fusese una nedemnă pentru prietenia noastră. Îi părea rău pentru ce-mi spusese și după un lung pomelnic al căinței pentru faptele sale, a strecurat de asemenea în discuție și faptul că Anna și-ar dori să mă vadă, iar dacă voi găsi de cuviință, voi fi binevenit oricând la ei acasă. Știam că îi intrasem la suflet Annei. Purtaserăm câteva discuții pe care nu cred că le-ar fi abordat în prezența altcuiva. Era o femeie cu o credință de nestrămutat, ghidată în viață de adevărurile sacre ale Scripturilor, iar eu apreciam asta. Am primit cuvintele lui Jay cu satisfacție și m-am lăsat amăgit de ceea ce-mi părea o întâmplare normală. Până și mirosul acela groaznic părea mai ușor de suportat acum, când știam cu siguranță că Jay îmi este prieten.

Am greșit. Dacă aș fi putut citi mai bine oamenii, poate n-aș fi pierdut-o pe Sarah niciodată...

I-am promis că-l voi vizita chiar a doua zi.

— De ce nu acum?

M-am fâstâcit, în fața lui, căutând un motiv bun, până la limita ridicolului.

— Ai treabă? Haide, Big Apple! Mergem la mine, mâncăm, vorbim, iar apoi, mergi cu mine la o petrecere.

— Petrecere?!

Nu mă încânta atât de mult ideea. Mult mai bine spus, mă speria. Nu îmi plăcea să merg la astfel de petreceri pentru că eu, de fiecare dată reușeam să devin *copilul ăla*

ciudat. Nu știam să port o discuție *normală*, alcoolul nu ajuta nici el cine știe ce și mi se părea că toată lumea mă analizează și mă judecă. Numi plăcea deloc.

Am decis să spun adevărul.

— I-am promis Sarhei că ne vedem în seara asta!

— Sarah!? a strigat el începând apoi să râdă zgomotos.
Te vezi cu Sarah?

N-am reușit să înțeleg accentul iritat din glasul lui, căci se pierdea în hohote de râs.

— Este perfect, a spus el după ce s-a liniștit. Am vorbit cu Sarah mai devreme. Merge și ea acolo, la petrecere. Va fi acolo. Numai că nu mi-a spus nimic cum că te-ar fi invitat.

Prin aceste cuvinte și modul lui superior de a mi le spune, mi-a prăbușit lumea. Nu mai înțelegeam nimic. Așadar, Sarah voia să merg la o petrecere. O petrecere banală, una cu mulți oameni. Era foarte trist pentru mine. De ce nu ne puteam plimba cu mașina? Doar noi doi. De ce nu puteam asculta muzică, doar noi doi?

— Nu! am ripostat eu. Nu cred că merg la petrecere.

— Dar Sarah va fi acolo, Big Apple!

— De ce ești atât de sigur?

— Pai unde altundeva ar putea fi? Tu nu știi...?

— Să știi ce?

— Big Apple, Sarah este iubita mea!

Mi-a spus asta cu un aer trufaș, mărturisindu-mi că inițialele scrijelite pe butelia de propan din fața casei sale stăteau ca testament al legăturii lor. Ele nu erau **JTS** așa cum intuisem eu ci **J+S**, iar în fața acestei dovezi nici nu îndrăzneam să cred că putea fi o minciună.

Teribil. Cuvintele lui mi-au zdrobit inima.

— Nu, Jay... îți mulțumesc, dar nu cred că voi veni la petrecere.

Nici nu a mai insistat. Era mulțumit de răspunsul meu, dar nu puteam vedea asta. De fapt, nu mai vedeam nimic și nu mai auzeam niciun sunet. Îmi doream doar să ajung acasă. Atât drumul cât și cabana erau pline de amintirea ei. Asta durea.

CU MINE, lucrurile nu erau niciodată simple. Acum că primisem această veste, eram devastat. Credeam profund în cuvântul *onoare*, deoarece cărțile îmi insuflaseră asta, iar sentimentele mele pentru Sarah trebuiau oprite, căci inima ei era dăruită altcuiva.

Mi-am petrecut întreaga săptămână într-un grad avansat de autocompătimire. Sarah nu-mi ceruse o explicație pentru seara în care urma să mergem la petrecere, iar asta îmi aducea un anumit confort; oricum n-aș fi știut ce să-i răspund. Mă simțeam vinovat în fața lui Jay din cauză că nutrisem sentimente pentru Sarah, unele ce, în situația de față, erau de neiertat. Petreceam cât mai mult timp în compania lui și încercam, pe cât posibil s-o evit pe Sarah. De câte ori încerca să-mi vorbească, eram stresat și căutam din priviri martori. Încercasem să-mi justific o relație de prietenie cu Sarah, dar oricât de mult aș fi încercat, având în vedere ceea ce-mi mărturisise Jay, părea greșit. Atunci când o priveam, eram copleșit de un sentiment de vinovăție.

M-am chinuit așa vreme de o săptămână, confruntându-mă cu demonii îndoielii. Îmi petrecusem fiecare după-amiază acasă la Jay, iar discuțiile cu Anna îmi aduceau alinare. Mă gândeam apoi la soarta lui Jay, cum crescuse fără

tată, cum avea grijă de mama sa care era tot timpul bolnavă, cum muncea în fiecare vară cât pentru un an întreg și ajunsesem să-l admir pentru spiritul lui neînfrânt. Avea nevoie de dragostea ei, altfel cum ar putea trece prin fiecare zi? Și știam că pentru el, dragostea ei este suficientă să înfrunte până și cele mai cumplite lovituri ale vieții.

Îmi construiseam această imagine și tocmai din pricina aceasta, mă simțeam vinovat. Ajunsesem să-mi condamn sentimentele pentru Sarah. Nu aveam niciun drept să simt astfel. Dar oare cum puteam eu să-mi opresc inima să bată atât de tare ori de câte ori îmi vorbea? Cum să-mi răcesc sângele ce ardea mocnind, ori de câte ori o vedeam? Cum să mă feresc de ochii aceia mari și căprui, singurii ce m-au văzut vreodată cu adevărat?

Pe lângă toate frământările, dacă nu erau de ajuns, Jay găsea mereu de cuviință să-mi vorbească despre ea. Cuvintele lui îmi păreau prea sărace pentru a o descrie iar sentimentele de care-mi vorbea îmi păreau atât de simple, dar asta nu conta. Sarah era a lui și exact cu aceste cuvinte îmi chinuia și mai mult existența.

Avusesem la un moment dat o discuție destul de serioasă cu tatăl meu. Voiam să plec. Eram hotărât să] plec. Și credeam că mă împăcasem cu ideea, dar asta până am văzut-o a doua zi. Chiar era o soluție, să plec? Oare cât de departe ar fi trebuit să merg pentru a o uita? Oriunde aș fi plecat, muzica avea să-mi aducă aminte de ea. Cărțile, la fel. Și câte altele...?

Am hotărât să rămân.

Am hotărât să-i vorbesc.

Eram chinuit într-atât de zidul dintre noi, încât numi

doream nimic altceva decât să-l sparg, să-l fac fărâme și să o țin în brațe.

Și Jay? îmi striga o voce.

Asta era conștiința. Ăsta era zidul. Ceea ce nu știam; atunci este că acel zid era construit din minciuni. Nici măcar nu exista. Eram mințit și trădat de omul pe care îl credeam prieten, de cel pe care îl admiram.

O întâlnisem în fața liceului după ce terminasem cursurile. Era așezată pe o bancă, chiar în drumul meu către mașină, astfel că n-o puteam ocoli. Cel puțin așa îmi motivasem. În realitate, era la o distanță destul de mare, dar am ales să-i vorbesc.

— Ce s-a întâmplat cu tine? m-a întrebat ea atât de firesc în vreme ce se strecurase pe marginea băncii, îndemnându-mă să mă așez.

M-am așezat, dar am ales tăcerea.

— Vrei?!

Am luat țigara pe care mi-o întinsese fără ezitare. La fel ca oamenii mari, aveam nevoie.

— Știi că este un obicei urât, dar...

Apoi, iarăși tăcere.

De câte ori voiam să-i vorbesc, îmi aminteam de Jay și tot de atâtea ori mă simțeam vinovat. Sarah știa că ceva se întâmplase cu mine. Mi-a plăcut însă că nu mă întreba ce anume. Eram convins în același timp, că mă cunoaște atât de bine și credea că am atât de multă încredere în ea, încât oricare ar fi fost motivul meu, aveam să i-l spun atunci când eram pregătit.

— Îmi vei spune ce s-a întâmplat! i-am auzit eu vocea caldă ce suna a prevestire.

— Nu s-a întâmplat nimic! am negat eu fără convingere.

— Ok! Fie ca tine! Ai ocupat partea mea de mașină? a glumit ea. Mi-a plăcut enorm plimbarea noastră din seara aceea. Nu știu de ce mă eviți, dar sper că nu am greșit cu ceva.

— Nu! am ripostat eu. Nu ai făcut nimic greșit, doar că...

— Ești un băiat fantastic, Abel Collins. Îmi pare rău pentru orice greutate îți apasă umerii și vreau să știi, chiar dacă nu mă cunoști atât de bine, că mi-ar plăcea să-ți ascult gândurile. Sunt o foarte bună ascultătoare!

Chiar dacă o spusese atât de frumos, zâmbind, pe un ton încărcat cu compasiune, am reușit s-o întristez. Am realizat că vorbește foarte serios, fiind extrem de sinceră. Dar cum eu gândesc departe, mi-am imaginat pe loc, cum toți aleg să-și verse trăirile și frustrările în fața ei. Cu siguranță, oamenii sunt încântați peste măsură atunci când cineva se oferă să-i asculte, iar ei povestesc și povestesc, transformând discuția într-un monolog acru prin care își varsă toată durerea.

— Îmi pare rău!

— De ce?

— Pentru că probabil așa ești tu. Te expui în fața trăirilor atâtor oameni și nu-mi vine în cap decât întrebarea: Cine te ascultă pe tine? Există cineva?

— Eu n-am nevoie!

— Nu cred asta!

A stat puțin pe gânduri și apoi, privirea ei a sclipit de parcă sufletul ei găsisese răspunsul la o întrebare de mult uitată.

— Serios!? a zâmbit ea. Când m-am oferit să-ți fiu alături, la asta te-ai gândit prima dată? Te-ai gândit că și eu

am nevoie, la rândul meu, de o persoană ca mine? Abel Collins, încă o dată, ești un suflet minunat.

— Cred că asta gândește oricine. Nu cred că toți oamenii pot fi atât de egoiști.

— N-am cunoscut pe cineva altfel.

Rămăsesem iarăși prinși într-o stare de neexplicat. Dar momentul nostru a fost întrerupt brusc de apariția lui Jay. Era tot un zâmbet, a venit și s-a așezat chiar între noi. Momentul se împrăștiase asemeni fumului de țigară. Un zid s-a coborât între noi. Iarăși eram cuprins de un sentiment de vinovăție.

— Ce faceți aici?

— Nimic! am răspuns eu într-o clipită.

— Abel și cu mine voiam să mergem la o plimbare.

— Serios!? Doar voi doi!

I-am simțit ura din privire. O mai văzusem o dată. Ceea ce nu înțelegeam era comportamentul Sarhei. Dacă ea era iubită lui Jay, de ce îi vorbea astfel? Poate se certaseră. Cine știe? Habar nu aveam. De un lucru eram însă sigur. Să plec împreună cu ea, era de neimaginat. Nu puteam face asta. Nici măcar nu știam dacă ea vorbise serios. Poate era doar o glumă. Poate așa se tachinau ei. Dar asta îmi provoca mie durere. Una reală.

— De fapt, m-am fâstâcit eu, trebuie să merg acasă. Poate altă dată?

În acea seară, pe când stăteam pe verandă, așteptând ca norii să se împrăștie, mă gândeam la nefericirea mea și astfel ajunsesem să-mi pun întrebarea ce m-a adus la marginea nebuniei. Oare ce este mai rău: să trăiești singur pe pământ, sau să-ți cunoști acel *suflet pereche* de care se vorbește încă

de la începutul timpului, dar să nu-l poți avea, între voi existând un zid de netrecut? Și ceea ce este și mai rău, zidul este transparent. O văd, o simt, dar...

Gândul mi-a fost întrerupt de un cântec distant. Cel puțin părea a fi un cântec, dar apoi s-a transformat într-un sunet grotesc, înfricoșător. Din inima pădurii, răsună un urlet de durere. Un cântec de moarte. Îl mai auzisem cândva. Oricine sau orice ar fi scos acel sunet, puteam simți că suferă. Tot asta mi se întâmpla și mie. Nu eram singurul.

Cerul din Alaska fusese jefuit de stele. Rămăsese doar o pătură albastră în turna furtului. Semiluna roșie îmi lăsa impresia că hoțul care furase stelele își înfipsese pumnalul în bolta cerească și rămăsese această pată roșie ca o cicatrice neînchisă. Totul se petrecuse chiar deasupra munților Alaskăi ce păreau niște străjeri neputincioși. Ei nici măcar nu văzuseră pentru că o cască albă de zăpadă le acoperea înălțimile.

Pe drumul către cabană, sub lumina lunii, distingeam o siluetă ce se apropia. Era o fată în pantaloni de camuflaj. Era Sarah.

— Ce părere ai despre asta? m-a întrebat ea, ridicând un deget în aer.

— Despre...!?

— Ne-au furat stelele! Cineva a furat stelele din Alaska!

Am râs copios de gestul ei. Nici nu puteam reacționa altfel. Era atât de dezamăgită. S-a apropiat de mine și s-a așezat pe bancă.

— De ce râzi?! Ai văzut ceva?

— Eu le-am luat pe toate!

— Ahh, nu! a glumit ea. De ce ai făcut una ca asta?

— Ce faci aici la ora asta?

— Ce are ora asta? Am decis că aveam nevoie de o plimbare și știi cum este, noaptea îți este cel mai bun sfetnic.

— Și ai decis să te plimbi cincisprezece mile.

— Mai am încă pe atât de parcurs.

— Unde vrei să ajungi?

— Credeam că mergi și tu!

Mi-aș fi dorit asta. În fapt, nimic nu mi-ar fi făcut o mai mare plăcere, dar aveam o mare problemă. Eram sclavul conștiinței. Pentru binele lui Jay și al prieteniei noastre, îmi spuseseam că gândurile mele necuviincioase, trebuiau să înceteze. Mi-am plecat privirea și am început să împing pietricelele din fața băncii cu piciorul, ca un semn de sfială.

Sarah s-a ridicat de pe bancă și a făcut câțiva pași în față, privind peste crestele albe ale munților din depărtare.

— Îmi pare rău că nu putem ajunge acolo. Păcat. Știam unde am fi putut găsi stelele.

— Serios?

S-a apropiat de mine și mi-a șoptit la ureche.

— Nu au fost furate... S-au ascuns în munți!

— Uau! am exclamat eu intrând în jocul ei misterios.

— Îmi dau seama că nu mă crezi, dar eu vorbesc foarte serios. Țiți voi arăta, dar nu acum ci într-o altă seară. Acum...

S-a așezat iarăși pe bancă. A găsit de cuviință să-mi întoarcă spatele:

— De ce ești supărat?

O întrebare asemeni unui oftat prelung a plutit în jurul nostru, iar ecoul ei, deși nu știam ce să răspund, mă îndemna la confesiune. Niciun cuvânt nu mi-a părăsit buzele, dar în mintea mea se învârteau atâtea.

Cum ar proceda un om normal? Oare să-i spun ce simt pentru ea? Dar ce simt? Nici măcar nu pot explica acest sentiment. Și până la urmă, nu ne cunoaștem de prea mult timp și totuși cred că ea este singura persoană din lumea asta pe care ar fi trebuit s-o întâlnesc. Era sunetul preferat pe care îl auzeam dintre atâtea zgomote. De ce simt că este greșit fie și să o privesc?

Atâtea gânduri ce strigau, dar în jurul nostru se păstra tăcerea.

— Pentru că...

Am încercat să vorbesc, dar eram într-atât de copleșit de zbuciumul meu încât îmi era imposibil să mai scot un cuvânt fără a fi întrerupt de o senzație stranie și suspine ce promiteau a chema lacrimile.

Mi-am ridicat picioarele pe bancă și mi-am lipit spatele de al ei, iar în scurt timp ne-am lăsat purtați într-o mișcare lentă și am căzut într-o transă a trupului.

— N-am știut niciodată ce înseamnă să fii normal, îmi pare rău, sunt un ciudat. Nu știu dacă așa trebuie să gândesc, dar nu știu cum altfel... Ah! Probabil că tot ce spun nu are niciun sens pentru tine.

— Tot ce știu este că dacă motivul pentru care ești trist poate fi înlăturat... Dacă ai puterea să faci asta, atunci, orice ar fi, încetează să gândești așa.

Ne-am întors unul către celălalt, confuzi. Nimic din ce spuneam nu avea niciun sens și am căzut de acord în această privință atunci când hohotele noastre de râs au răsunat în liniștea nopții. Era plăcut să fim împreună. Chiar fără să ne

vorbim. În plus, nu cred că am simțit vreodată o atingere mai plăcută. Aveam spatele cald și îi simțeam respirația ce se contopise într-un sincron perfect cu a mea. O alee cu pietriș împrejmuată de pini, o bicicletă, o mașină, o cabană, o bancă, noi doi și o confesiune, o eliberare, poate prima pe care Sarah o făcuse vreodată:

— Nu sunt atât de fericită, știi?

S-a oprit pentru o secundă. A inspirat adânc și apoi a urmat confesiunea:

— Mi se pare că toată lumea are așteptări de la mine, iar eu nu mă simt capabilă să le îndeplinesc. Îmi iubesc părinții enorm, dar mă doare ori de câte ori vorbim despre viitorul meu. Ei mă văd aici, în Valdez, dar eu nu văd altceva în locul ăsta decât o închisoare. Îi respect enorm și îi iubesc mai mult decât orice, dar simt cumva că tocmai asta îmi este pricina nefericirii. Știi, ei cred că voi merge la colegiu, iar apoi mă voi întoarce în Valdez, pentru a fi *aproape de noi căci se apropie anii bătrâneții*. Ei mă văd aici și se adâncesc tot mai mult în gândul că voi fi împreună cu Jay. *Este un băiat de toată isprava!* îl aud mereu pe tata. *Este un bărbat în adevăratul sens al cuvântului și seamănă atât de mult cu tatăl său, știu că asta l-ar fi făcut și pe el fericit. Sărmanul Cullen, dacă v-ar fi văzut acum!* Îmi repetă întruna mama. Dar eu nu simt așa. Jay este un băiat deosebit, dar n-aș putea fi niciodată prietena lui. N-aș vrea să-i dezamăgesc, dar nu asta îmi doresc eu pentru mine. Vreau altceva, vreau un alt loc. Îmi îngădui să te împovărez cu secretul meu? Mi-a venit răspunsul pentru aplicarea la colegiu. Northwestern. Am optat pentru medicină. Problema este că nici măcar nu le-am spus asta, dar nici nu văd cum aș putea s-o fac. Le-aș frânge

inimile, mă crezi? Le-aș face fărâme, crede-mă! îmi tot motivez că Anchorage-ul nu este așa departe, că voi avea timp suficient să-i vizitez și știu că asta mi-ar plăcea cel mai tare. Dar cum le pot spune lor asta? Cum aș putea oare să-i văd chipul mamei plin de lacrimi și să citesc dezamăgirea de pe chipul tatălui meu? Nu cred că am puterea să-i părăsesc. Nu mă înțelege greșit, nu-i învinuiesc pe ei... este numai vina mea. Pentru că sunt ciudată. Pentru că vreau să-i părăsesc. Pentru că nu cred că m-aș împăca cu o viață trăită în Valdez, predând biologia la liceu. Pentru că asta ar fi ideal pentru oricine... dar nu pentru mine. Eu vreau altceva. Dar dacă aleg medicina, îmi pierd părinții.

Era o gândire tragică, dusă la extrem chiar, dar surprinzător, rezonam cu ea. Îi înțelegeam teama pe deplin. Îi simțeam fiecare oftat atât de puternic încât mă durea și mă bucuram enorm că-mi spusese tot ceea ce gândea și ceea ce probabil nu mai avusese vreodată curajul să împărtășească. Erau gândurile ei cele mai crude și cele mai absurde temeri. Era o confesiune în adevăratul sens al cuvântului, iar asta m-a ajutat. M-a ajutat să realizez că nu sunt singurul. Nu doar în sufletul meu existau frământări și locuri ascunse.

Nu o compătimeam pentru ce-mi spusese, cum de altfel nici nu o judecam și poate ea nu știuse asta atunci când își asumase riscul de a se elibera de povara ce o apăsa atât de tare, dar aveam o convingere de nestrămutat că doar eu o puteam înțelege cu adevărat.

— Este o prostie, nu? a mimat ea un răs înecat de lacrimi.

M-am ridicat de pe bancă și i-am căutat privirea. Aceiași ochi căprui, dar parcă mai limpezi ca niciodată. I-am întins

mâna și am făcut singurul lucru ce-mi trecea prin cap în speranța că-i va aduce alinare:

— Vrei să mergem?

— Unde?

— Nici măcar nu contează. Haide! Mergem fiecare cu partea lui de mașină. Încă mai am acea casetă cu muzică!

TRECUSERĂ CÂTEVA ZILE de când Sarah îmi încredințase secretul ei. Acum, la câteva seri distanță de acel moment, zorii zilei mă găsiseră în pragul nebuniei pentru că îmi amintisem. Dincolo de tot ceea ce îmi spusese, prinsesem câteva cuvinte anume, ce nu-mi dădeau pace și se zvârcoleau într-una în mintea mea: *Dar eu nu simt așa. Jay este un băiat deosebit, dar n-aș putea fi niciodată prietena lui.* Nu puteam da sens acestor vorbe. Jay îmi spusese că ei doi simt împreună. Numai dacă...

Momentul în care am realizat, am simțit cum o parte din mine moare. Eram atât de naiv și puneam un asemenea preț pe cuvântul *prieten* și tot ceea ce reprezenta. M-am simțit trădat. Jay mă mințise și încă nu-mi dădeam seama de ce ar fi făcut asta. Nu înțelegeam atât de bine conceptul de gelozie, cum de altfel nici acum nu mi-l explic.

Îmi aminteam de zbuciumul și de toate temerile mele pricinuite de această minciună și astfel am ajuns să plâng de nervi.

Eram atât de naiv încât atunci când l-am întâlnit, chiar credeam că îmi va oferi un motiv întemeiat pentru acea minciună. În schimb, m-a privit cu un aer trufaș. Nu-l recunoșteam. Mi-a primit întrebările râzând și găsea de cuviință ca atunci când îi povesteam toată durerea ce mi-o

pricinuisе această minciună, să mă ia peste picior.

— Sarah îmi povestise despre tine, cum te-a întâlnit... îmi zicea că te-ai aruncat pe burtă de frică atunci când ai întâlnit-o! Uite ce este, n-am nimic împotrivă să fiți prieteni, dar ar fi mai bine să nu mai vorbești cu ea.

— Ce tot spui acolo?

— Tu chiar nu înțelegi? Stai să-ți explic: nu ai voie să vorbești cu Sarah. De câte ori te vede, zici că nu mai este ea. Mama ei este îngrijorată din cauza asta. Uite ce este, prietene (și din păcate, iarăși îmi scăpa ironia), chiar și tatăl ei crede că se întâmplă ceva ciudat. Este mereu obosită și doarme în fiecare zi până târziu. Hainele ei miros a țigări. Nu știu... ideea este, prietene, că eu știu despre ce este vorba, am văzut eu atunci când mi-a povestit despre tine...

— Ce tot spui acolo?

— Părinții ei sunt îngrijorați... eu le-am spus că nu este nimic în neregulă... dar ei simt supărați teribil pe ea. Dacă vrei ca ea să nu aibă probleme, mai bine ai înceta s-o mai vezi. Cine știe, poate tatăl ei află că ești fiul lui Collins... Imaginează-ți! Haide, nu fi încăpățânat! Doar nu vrei probleme!?

I-am crezut fiecare cuvânt. Era, încă, prietenul meu. N-am priceput ironia, iar de amenințările strecurate printre falsele îngrijorări, nici vorbă.

LA ÎNCEPUTUL LUNII IUNIE, noaptea era alungată prea repede de razele soarelui, nerăbdător în a-și lua locul triumfal pe cerul arctic, dar chiar și așa, puținele ore de întuneric mă găseau mereu așezat pe banca din fața cabanei, așteptând o fată cu pantaloni de camuflaj să se strecoare pe

drumul pietruit. Și nu lipsea niciodată.

Plimbările noastre cu mașina deveniseră aproape sfinte, asemeni unui ritual sacru care dacă ar fi fost întrerupt, întregul univers s-ar fi destrămat. Găseam o plăcere de nedescris în a admira natura, lima, stelele. Găsisem chiar un sistem ce funcționa de minune: în fiecare seară, unul dintre noi alegea destinația – aveam o hartă a împrejurimilor pe care fiecare dintre noi avea îndatorirea de a o cerceta, iar apoi, în câte o seară, alegeam, pe rând, câte o locație nouă și nici nu mai este nevoie să spun că orice am fi văzut, abia atunci se năștea și doar atunci își dezvăluia frumusețea, numai în fața ochilor noștri. Niciun loc nu existase până ce noi nu l-am fi privit, căci cine oare putea vedea frumusețea naturii așa cum o vedeam noi? Nimeni.

Reușeam să ne tachinăm pe seama unor lucruri mărunte, dar atât de însemnate pentru noi:

— Ai privit cerul aseară?

— Da!

— Ai văzut luna?

— Da!

— Dar ai văzut-o atunci când a răsărit?

— Ahh, nu!

— Păcat! Păi atunci, înseamnă că ai pierdut magia momentului. N-ai văzut nimic!

— Dar tu ai văzut-o spre dimineață?

— Nu, am adormit!

— Ah, păi atunci ai pierdut un spectacol pe cinste! Atunci ar fi trebuit s-o vezi!

Toate frământările privind ticăloșia unor sentimente

interzise se risipiseră din gândul meu. Nu-i povestisem Sarhei niciodată despre acele trăiri adânci provocate de minciuna lui Jay și nici nu aveam de gând s-o fac vreodată. Până la urmă, ajunsesem să mă conving că exagerasem și îmi era suficient gândul că pur și simplu, nu știu cum să fiu un om normal. Cu toate astea, de câte ori îl întâlneam pe Jay, evitam să vorbesc despre nopțile petrecute în compania Sarhei, chiar dacă insista.

— Și... Big Apple, zici că nu știi nimic despre Sarah!?

— Stai liniștit, prietene! Am înțeles că nu vrei să fie rănită. Nu-ți face griji în ceea ce mă privește!

— Ar fi bine, Big Apple! Poate fi rănită ea, sau... cine știe... altcineva!

Acum nu-mi vine să cred că tot nu înțelegeam aceste amenințări fățișe. Eram complet străin de vreun gând în această direcție. Nu puteam vedea că Jay o iubește. Acolo unde gelozia sclipea în ochii lui, eu vedeam doar o îngrijorare naturală, și când dinții lui scrâșneau de furie, probabil din cauza naivității mele purtată pe un zâmbet tâmp ce-l irita, eu... Ei bine, n-am văzut nimic din toate astea.

Oare aș fi putut schimba ceva?

Cu siguranță...

Am pierdut-o din cauza asta.

Domnul Pembroke și Jay plecaseră, dând startul unui nou sezon pe mare. Aveau să fie plecați mai bine de o lună până când puteau dormi iarăși altundeva decât pe paturile tari, clătinați de valurile mării. M-am întâlnit cu Jay în acea zi, căci țineam să-i urez noroc bun în această călătorie. Știam că toate speranțele lui se agață de rodul fructuos al acestei

munci grele la care se supunea în fiecare an.

— Big Apple, am o rugămintе!

— Desigur!

Deja gândeam mai departe la ceea ce urma să spună. Credem că iarăși are legătură cu Sarah și un nou *sfat prietenesc* cum că ar trebui să-i redau nopțile. Nu puteam face asta, din păcate. A-i reda nopțile însemna totodată a-i reda singurătatea, iar acum, cunoscându-i temerile și cele mai ferecate gânduri, n-o puteam face.

Dar nu despre asta voia să-mi vorbească.

— Mi-ar plăcea tare mult dacă ai găsi de cuviință să-ți petreci fie și câteva minute din fiecare zi în compania mamei.

— Mi-ar face plăcere! Doamna O'Shea este o femeie minunată. Nu-ți face griji, prietene, o voi vizita zilnic.

Marea evadare avea loc în fiecare seară, iar eu eram complicele Sarhei. Parcam mașina în capătul străzii, tot timpul în cealaltă direcție dinspre casa ei. Erau indicații precise pe care le primisem. Trebuia să aștept zece minute, apoi mă bucuram ca un copil când, în oglinda retrovizoare, urmăream evadarea. Sarah se strecura pe geamul din spate al casei, apoi aștepta pentru câteva minute lângă arbustul din față, iar asta era o măsură de precauție atent aplicată de fiecare dată, căci dacă cineva auzea vreun zgomot, dacă mama ei se trezea, atunci era suficient de aproape pentru a sări înapoi. *Momentul de liniște* îl numea ea și dura aproximativ două minute. Apoi calea era liberă.

Îmi petrecusem dimineața în compania Annei O'Shea

căci mă rugase ca în această duminică să particip la serviciul religios, dorindu-și astfel să-mi demonstreze cum rugăciunea te apropie de Creator, oferindu-ți astfel pacea sufletească. Dacă la început fusesem reticent în ceea ce privește rezultatul, ajunseseam să constat că avea dreptate. După două ore, oricât îmi ținusem mintea ocupată cu tot felul de gânduri mărunte, la un moment dat m-am trezit în mijlocul comunității, citind cu glas tare din psalmi, pentru ca la final, o liniște de nedescris să-mi pătrundă întreaga ființă.

Nu a durat atât de mult. Chiar la ieșirea din capelă, apare pe Sarah.

— Nu știam că ești credincios!

— Nu în mod special, dar orice face bine spiritului și orice aduce consolare este un lucru bun pentru oameni. Astăzi am participat pentru prima dată și când am ieșit de acolo, eram atât de ușor, de parcă pietrele ce le purtam în spate au rămas acolo.

Anna se apropiase pe nesimțite și prezența i-a fost trădată de o voce atât de firavă, ca o șoaptă, dar cu un accent copilăresc, așa cum n-o auzisem vreodată:

— Sarah Pembroke! Ce mai pui la cale copilă!? Ia spune-mi, ai cumva la tine...

Sarah chicoti.

— Desigur!

— Și nu ai vrea tu să mă însoțești pe mine și pe acest tânăr minunat la o cafea?

— Desigur doamnă O'Shea, mi-ar face plăcere!

Nu înțelegeam ce se întâmplă. Anna căpătase dintr-odată o postură copilărească și vorbea cu Sarah într-un mod ce pentru mine trăda o complicitate aparte. Era ciudat. M-am

trezit luat pe sus. Se lipiseră de câte un braț al meu și astfel mă conduceau către casa Annei, acolo unde nu fusesem întrebat dacă vreau să merg, dar aflasem că urma să servim o cafea.

Ne așezaserăm la masa din bucătărie. Nu era înconjurată de scaune ci de o bancă de lemn, fixată în zid. Spațiul era unul mic, înghesuit, iar asta crea o anumită intimitate a conversațiilor. Și tocmai datorită acestui loc îngust, aveam să trăiesc un sentiment pe care încercam să-l neg. Sarah stătea chiar în dreapta mea, în timp ce Anna servise cafeaua și apoi luase un loc de partea cealaltă a mesei. Discuția începuse pe un ton aproape oficial, dar cursese rapid într-o direcție amicală, căci *doamna O'Shea* dispăruse din formula de adresare și apăruse *Anna*.

Îmi amintesc chiar și acum cum s-a simțit acea atingere pentru prima dată. Aflasem despre motivul acestei întâlniri. Era pricinuit de plăcerea vinovată a Annei, aceea de a fuma. Ori de câte ori se întâlnea cu Sarah, așa cum avea să-mi povestească, îi făcea plăcere să fumeze o țigară și să bea cafea, tabiet ce năștea discuții dintre cele mai amuzante. Astăzi aleseseră să parcurgă un drum prin amintiri, iar eu aveam să călătoresc împreună cu ele.

— Știai că Diana, mama Sarhei, este cea mai bună prietenă a mea? O cunosc încă de pe vremea când eram copii. Da, am fost și suntem în continuare cele mai bune prietene. În liceu și mult timp după aceea, eram de nedespărțit. Și eram și cele mai frumoase tinere domnișoare din Valdez, chicoti ea.

— Povestește-ne despre întâlnirea aceea specială! insistă Sarah.

— Ah, da! Era o zi friguroasă de iarnă, iar eu și Diana stăteam ghemuite sub pătură încercând să găsim o cale de a alunga plictiseala și monotonia ce se năpustiseră asupra orașului odată cu căderea zăpezii...

Eram relaxat și ascultam cu interes povestea Annei.

Asta până când un fior mi-a traversat întregul corp.

Fără să vrem, mâinile noastre s-au întâlnit pe banca pe care eram așezați.

Am avut atunci o tresărire, un reflex de groază. Pierdusem deja povestea Annei. O priveam pe ea, dar mintea mea era numai la acea atingere și cât de repede o respinsesem. O căutam iarăși. Tânjeam după ea. Dar nu puteam întinde mâna către a ei, ci am decis să rămân nemișcat în speranța că involuntar, avea să-și apropie iarăși mâna de a mea și atunci când a făcut-o, m-am simțit de parcă cineva aprinsese un foc sub mine. Ardeam, transpirasem, dar mă încăpățânam atât de tare în a nu mă mișca și cumva s-o fac să-și retragă mâna încât nici chiar cel mai mare dezastru nu m-ar fi clintit de pe loc. Îi strigam în gând, atât ei cât și mie *este o atingere involuntară, în fond nu înseamnă nimic*. Dar era ceva mai mult de atât. Am îndrăznit să o privesc și i-am citit plăcerea acestui gest mic în acei ochi căprui și adânc în privirea ei, am mai citit ceva: și ea simțea la fel ca mine. Nu era o atingere involuntară. Făceam tot posibilul, ca din greșeală, mâinile noastre să se găsească. Era un sentiment nebunesc de plăcere. Mă întrebam dacă asta este normal. Dacă tuturor li se întâmplă, dacă toți oamenii simt astfel. Era normal să amplific atât o simplă atingere? Oare ce se întâmpla cu mine?

— Dar este de ajuns cât am vorbit despre mine. Ia

spuneți-mi acum, voi cum v-ați cunoscut?

Ne-am amintit acea seară.

— Este un fricos!

— Este adevărat, am mărturisit eu amuzat de cum găsisse de cuviință să înceapă. Dar de ce spui tocmai asta?

— Păăăi, hmm, nu știu, poate pentru că te-ai ascuns în mașină atunci când m-ai văzut prima dată... sauuu, poate pentru că te-ai aruncat pe burtă atunci când ne-am văzut a doua oară, sincer nu mă pot decide.

— Ce ai făcut? întreba Anna curioasă printre hohote de râs.

— Este o poveste... ciudată.

— Am fumat...

— Am băut bere...

— Am ascultat ploaia...

— Ne-am ascultat...

— Am condus...

Am continuat tot așa, povestind cu poftă evenimentele din ultimele săptămâni. Era o povestire haotică. Ne întrerupeam, ne aminteam câte un detaliu, mărunț, dar atât de semnificativ și am tot continuat să vorbim pentru o vreme de parcă ne cunoscuserăm de o viață. În fapt, chiar așa simțeam. Acum, mai mult ca niciodată. După ce am isprăvit de înșirat toate mărgelile de pe acest lanț al amintirilor, îmi aduc aminte cu precizie reacția Annei.

A rămas tăcută pentru câteva clipe. Avea lacrimi în ochi și ne privea cu dragoste și afecțiune, apoi a așternut în fața noastră o părere ce m-a ruinat prin sinceritatea ei:

— Deci voi sunteți dintre oamenii norocoși. Sunteți unul și același.

Aleseserăm de această dată să ne petrecem seara la cabană. Vremea fusese una capricioasă și nu făcusem altceva decât să vorbim. Despre tot și despre nimic. Treceam ușor prin toate stările și ajungeam de cele mai multe ori la o *tristețe fericită*. Pierduți în fumul de țigară, ne surprindeam adesea tăcuți dar în acea tăcere erau singurele emoții despre care nu îndrăzneam să vorbim. Alegeam în schimb alte modalități. În această seară, am citit poezii. Ne-am găsit cuvintele în rândurile marilor scriitori, iar acest moment intim a reușit să ne apropie. Eram dintre cei fericiți, căci unde oare în această lume mai exista un bec aprins într-o cabană, la această oră târzie în noapte, și ale cui sentimente stăteau amestecate cu fumul de țigară, prinzând expresie prin slovele scrise ale marilor poeți? În care alți ochi căprui stăteau agățate lacrimi și scânteii?

Apoi am dansat în tăcere. Ritmul ne era susținut de bătăile inimii și de stropii de ploaie ce loveau pământul. Pentru prima dată am ținut-o în brațe, atât de aproape de mine și pentru prima dată, obrații noștri s-au atins. Am tresărit amândoi, surprinși de intensitatea acestui moment.

Apoi, a plecat.

Am rămas cu amintirea ei și a urmat o noapte de veghe. O noapte cufundat în cele mai intime lăcașuri ale gândurilor mele. O noapte cu amintirea caldă a obrazului ei lipit de al meu. O noapte în care îi simțisem respirația caldă purtată pe aripile adierii de vară și am realizat că nimic nu putea schimba realitatea, nimic din ceea ce-mi spuneam, nimic din ceea ce mă mințeam singur nu putea sta în calea adevărului ce mi se întipărise pe suflet: o iubeam.

Pe deplin naiv, consideram că viața își plătise datoria față de mine. Întâlnisem singura persoană din întreaga lume ce-mi putea alunga singurătatea.

Aveam, însă, s-o pierd. Destinul meu era să sufăr. Destinul meu era marcat de singurătate.

În acel moment de liniște, un sunet teribil s-a strecurat dinspre pădure. Era înfricoșător și deși îl auzisem de multe ori, încă nu mă obișnuisem cu intensitatea sa.

Sarah s-a ridicat rapid și s-a îndreptat către ieșire.

— Lebede!

Eram bulversat.

— Ce? Ce tot spui acolo?

— Shhhhhh! Ascultă!

Era de-a dreptul îngrijorată. La fel și eu, dar încă nu știam de ce se speriasse atât de tare. A ascultat acel cântec pe măsură ce se stingea în depărtare. Sarah s-a întors către mine și m-a îmbrățișat iar eu i-am simțit lacrimile reci ce-mi atinseseră pielea. Am înțeles atunci că acel sunet nu o speriasse. Strigătul acela o întrista teribil.

— Ce s-a întâmplat?

— Simt lebede! a oftat ea. Mor!

Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că acel sunet poate fi făcut de o pasăre, cu atât mai puțin de o lebădă. Nici nu știam că în Alaska se găsesc lebede.

— De ce crezi asta?

— Pentru că am văzut una! Avea penele murdare, era sufocată de petrolul ce o cuprinsese.

Rezonam cu suferința ei. Strigătul acela era unul teribil

și aș fi dat orice s-o pot elibera din această prinsoare a morții. Chiar atunci mi-am amintit o poveste pe care mai târziu, atunci când urletul teribil se mistuise în noapte, am ales să i-o împărtășesc Sarhei.

— Știi ce se spune despre lebede?

— Nu! s-a întristat ea.

Îmi amintisem de dialogul intitulat *Despre suflet* al lui Platon pe care îl citisem cu multă vreme în urmă și pe care, din fericire l-am găsit printre cărțile mele. M-am oferit să citesc:

— *Atunci când simte că i se apropie sfârșitul, după ce a cântat toată viața, o face pentru ultima oară, mai puternic ca niciodată, bucurându-se că pleacă să se întâlnească cu zeul al cărei slujitor este. Dar oamenii, pentru că se tem de moarte, spun că lebedele cântă o elegie, fără să-și dea seama că nicio pasăre nu cântă atunci când este îndurerată, când îi este frig sau foame; nici chiar privighetoarea, nici rândunica, nici pupăza, despre care se spune că își cântă tristețea, deși eu nu cred asta nici despre ele, nici despre lebede. Ele cântă spre gloria zeului Apollo și au darul prezicerii, anticipând lucrurile bune care le așteaptă pe lumea cealaltă, așadar cântă și se bucură în acea ultimă zi mai mult ca niciodată.*

— Pot alege să cred asta! Pune acest sfârșit într-o altă perspectivă. Dar tu, crezi că există ceva după moarte.

— Cu siguranță!

— Chiar...?

— Bineînțeles! Nu cred că există un sfârșit cu adevărat, ci doar o mulțime de noi începuturi.

Într-o seară, chiar am plecat în căutarea stelelor. Îmi

promisese că știe exact unde se ascund și pe măsură ce insista, începusem chiar s-o cred. De ce nu? Poate în seara asta, toate stelele s-au adunat în munți. O întâlnire secretă, al cărei loc Sarah îl cunoștea și voia să mi-l împărtășească. Nu era nimic anormal să discutăm serios. Noi chiar plecaserăm în căutarea stelelor. În această seară senină de vară, plecaserăm zâmbind către o nouă aventură.

— Și unde este locul ăsta secret?

— Mai ții minte Horsetail Falls?

Desigur că țineam minte. Era o cascadă minunată aflată chiar pe marginea autostrăzii Richardson. Prima dată când am ajuns acolo, îmi amintesc perfect descrierea Sarhei pentru acest spectacol al naturii. *De ce crezi că plânge acest munte?* Pentru ea, cascada nu era nimic mai puțin decât o expresie a sentimentelor muntelui pentru că el era la fel de viu ca mine și ca oricine altcineva. Un șir neîntrerupt de lacrimi.

— Ei bine, locul despre care îți vorbesc se află în direcția aceea.

Am continuat drumul pe largile serpentine ale autostrăzii și ne imaginam cum oare le vom surprinde în acel moment de relaxare?

— Crezi că sunt așezate în constelații?

— Ah, nu! a obiectat ea. Se relaxează, vorbesc, dansează și se întrec în străluciri.

— Oare sunt și planetele acolo?

— Probabil că da. Știi de unde vine denumirea de *planetă*?

Deși știam cam tot ce nu-ți folosește în această viață, mă bucura că încă mai erau lucruri de care nu aveam habar. Ne

completam în sensul ăsta, căci tot timpul ne împărtășeam curiozități și găseam mereu plăcere în fascinația descoperii unor lucruri noi.

— De unde?

— Înseamnă *călătoare*. Vechii greci au fost primii ce le-au numit astfel pentru că spre deosebire de toate stelele de pe cer ce aparent nu se mișcau niciodată, erau și aceste stele ce se încăpățâneau să călătorească. Nu știau că ar fi vreo altă diferență între aceste corpuri cerești, astfel că au devenit, în viziunea lor, stele călătoare.

Am oprit mașina la îndemnul ei. În partea stângă am urmat un drum la capătul căruia aveam să găsim stelele. A avut dreptate. Locul se numea Wortman's Glacier. Era un uriaș adormit de mii de ani, iar pe spatelui lui de gheață se odihneau stelele. Razele de argint ale lunii formau pe o distanță de mile întregi sclipiri de moment pe gheața ce părea că nu se mai termină. Era un spectacol grozav. Zgomote asemeni unui sforăit adânc răsunau în întreaga vale pe măsură ce apa se descătușa din prinsoarea milenară a gheții și se revărsa într-un lac limpede asupra căruia căzuserăm de acord că este o oglindă a lunii în reflexia căruia își putea admira sclipirea.

— Ți-am zis!?

— Aici s-au adunat toate stelele.

Ne-am așezat pe marginea lacului și ne-am decis că nimeni altcineva nu ar fi bănuțit asta. Probabil mulți se întrebau atunci când priveau cerul pustiit de lumină, dar nimeni nu bănuia că acum întreaga strălucire era doar pentru ochii noștri. Și chiar în acel loc, acei ochi căprui m-au prins în vraja lor pentru eternitate. Continuasem să vorbim

despre orice și despre nimic. Eram cu adevărat fericiți. Stăteam întinși pe pietrele calde ale plajei și tocmai atunci am vorbit despre destin. Nu mă gândisem niciodată că ar putea exista un asemenea concept, dar aveam să aflu că poate fi ceva real.

— Crezi în destin? am întrebat eu fără vreo bănuială.

— Tu nu crezi?

Era extrem de serioasă și aveam să aud o teorie a haosului așa cum nu-mi imaginasem niciodată.

— Îți spun imediat și apoi tu decizi dacă este destin sau coincidență!

Stăteam față în față, cu picioarele încrucișate în ceea ce părea a fi un ritual antic al descoperirii de sine. Mă obișnuisem ca discuțiile noastre să capete în dese rânduri o latură serioasă, aproape spirituală, dar nu mi-am imaginat niciodată că cineva îmi poate schimba total percepția despre lume și cum funcționează șansa sau destinul în infinita înțelepciune a Universului. Sarah a făcut un semn larg cu mâna, apoi mi-a pictat în cuvinte o idee căreia n-aveam să-i mai dau drumul niciodată.

— Zece mii de ani! De zece mii de ani, în largul mării, în Prince William Sound, s-au născut, au crescut, au murit și s-au calcifiat niște micuțe vietăți marine. De zece mii de ani, acest recif se înalță, în fiecare zi câte puțin. Zece mii de ani mai târziu de la nașterea sa, acest recif a provocat un dezastru pentru că a ajuns atât de aproape de suprafața apelor încât a desfăcut burta petrolierului Exxon Valdez. Dintre toți oamenii companiei, tocmai tatăl tău a fost primul care a ajuns aici; dintre toți oamenii ce trecuseră pe Richardson Highway într-o seară de primăvară, doar el a

ales să oprească atunci când pe marginea autostrăzii a zărit o bicicletă; dintre toate locurile în care mă putea surprinde ploaia, eram chiar lângă cabana ta; dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, doar ție ți-am mărturisit cele mai ascunse gânduri ale mele; și dintre toți oamenii, doar noi doi stăm pe această plajă, uniți de o complicitate a gândurilor.

Era o analogie simplă, dar care îmi transmisese o stare de surescitare. Eram atât de fericit încât aș fi putut să plâng, și nu! Nu din cauza acestei analogii, ci din pricina mesajului pe care dorise să mi-l transmită. Eram terifiat de ușurința prin care cuvintele ei dădeau motiv inimii mele să bată atât de tare încât credeam că o poate auzi chiar și de la distanță. Apoi eram terifiat de magia momentului căci fără să fiu conștient, ochii mei făceau aceleași peregrinaje cu care mă obișnuiseră atunci când voiam s-o sărut. Și nu încetasem niciodată să-mi doresc asta, dar la fel de adevărat este că niciodată nu-mi dorisem mai mult ca în acest moment. Eram copleșit de postura ei serioasă și îmi era teamă să mă apropiu, căci nimic din gesturile ei nu-mi dădea de înțeles că simte la fel ca mine. În timp ce privirea mea se fixase pe buzele ei roșii, mă gândeam dacă și ea simte același zbucium. Dacă și ea este condusă de o asemenea dorință. M-am apropiat și am îmbrățișat-o. Îmi imaginam că inimile noastre vor comunica mai bine prin bătăile lor hazardate și necontrolate și își vor spune ceea ce noi gândeam fără vreun obstacol și fără teamă. Doar sentimente pure. Bătaie după bătaie. I-am simțit trupul fraged cum se topește în îmbrățișarea mea și atunci, pentru o clipă, mi-am adâncit privirea în acei ochi căprui și în adâncul lor am găsit curajul.

Când ochii săi s-au ascuns în spatele pleoapelor, am urmat-o întocmai. Eram cufundați în întuneric, dar îi simțeam respirația caldă, sacadată într-o convulsie ireală. Buzele noastre s-au atins tremurând. Ne-am oprit pentru o clipă, atât cât să ne convingem că nu visăm și am zâmbit.

Dintre toți oamenii... simțeam la fel.

Totul era perfect, iar întâlnirea noastră părea a fi fost plănuită încă dinainte de apariția timpului. Ne-am petrecut întreaga vară descoperind până și cele mai ascunse părți ale sufletului și în fiecare colțișor găseam doar dragoste. Ochii ei căprui au fost singurii ce m-au văzut vreodată. Credeam că nimic nu ne va sta în cale. Credeam că lumea este creată doar pentru noi doi și fiecare stea veghează asupra fericirii noastre.

Dar numai un prost poate crede că totul i se cuvine. Numai un prost nu luptă din răputeri pentru singurul său motiv de fericire. Numai un naiv consideră că viața îi este datoare.

Eu am fost.

Sunt singurul vinovat că am pierdut-o. Nu este vina lui Jay, nu este vina tatălui ei, nu este vina nimănui, ci numai a mea. Și da, ei m-au îndepărtat, m-au împrășcat cu noroi, m-au copleșit cu ură... dar puteam lupta... puteam lupta pentru că inima ei era numai a mea. În schimb, ca un prost am ignorat ceea ce-mi spunea atât de sincer și am ales să gândesc pentru ea. M-am convins că așa este mai bine.

Trăiam într-un basm și fusesem destul de convins că avea să se termine cu celebra frază: și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți... Dar viața nu este nici pe departe un basm. Este doar o comedie proastă, iar eu eram cel mai prost dintre

actorii distribuiți pe această scenă fiindcă eram singurul ce nu-și cunoștea rolul. Singurul ce nu știa să joace.

Nota bene:

Dacă tu crezi că ai găsit singura persoană de pe acest Pământ ce te poate iubi exact așa cum ești, atunci... luptă. Luptă cu tot ce ai împotriva oricui vă va sta în cale. Orice lovitură ai putea primi, să nu crezi că va putea să doară mai tare decât pierderea aceluia om! Dacă renunți, asta înseamnă că te așezi în rândul lașilor și accepți condamnarea la o viață nefericită! Nu încerca singur, te rog, crede-mă pe cuvânt!

Iată ce s-a întâmplat:

UN JOC AL DESTINULUI

*Oamenii care luptă pot pierde.
Oamenii care nu luptă au pierdut deja.*

Bertolt Brecht

*Suferi de pe urma nedreptății unui om rău?
Iartă-l, ca să nu fiți astfel doi oameni răi!*

Sf. Augustin

AL UNSPREZECELEA CAPITOL

despre

o lume mică și coincidențe... dacă încă mai crezi în ele.

Tim Web întoarse ultima foaie a manuscrisului.

— Asta-i tot? se agită David.

Tim ridică manuscrisul răsfoindu-l.

— Doar atât...

— Ce credeți că s-a întâmplat?

— Știu o parte din continuare! mărturisi Tim cu glas nostalgic.

— Ce? De unde? Ce știți? L-ați cunoscut pe Abel?

Tim își lăsă ochelarii de-o parte. Mai răsfoi o dată manuscrisul, în speranța că va găsi o altă explicație, dar deja nu mai era nicio urmă de îndoială.

— Întotdeauna cei buni sunt cei care suferă. Viața este ciudată în felul ăsta. James Collins este unul dintre ei. L-am cunoscut! mărturisi el.

— L-ați cunoscut pe James Collins, tatăl lui Abel? se hazardă David.

Tim își plecă privirea, înghițind cu greu nodul din gât.

— Da! oftă el. L-am cunoscut pe tatăl lui Abel. James Collins a fost unul dintre angajații de seamă ai uneia dintre cele mai mari companii petroliere, asta până când a fost dat afară pe ușa din spate. În acel an, am ajutat și eu, așa cum mulți se oferiseră voluntari. Stăteam în Tatitlek, undeva în apropiere de Valdez. Și eu l-am considerat pe el vinovat. Și eu l-am urât și l-am înjurat, dar niciodată nu m-am gândit la el ca la un om. Înțelegeți? Pentru mine și pentru toți cei de prin zona aceea, el era doar fața dezastrului a cărui simplă

prezență năștea antipatii dintre cele mai autentice. Sărmanul, nu a trecut niciodată peste ceea ce s-a întâmplat în Prince William Sound. James Collins a decedat în luna septembrie a anului 1989.

— Dumnezeuule... cât de ciudată este soarta! reflectă David. De asta Abel a zis că nu a apucat niciodată să-l mai vadă. Tatăl lui a decedat chiar în anul acela... Și tu, l-ai cunoscut?

— Într-adevăr! Cât de ciudat poate fi destinul! reflectă el.

David își cercetă adânc gândurile. Își îndreptă privirea pe geamul din partea dreaptă, acolo unde muntele Denali se înălța semeț în depărtare ca un străjer antic al tuturor secretelor vieții. Fusese tot acolo atunci când, cu mulți ani în urmă, Abel ajunsese pentru prima dată în Alaska. Această incursiune fugară în cele mai adânci gânduri aduseră în mintea lui David ideea de destin și tot ceea ce reprezintă. Dacă nimic nu este întâmplător? Dacă toate se întâmplă cu un scop anume? Dacă nimic nu se sfârșește cu adevărat?

— Dar dacă v-aș spune că poate fi încă mai ciudat de atât?

— Cum?

— Și eu cunosc pe cineva din această poveste...

Evită să dea glas gândurilor sale, dar în sinea sa, deja găsisese răspunsul.

Toate se întâmplau cu un scop. Nimic nu era la întâmplare. Nu dintr-o pură coincidență, el și Tim plecaseră în această călătorie. Amândoi aveau nevoie de aceasta mai mult decât ar fi crezut, pentru că prin ea își găseau salvarea.

— Am nevoie să o văd pe Sophie! îngână David într-un

oftat prelung. Apoi, promit că îți voi spune unde găsești ceea ce cauți!

Tim acceptă această învoială fără șovăire, iar motorul Fordului fremătă sub cerul lipsit de stele al Alaskăi.

— Unde mergem?

— Alaska Regional Hospital!

Tot drumul îl parcurseră în liniște, fără ca vreunul din ei să rupă tăcerea, dar fiecare trăgea învățatură din această poveste. Pentru David, ultimele rânduri scrise de Abel avuseseră un efect important. Deși nu știa exact ce se întâmplase între Abel și Sarah, cum dragostea lor pierise sub tăvălugul urii, rămăsese adânc impresionat de acea ultimă reflecție, acel sfat ce părea a fi destinat lui și celor ca el, celor ce permit capriciilor să umbrească sentimentele: *Dacă renunți, asta înseamnă că te așezi în rândul lașilor și accepți condamnarea la o viață nefericită*. Orice supărare ar fi avut cu Sophie trebuia îndepărtată. Voia doar s-o strângă în brațe și să-i promită că astfel, dacă și ea îl iubește, vor fi împreună până la sfârșitul zilelor.

Și Tim lupta cu demonii lui. Credea că această zi se va termina într-un singur fel, că aceasta va fi ultima lui zi pe acest pământ. Gânduri întunecate îi acoperiseră privirea. Dar totul se schimba. Poate, până la urmă, ziua aceasta nu va fi marcată de sfârșit, ci de un nou început.

Autostrada era destul de liberă. Trecură pe lângă Glenn Highway Station, iar oficiul era închis. Pentru David, asta nu însemna decât un singur lucru: Joe demonstra încă o dată că este un ticălos fără remușcări și cel mai probabil această seară și-o petrecea în compania Juliei. Până acum încercase să-i explice lui Tim despre această posibilitate, pe ocolite,

dar acum răbufni:

— Colegul meu Joe Best...

— Ce este cu el? întrebă Tim fără poftă.

— Ați vorbit astăzi cu soția dumneavoastră?

— Nu! răspunse iarăși Tim, de această dată prefăcându-se indiferent.

— Păi, cred că ar fi cazul!

Spusese aceste ultime cuvinte direct, cu o inflexiune gravă. Dar asta nu făcu decât să-l amuze teribil pe Tim, care, spre indignarea lui David, începuse să râdă isteric.

— Nu înțeleg! se arată el iritat.

Tim își stăpâni cu greu hohotele de râs și apoi lămuri:

— Domnule Brooks! vorbim fără perdea, da? își preschimbă el tonul vocii într-unul grav.

— Chiar vă rog!

— Ei bine, cu ce să încep...?

— Cum vreți dumneavoastră! îl întrerupse David.

— Încep prin a-ți spune fără perdea: Domnule Brooks, dacă Julia își petrece noaptea în compania colegului dumneavoastră, lucrul ăsta n-ar putea decât să mă bucure!

— Cum puteți spune asta? se agită David.

Tim se aplecă în față către volan, măsurând parcă, în gând, drumul până la Alaska Regional Hospital, verificând astfel dacă avea timp să spună această poveste. Se convinsese că da, apoi își dresе vocea:

— Domnule Brooks, Julia Hayden era cea mai frumoasă fată de la colegiul din Anchorage și printr-o minune, eu i-am câștigat inima. Doi ani mai târziu, după ce ne-am cunoscut, a urmat căsătoria, dar vezi tu, nu a fost una din dragoste căci între timp ne convinsesem că nu suntem făcuți unul pentru

celălalt, dar era prea târziu pentru a ne despărți.

— Cum așa?

— Ei bine, dragostea mea pentru ea pierise încă de pe atunci. Nu eram tocmai cel mai liniștit puștan. Îmi plăcea să pierd nopțile și nu eram pregătit pentru niciun fel de angajament serios. Julia în schimb, își dorea o casă, o familie, un soț iubitor și responsabil. Am stabilit singur că nu pot fi acel bărbat, nu atunci când încă îmi fugeau ochii după fuste. Eram hotărât. Trebuia să ne despărțim. Când am vrut să-i dau vestea că nu mai simt nimic pentru ea, chiar în acea seară mi-a spus că este însărcinată. Imaginează-ți. Urma să devin tată. Eu, un pierde vară. Nu am avut chiar cea mai fericită reacție. De cum am aflat, am ales să fug. La propriu. Am alergat ca un nebun până la primul bar și acolo mi-am lăsat mintea să plutească în alcool pentru mai bine de două zile.

— Serios?

— Serios! După o săptămână, Julia m-a căutat. A venit la mine plângând și m-a asigurat că dacă nu-mi doresc să fiu tată, atunci putea să *scape* de acel copil. Chiar acea expresie a folosit-o și tocmai acea expresie m-a făcut să-mi fie scârbă de acest gând. Hotărâsem. Eram responsabil pentru acel copil. Trebuia să-i ofer totul, chiar dacă asta însemna ca eu să renunț la visurile și planurile mele de viitor, căci realizasem încă de pe atunci: dacă voi deveni tată, îmi va fi imposibil să absolv cursurile universitare. Mi-era destul de greu cu banii, între taxe școlare și petreceri, astfel că un nou Tim trebuia să apară. Unul responsabil.

— Și...?

— Și am făcut-o! Am convins-o pe Julia că voi fi un soț

devotat și cel mai bun părinte pentru fiul nostru. Am renunțat la colegiu, m-am angajat și pentru o vreme totul a fost foarte bine. Dar într-o seară...

— Ce s-a întâmplat?

— Într-o seară, atunci când unul dintre amicii mei de petreceri din vremea colegiului m-a vizitat, după ce îmi povestise cum își atinsese toate visurile, cât era viața lui de minunată, am căzut în mrejele nenorocite ale dezamăgirii de sine. Uitasem că am o soție iubitoare și devotată. Uitasem că am un fiu minunat ce creștea frumos într-un bărbat în toată firea. Uitasem că pot fi fericit. Mi-am analizat viața și cu ochii acoperiți de o perdea a ticăloșiei, îi vedeam pe ei responsabili că mi-au răpit un viitor strălucit. Cum ar fi fost viața mea dacă îmi terminam colegiul? Cum aș fi fost fericit să rămân burlac până la treizeci de ani? În acea seară m-am îmbătat atât de rău...

— Domnule Webb, nu-mi spuneți că ați făcut vreo prostie!

— Ba da! mărturisi Tim cu lacrimi în ochi.

— Am făcut o mare prostie. Am fost slab și mi-am condamnat familia pentru viața mea mizerabilă. M-am îmbătat în acea seară și nu mi-am revenit decât șaisprezece ani mai târziu. M-am trezit într-un pat de spital după ce suferisem o operație la rinichi. Fiul meu devenise deja bărbat. Timpul și viața grea îi răpiseră Juliei frumusețea de altă dată. Acum era o femeie amară, cu sufletul uscat de un soț alcoolic. În nebunia mea, nu mă gândisem niciodată la ce a fost ea nevoită să renunțe. Și-a dedicat viața creșterii lui Henry de una singură, căci soțul ei nu-i aducea nicio consolare, doar vorbe ticăloase și nefericire. A înfruntat

viața de una singură și tot n-a renunțat la mine.

— Asta este...

— Într-adevăr, domnule Brooks! îl întrerupse Tim. Acum vedeți dumneavoastră de ce vreau eu să mă sinucid? Asta așa, ca să spunem lucrurilor pe nume. Pentru că zi de zi stau în fața soției mele ca o amintire a chinurilor prin care a trecut și asta o distruge. Aș fi părăsit-o, domnule Brooks, dar cum oare i-aș putea eu spune că vreau să ne despărțim? Cum să spun eu asta? Cum să îndrăznesc să fac asta? Nu pot. Și atâta timp cât se trezește în fiecare zi lângă mine, simt că îi amărăsc și mai mult zilele. Atunci? Ce-mi rămâne de făcut?

— Nu cred că asta este o soluție! răbufni David supărat. Nu pot să cred că încă gândiți astfel. Ați citit manuscrisul lui Abel și ați văzut cât de clar spune la final: nu gândiți pentru altcineva! Nu aveți dreptul ăsta! În fond, de unde știți dumneavoastră ce simte ea? De unde știți că nu a făcut toate acele sacrificii din dragoste? Ba eu chiar sunt convins de asta! Și sunt convins că încă vă iubește, așa că, cel mai bine, până să alegeți calea asta ușoară de scăpare, mai bine alegeți să-i vorbiți. Deschis!

Tonul lui David era unul categoric, la limita impertinenței, iar asta îl necăjise teribil pe Tim. Apoi, pe măsură ce revolta tânărului său companion de drum creștea, fără a primi dreptul la replică, ultimele lui cuvinte păreau dintr-odată a fi calea lui de scăpare. Atât de simplu. Să-i vorbească Juliei și să-i ceară iertare, apoi s-o întrebe pe ea: *ce este de făcut?* De ce nu se gândise oare la asta? De ce încercase să vadă moartea ca fiind singura cale de scăpare? Nici nu reflectă bine, că veni și concluzia lui David:

— Este calea lașilor! Îmi pare rău, de fapt nu-mi pare, se

răzgândi el într-un avânt tineresc. Dacă faceți asta, nu sunteți decât un laș!

De unde atâta îndrăzneală? Ceva ciudat se întâmplă. După ce Tim trecu peste șocul inițial provocat de asprimea cu care David scuipa vorbele, realizează că tânărul lui prieten avea dreptate. Atât de simplu. Atât de...

Ajunseseră pe Airport Heights Dr., iar de aici drumul scurt până la Alaska Regional Hospital nu mai îngăduia nicio altă discuție. David îi promise lui Tim că acolo îi va spune cine este Sarah, aceea pe care o căutaseră, dar mai înainte voia cu disperare s-o întâlnească pe Sophie.

*

SOPHIE DELPH ASCULTASE POVESTEA mamei sale cu uimire și fascinație. Era surprinsă de acest trecut pe care nu-l aflate niciodată și se lăsase răpusă de lacrimi în lumina celor mărturisite de către Sarah.

— Nu plânge, copila mea! o consolă Sarah mângâindu-i părul. Ți-am spus toate acestea pentru că vreau să cunoști ce înseamnă să fie prea târziu. Și te rog, nu plânge, fiindcă am avut o viață frumoasă! Nu ți-am spus această poveste pentru a te întrista, ci pentru a cunoaște mai bine...

— Dar n-ai mai fost niciodată la fel, nu-i așa? o întrerupse Sophie.

— Probabil ar fi putut fi altfel... adevărata dragoste, oricât de nedrept pentru tatăl tău ar fi ca eu să spun asta, nu apare decât o singură dată, și oricine crede în destin, asemeni mie, știe că o va cunoaște. Vezi tu, copilă, oricât de mare ar fi această lume și oricât de departe ai fi de singurul

suflet ce-l va face pe al tău să tresară, să tremure, mai devreme sau mai târziu, viața va găsi o cale să vă aducă împreună.

Sarah o îmbrățișă și chiar atunci simți cum trupul său era părăsit de putere. Era aproape timpul. Îi fusese îngăduită doar o zi, iar de acum, seara coborâse peste oraș. Își aminti îndată de întâlnirea cu acea fantasmă a vieții ce i se prezentase sub forma unei fete inocente, cu surâs drăgălaș. Zâmbi. Iarăși destinul. Și era un moment potrivit pentru acest sfat pentru că doar acum realizase: ea o pregătise pe Sophie pentru viață, înarmând-o cu bune maniere și cunoaștere. Ajunsese să crească o femeie liberă și independentă, cu o gândire sănătoasă, dar până acum, niciodată nu-i vorbise despre dragoste. Era momentul pentru un ultim sfat:

— Oamenii, ura, capriciile... întări ea. Tot timpul apar obstacole, daga mea copilă! Dar ține minte: nimic din această lume nu poate fi mai dăunător și nu-ți poate face mai mult rău decât propria ta gândire. Poate vor fi momente în care îți va părea că lumea întreagă vă stă împotriva și atunci vei fi tentată să ignori glasul inimii tale. Ea va bate, se va zvârcoli și va striga cât va putea de tare cu fiecare bătaie, ce promite a fi ultima, dacă nu veți fi împreună. Atunci apar cele mai mincinoase gânduri și-ți vei repeta cele mai triste cuvinte: *îi va fi mai bine fără mine!* Ține minte, scumpa mea copilă, niciodată să nu gândești tu pentru altcineva!

După ce-i sărută iarăși și iarăși fruntea fiicei sale, simți cum o greutate coplesitoare îi apăsă trupul și își așază capul pe pernă. Era atât de obosită și dintr-odată, silueta unei fete, asemeni unui miraj, apărură la intrarea în salon și

pentru asta nu era deloc tristă. Se împăcase de mult cu ideea că va muri. Era o zi la fel de bună ca oricare alta, numai că... nu era o zi ca oricare alta. Era 25 septembrie, ziua care, în urmă cu aproape trei decenii i-a schimbat viața pentru totdeauna. *Oare cum ar fi fost ca Abel să apară atunci?* reflectă ea, în timp ce pleoapele sale deveneau din ce în ce mai grele. Când își deschise iarăși ochii, fetița dispăruse, dar în ușa salonului se ivise o siluetă de bărbat. Realiză pe loc cine este acela și-i strânse mâna Sophiei, făcând-o atentă.

— Voi doi trebuie să vorbiți! răspunse Sarah zâmbetului emoționat al Sophiei.

* * *

TIM WEB RĂMĂSESE ÎN MAȘINĂ, răsfoind iarăși manuscrisul lui Abel. Ziua de astăzi fusese cu adevărat specială. Parcase mașina chiar în fața serviciului de Urgențe, astfel că lumina difuză din jurul său îi permitea să recitească unele dintre pagini. Era greu de crezut că doar în urmă cu câteva ore îl cunoscuse pe Abel. Acum simțea că îl știe de o viață întreagă. Primise cu bucurie și speranță vestea lui David, aceea că el o cunoaște pe Sarah lui Abel.

Cât de clară este mâna destinului în toată această situație! gândi el în vreme ce își șterse lentilele de la ochelari. *Oare care erau șansele pentru această întâmplare?* apoi oftă, amintindu-și de decesul fulgerător al lui Abel. Parcurgând paginile din manuscris, ajunse la capitolul în care Abel o acompaniase pe Anna O'Shea la slujba religioasă: *o pace și liniște de nedescris să-mi pătrundă întreaga ființă.* Îi plăcuse atât de mult această expresie și căutând acest

sentiment, găsi de cuviință să coboare din mașină. Astfel, fără să realizeze măcar, pașii săi îl îndreptau către intrarea în spital, apoi, în căutarea unui sentiment de eliberare, de pace, de liniște, așa cum îl descrisese Abel în paginile sale, decise să se îndrepte către capela spitalului. Nu fusese cine știe ce om credincios în întreaga sa viață, fiind catolic doar prin botez, renunțase neoficial la apartenența religioasă încă din vremea copilăriei. Primi indicații către etajul unu al spitalului și se îndreptă într-acolo. Găsi o încăpere relativ mică, dar încărcată cu promisiunea unei stări de bine, astfel că se așează pe una dintre băncile aflate chiar lângă intrare. Era pe de-o parte nemulțumit de prezența unui alt bărbat ce stătea așezat în genunchi, astfel că pași destul de silențios, încercând să nu-i disturbe aceluia rugăciunea. Se așează și rămase în liniște. Pe rând, gândurile sale se îndreptau către Abel, către Sarah apoi către Julia, în timp ce bărbatul din fața sa rostea o rugăciune cu glas ceremonios. Era mai mult o șoaptă, dar în vreme ce se ridica, Tim îl auzi rostind:

— Carmen Cigny-ul tău, prietene. L-am auzit!

— De ce? Întrebă Tim pe neașteptate trezind uimirea pe chipul bărbatului.

— Nu am știut că mai este cineva aici! rosti el surprins.

Abia acum, când bărbatul se apropie și se așează lângă el, Tim observă că acesta purta o reverendă neagră. Așadar, era preot.

— De ce ați spus asta: Carmen Cigny!? și îi arată manuscrisul pe care îl adusese cu el.

Abel rostise exact aceleași cuvinte atunci când îl rugase pe Tim să îl ajute, iar la început până a descoperi că numele celei căreia Abel îi cerea iertarea era Sarah, crezuse că

semnifică numele unei persoane.

— Cântec de lebedă, rosti preotul.

— Ce?

— Asta înseamnă. Este o expresie din latină, mărturisii el. Așadar, l-ai cunoscut pe Abel? Întrebă el arătând către manuscris.

— Îi știu povestea! oftă Tim. L-ați cunoscut personal?

Preotul își ridică privirea către icoana din fața capelei:

— L-am cunoscut! spuse el cu glas tremurând.

— Așadar, o cunoașteți și pe Sarah?

— Da!

Preotul își plimbă degetele peste paginile manuscrisului. Ajungând la finalul acestuia, observă că cea mai bună parte din el lipsea.

— S-au pierdut... paginile, lămuri Tim. Nu știu ce s-a întâmplat cu Abel și cu Sarah. Se pare că dragostea lor s-a pierdut. Știți, nu voia nimic mai mult decât să-i ceară iertare Sarhei. Mi-e teamă că a greșit cumplit...

— Că a greșit? El? Abel a fost cel mai curat suflet pe care l-am întâlnit vreodată. Nu el a greșit. Eu sunt cel de condamnat pentru nefericirea lui. Eu i-am răpit totul. Eu, omul pe care cândva, Abel l-a numit *prieten*. Și după tot ce am făcut, încă a găsit puterea să mă ierte.

Lacrimile îi invadaseră obraji. Îl dureau să-și amintească de ticăloșia acțiunilor sale din trecut, dar cu toate astea, ca o izbăvire, găsi de cuviință să povestească totul. Era asemeni unei confesiuni pe care Tim o ascultă cu interes. Încă nu aflase motivul despărțirii celor doi. Printre lacrimi și zâmbete, pricinuite în egală măsură de amintiri fericite și unele triste, preotul isprăvi partea de poveste ce se pierduse

și pe care Tim nu credea că o va afla vreodată:

— Abel a fost special. Știi, era ciudățel, avea tot timpul replici dintre cele mai ciudate. Venise în Alaska cu gândul că acesta este un tărâm minunat în care își va găsi fericirea și credea că oamenii de aici sunt dintre cei aleși, primitori și blânzi. A doua zi după ce l-am cunoscut, văzând că are mașină, l-am rugat să mă conducă acasă și apoi l-am invitat la o cafea, mai mult din complezență, dar el a văzut în gestul acesta unul mărinimos, prin care eu îi ofeream și primeam prietenia. L-am lăsat să creadă asta și ne petreceam mult timp împreună. Pentru mine era perfect convenabil. Mergeam cu el cu mașina, mă ajuta la orice aș fi avut nevoie, dar sincer, nu îl consideram prieten ci mai mult mă lăsasem cuprins de un sentiment de milă. Am fost un ticălos... și mai mult decât atât, mă amuzam pe seama lui, dar niciodată el nu vedea sarcasmul și nu citea răutate în gesturile mele. Pentru el, eram prietenul lui cel mai bun. În scurt timp, mama l-a îndrăgit peste măsură fiindcă îi făcea pe plac să o asculte și petreceau mult timp împreună, discutând aspecte religioase. Iarăși era convenabil, pentru că cine altcineva dintre prietenii mei ar fi reușit să câștige inima mamei mele? Nimeni. Credea că toți prietenii mei sunt neghiobi – și chiar erau – toți, în afară de Abel. Am zis atunci, fie... poate chiar putem fi prieteni. Dar apoi, într-o bună zi, Sarah a venit să-mi vorbească. Era atât de fericită cum nu o mai văzusem niciodată: *l-am întâlnit aseară pe Abel!* mi-a zis ea ieșindu-și din piele de fericire. *Abel... Ah, puștiul ăla dus cu pluta!* am replicat eu cu o răutate fățișă. S-a supărat apoi: *de ce zici asta? el mi-a spus că ești cel mai bun prieten al lui!* s-a arătat ea indignată. N-am răspuns nimic, dar mai târziu în ziua

aceea, Sarah mi-a povestit toată întâmplarea. Am luat foc.

— O iubeai pe Sar ah! spuse Tim realizând chiar în acel moment: preotul era nimeni altul decât Jay.

— Într-adevăr! Am iubit-o încă de când eram copii și tot timpul am încercat să-i fiu pe plac. Chiar o însoțisem în câteva seri prin plimbările ei nocturne, dar nu am reușit niciodată să le înțeleg sau să le văd farmecul de care-mi vorbea. Apoi, într-o bună zi, după o singură seară în care se văzuse cu Abel, a venit să-mi vorbească despre el de parcă Abel era singurul suflet de pe această lume care o înțelege. Abel era amuzant. Abel era special. Abel era... Mi-am ieșit din minți, într-una din zile, Sarah a apărut în fața mea cu un zâmbet larg și mi-a spus că nu mai vine la petrecerea pe care o stabilisem. Oricum nu-i făcea plăcere și apoi, găsisese de cuviință să meargă împreună cu Abel *pe afară*. M-a rugat să o acopăr în fața părinților ei. Asta era de neimaginat. Eu, care o iubeam, să devin complice la escapada ei nocturnă cu... *puștiul ăla ciudat*.

— Atunci i-ai spus că...

— I-am spus lui Abel că Sarah este iubita mea. Am mințit și poate dacă oricine altcineva ar fi fost în locul lui Abel, nici măcar nu s-ar fi obosit să mă asculte. Dar, Abel, ei bine, Abel nu era oricine. El credea în prietenie. Credea în noblețe. El m-a crezut și astfel, deși nu-și dorea altceva decât să fie în prezența Sarhei, a încercat s-o îndepărteze. Pentru el ar fi fost de neimaginat să-și trădeze prietenul, nutrind sentimente pentru Sarah. Atunci, în loc să-l apreciez, râdeam de el și de naivitatea de care dădea dovadă. Nu știu când sau cum a aflat adevărul și atunci mi-a mărturisit durerea ce i-o pricinuisese această minciună, dar eu îl ascultam și râdeam.

Pur și simplu nu-mi venea să cred cât poate fi de naiv.

— Apoi s-au întâlnit iarăși!

— Într-adevăr, iar eu m-am lăsat dominat de o gelozie formidabilă încât atunci când l-am întâlnit, l-am amenințat spunându-i cât se poate de clar că trebuie să înceteze această complicitate a lor.

— Și tot n-a renunțat!

— Nu! Eram disperat. În scurt timp, trebuia să plec pe mare. Două, trei sau poate chiar patru luni, aveam să lipsesc, iar gândul că Sarah poate ajunge în brațele celui prostănac, mă ucidea pur și simplu. I-am îndrugat lui Abel fel și chipuri de amenințări, unele fățișe, altele mai puțin clare, dar el, din tot ceea ce i-am transmis, a înțeles cumva că eu îi sunt prieten. S-a agățat de singurele cuvinte pe care le rostisem cu o inflexiune amicală în glas: *Nu vreau ca Sarah să sufere!* Dar eu n-am văzut asta. Credeam că a înțeles mesajul exact așa cum îmi dorisem eu.

— N-a renunțat!

— Nu! N-a renunțat! Nici nu avea cum. Sarah îl iubea și el o iubea la rândul lui. Dar relația lor, n-a fost o simplă *dragoste de vară, trecătoare* așa cum ajunsesem să-mi doresc. Era ceva mai mult de atât. Era unică prin modul în care aceste suflete se regăsiseră. Am văzut asta atunci când m-am întors acasă. Am ajuns să plâng de nervi și mi-am spus că voi face orice să n-o pierd pe Sarah în fața *acestui ciudat*. Cum oare putea să-l aleagă pe el în pofida mea? Gândul ăsta m-a adus pe culmea disperării și am acționat ca un nebun, orbit de gelozie. I-am îndrugat domnului Pembroke o mulțime de minciuni: *Abel îi distruge viața Sarhei. Abel a transformat-o într-un om nebun, căci nu o mai recunosc. Fuge*

noaptea de acasă și participă la cele mai ciudate petreceri, numai din vina lui. Fumează. Bea. Și peste toate astea, vrea să plece din Valdez împreună cu Abel. El chiar a convins-o să aplice la Northwestern, în Chicago. O veți pierde pe fiica dumneavoastră!

— Dar Sarah voia să plece în Chicago, chiar dinainte să-l cunoască pe Abel!

— Într-adevăr! Aștepta un moment potrivit să le transmită asta părinților ei, dar aceștia au aflat mai înainte pentru că le-am spus eu. Până într-acolo mergea ticăloșia mea. Chiar dacă o răneam pe Sarah, nici nu mai conta pentru mine, atâta timp cât Abel dispărea din peisaj. Și știi ce este și mai dureros decât atât? Abel venea la mine, la singurul lui prieten și-mi povestea din drama lui. Domnul Pembroke mersese la el la cabană și îl amenințase să părăsească orașul. Abel îmi spunea tot și eu mă bucuram de nefericirea lui. Sarah îmi povestea totul, de fiecare dată plângând, iar eu mă bucuram.

— S-au despărțit numai pentru că părinții Sarhei eu intervenit în relația lor?

— Dacă ar fi fost atât de simplu, poate nu mai eram scăldat în noroiul ticăloșiei mele. Nu! Nu s-a terminat așa. Au continuat să se vadă și părea că nimic nu-i putea despărți. Dar atunci, am încercat să vorbesc cu ei, purtând în continuare masca de prieten și am aflat ceva tragic pentru mine. Hotărâseră să plece din Valdez. Asta era de neimaginat pentru mine. Totul era stabilit, astfel că în data de 25 septembrie trebuiau să se întâlnească și să plece către Anchorage, iar de acolo, urmau să ajungă în Chicago. I-am ascultat în timp ce demonul geloziei îmi făcea mintea s-o ia

razna.

— Au plecat!

Jacob O'Shea își șterse ochii de lacrimi. Omul acesta se vedea clar că suferă, că regretă acest trecut. Oftă prelung, fiindcă cea mai tristă parte tocmai acum trebuia dezvăluită.

— Nu, nu au plecat. Cu o săptămână înainte, într-o dimineață răcoroasă, Abel a venit la mine plângând. Plângea atât de tare încât cu greu am putut înțelege ceea ce-mi spunea. L-am rugat să mă însoțească la o cafea și apoi să se liniștească. Bănuiam că se întâmplase ceva în legătură cu Sarah, poate se despărțiseră, poate se certaseră și voiam să savurez fiecare cuvânt al lui. Apoi printre suspine, l-am auzit rostind: tatăl meu a murit!

— Dumnezeuule, se cutremură Tim! Săracul Abel.

— Mi-a spus asta, dar imaginează-ți câtă răutate și ură adunasem împotriva lui, căci vestea aceasta, la acel moment nu a făcut decât să mă bucure. Am realizat pe loc că Abel avea să plece din Valdez și apoi chiar el mi-a spus asta. Trebuia să plece cu primul avion, dar pe cât de îndurerat era, cea mai mare teamă a lui era să n-o piardă și pe Sarah, astfel că m-a rugat să-i transmit eu că se va întoarce. M-a rugat să-i spun, că indiferent ce avea să se întâmple, pe data de 25, el o va aștepta. *Te rog, prietene! Altfel voi fi singur pe lume! Te implor! Spune-i că voi fi acolo.*

Rostindu-i cuvintele, Jacob O'Shea căpătase o expresie de dezgust. Se descătușa prin această poveste, căci nimeni, niciodată nu-i cunoscuse sufletul murdar. Era pentru el o eliberare și astfel nu se opri aici:

— Nu i-am spus asta! mărturisi el printre lacrimi. Nu i-am spus asta. Am alergat acasă la Sarah și i-am spus că Abel

a ales să plece. A ales s-o părăsească. Atunci, i-am văzut inima cum se sparge în milioane de bucăți și când a venit ziua de 25 septembrie, i-am spus lui Abel același lucru. I-am spus că Sarah mă îndemnase să-i transmit că relația lor se încheia și dacă voia s-o știe fericită, atunci trebuia să nu-i mai vorbească niciodată. *Crede-mă, am întărit eu atunci, sunt prietenul tău și nu aș putea să te mint vreodată!*

— El a crezut asta!?

— Da! Abel era un suflet minunat. Dar Abel nu a trăit niciodată în lumea reală. Pentru el, prietenia era un lucru sfânt. Un prieten nu l-ar fi mințit niciodată. Un prieten i-ar fi vrut numai binele, iar dacă ceea ce spuneam era adevărat, atunci el n-ar fi îndrăznit niciodată să calce peste dorința Sarhei. Dacă asta o făcea fericită, dorința lui egoistă nu conta absolut deloc. Avea să-și poarte durerea în tăcere. Mi-a ajuns să-l privesc în ochi și am realizat că erau goi. După moartea tatălui său, fără iubirea Sarhei, rămânea singur pe lume. Era pierdut. A fost pierdut.

— Nu pot crede așa ceva... Ei n-au știut asta niciodată?

— Ba da! Dar le-am spus prea târziu... Am fost un laș.

Tim îi cuprinse umărul pentru a-l consola. Nu se gândise la o astfel de poveste. Credea că Abel a greșit cumva în fața Sarhei și poate din cauza asta avea nevoie de iertare. Dar povestea lui Abel era una despre trădare. Abel și Sarah fuseseră amăgiți și îndepărtați prin minciună. Jacob făcuse tot posibilul să-i despartă și într-un final, reușise.

— După doi ani, i-am spus Sarhei. Nu-i câștigasem inima căci, după ce o amăgisem că Abel a abandonat-o, n-a mai fost niciodată la fel. Și știi, în seara aia... chiar am mers împreună cu ea în locul în care trebuia să-l întâlnească... am

fost împreună. Eram convins că Abel nu va veni. Și chiar așa s-a întâmplat. Abel crezuse tot ceea ce-i spuseseam și astfel, chiar dacă nimic nu-l durea mai tare, a ales să nu vină, gândindu-se că astfel respectă dorința Sarhei. Am văzut-o zi de zi cum se stinge, dar credeam că până la urmă, îl va uita, însă era imposibil. O melodie, un peisaj, ploaia, soarele, stelele... totul, absolut totul îi aducea aminte de Abel. Nu-mi venea să cred. Doi ani mai târziu, am ales să-i spun. În toamna lui '91, am pierdut-o pentru totdeauna. Nici măcar nu mă putea privi și n-o condamnam deloc pentru asta.

— Îmi pare rău! spuse Tim.

— Îți pare rău!? se miră Jacob. Pentru cine? se arătă el indignat. Pentru mine?

— Nu... Da, se răzgândi Tim. Părinte, toți oamenii greșesc. Și dumneavoastră, și eu și toată lumea. Și mulți sunt demni de dispreț, dar cei ce caută iertarea... cei ce regretă... Știu exact ce simțiți căci și eu am făcut ceva de neiertat. Și eu, la rândul meu, am răpit ani din viața cuiva, amărându-i existența. Tot din egoism... Știu ce înseamnă să nu îndrăznești măcar să ceri iertare...

Tim se opri, îngăduindu-și să zâmbească, căci prin mintea sa, întreaga zi își reluase cursul ca o amintire fulgerătoare. O zi spectaculoasă. O zi a șansei. *Ca și cum destinul ar fi real și toată ziua de astăzi trebuia să se întâmple întocmai și nici nu se putea altfel*, reflectă Tim.

Se ridică și părăsi capela. Nu mai dorea să ajungă la Sarah. Deși merita să audă ultimele cuvinte ale lui Abel, pentru binele lui Jacob O'Shea, chiar el trebuia s-o vadă. Când îi spuse acestea părintelui O'Shea, consideră promisiunea făcută lui Abel, împlinită. În plus, ducea cu el

mai departe povestea lui. Îi citise manuscrisul și aflate finalul acestuia. Îi cunoștea viața și îi știa și moartea, iar amintirea lui avea s-o păstreze vie pentru toți anii ce-i mai rămâneau. Tot ce-i mai rămăsese de făcut acum era s-o întâlnească pe Julia.

* * *

TIM WEBB PĂRĂSI ALASKA REGIONAL HOSPITAL învăluit de o stare de liniște. Povestea lui Abel avusese un efect deosebit asupra lui. Chiar dacă cele mai multe povești de viață se pierd în uitare, aceasta avea să rămână cu el. Destinul lucrase pe căi nebănuite pentru a-l aduce în această situație. Găsise această poveste dramatică fiind una dintre cele bune, una inspirațională. Viața și moartea lui Abel îl învățaseră în puținul timp cufundat în povestea lui că niciodată nu trebuie să te lași înfrânt, nici măcar atunci când cel mai mare dușman al tău și cel mai înverșunat ești chiar tu. Când propriile tale gânduri te conduc pe calea pierzaniei, trebuie să lupți. Tot timpul există o cale.

Și acum, pășind către mașină, pe aleea din fața spitalului, sub cerul albastru lipsit de stele, gândurile sale se îndreptau către casă. Cu toții avem nevoie de iertare, iar el era acum pregătit să o ceară. Julia merita asta.

Zâmbi și făcu un semn larg cu mâna către David, care stătea așezat, împreună cu Sophie, prinși într-o îmbrățișare, pe banca din fața ieșirii.

— Domnule Webbi, strigă el cu intenția de a se apropia.

— Mulțumesc pentru tot, domnule Brooks! La bună vedere!

— Unde mergeți?

— Către cea mai frumoasă femeie din lume! zâmbi Tim în timp ce se îndepărta.

Cândva, în cursul aceleiași zile, David citise în mersul lui Tim înfrângerea. Avea capul plecat, umerii lăsați și pași clătinați, neînsuflețiți de vreo dorință. Acum, îi zâmbi pe măsură ce se îndepărta. Ceva se schimbase la Tim. Își ținea capul sus iar pașii săi erau drepecți, egali, siguri. Astfel, David părăsi orice teamă cu privire la intențiile sale și se despărțiră cu convingerea că fiecare culesese esența din această poveste.

Tim Webb găsi casa cufundată în întuneric. Până la această oră, Julia încă nu se întorsese, iar atunci când într-un final, ușa casei se deschise, îl găsi pe Tim așezat în fața televizorului și se apropie. Era temătoare, apăsată de un secret, de un sentiment ce-l mai trăise cândva, dar Tim deja știa asta.

— Este în regulă! îi zâmbi el.

Își desprinsese părul și îl privi lung, iar cuvintele sale sunară mai mult ca o șoaptă timidă:

— Vreau să divorțăm! îngână ea. Îmi pare rău!

Tim îi cuprinse mâinile și le sărută:

— Ție îți pare rău?! Dumnezeu!... Îmi pare atât de rău... pentru tot... ți-am răpit frumusețea! Desigur că meriți să fii fericită!

Îi atinse părul, obrații, gâtul, mâinile... ar fi cuprins-o într-o sărutare, dar nu putea face asta. Julia Hayden, acea puștoaică simpatică, plină de viață, cu visuri și planuri de viitor, fusese, cu mult timp în urmă, ucisă chiar de el, de viciul lui, de nefericirea lui.

Acum, când regăsise acel sentiment de mult uitat, un sentiment ce o înfrumusețase și o readusese la viață pe acea puștoaică din trecut, Tim nu o putea amăgi iarăși. Dar îi putea lăsa libertatea.

— Îmi pare rău pentru tot ce ai suferit din cauza mea... nu o spun ca să mă ierți, dar...

Julia îi desprinsese mâinile de ale ei. Se ridică brusc și-și șterse obrajii de lacrimi:

— Te-am iubit cândva, Tim Webb și nu ai înțeles niciodată cât de mult! Dar regretele simt pentru atunci când este prea târziu și nu pentru noi, căci noi ne vom reda libertatea! Te iert, dragul meu!

AL DOISPREZECELEA CAPITOL

despre

ultima pagină a manuscrisului

Atunci când părintele Jacob O'Shea ajunse în dreptul salonului, nimeni nu era în preajmă. Se opri lângă patul Sarhei și îndrăzni să-i sărute mâna. Părea că doarme, dar tresări la atingere. Se priviră preț de câteva secunde, și fără să-și vorbească, umplură tăcerea dintre ei, cu gânduri. Niciun cuvânt nu ar fi putut aduce iertarea, cum la fel de bine, niciun cuvânt nu ar fi putut exprima suficient de bine căința, părerea de rău. Dar acolo unde cuvintele nu-și găseau locul, privirile, ochii, cei ce oglindesc sufletul, înțelegeau și iertau.

Sarah Delph se cufundă în uitare. Pleoapele sale grele țineau acei ochi căprui, captivi în beznă. Întuneric profund, și liniște. De câte ori privirea sa scăpa din încătușarea

întunericului, vedea cum, în jurul său, o mulțime de oameni din staff-ul spitalului se agita. Era timpul. Dincolo de toată îngrijorarea din jurul ei, trăia acum un sentiment de pace. Ar fi vrut să strige cât putea de tare că este bine, este în regulă. Era împăcată. Dar cuvintele rămăneau blocate pe buze și atunci când decise că lupta trebuia să înceteze, se lăsă purtată către... nimic. Tăcere. O tăcere asurzitoare ce nu-i permitea să-și audă nici propriile gânduri. La sfârșit, un zâmbet, fericire, regrete, durere, tristețe, singurătate... toate amestecate, sau nimic din ele... Lumină și întuneric, amândouă, sau poate niciuna. Doar sfârșit.

*

La poalele muntelui Denali, acest străjer antic al tuturor secretelor vieții, așa cum îl văzuse David, oamenii își continuau existența, nepăsători în fața acestei povești. Peste Alaska coborâse lin cortina nopții, un cer albastru, lipsit de stele. O briză rece de toamnă, purta pe aripile-i grele o foaie îngălbenită de trecerea timpului, una ce probabil nu va mai fi citită niciodată, iar înțelepciunea unui om apăsător de regrete va fi doar o altă poveste ce se va pierde în uitare. Ultima pagină a manuscrisului lui Abel, era o premoniție căci, cumva văzuse acest final. Era o dorință. Era acel final *și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți...* ce spera să încheie povestea vieții lui:

Pe 25 septembrie, chiar ziua în care credea că am părăsit-o, ne-am reîntâlnit. Nu în această viață... nu... căci în timpul nostru pe acest pământ, ne-am regăsit dintre atâtea

suflete, dar ura, naivitatea și trufia propriilor gânduri ne-au strivit dragostea sub greutatea lor. În această viață am pierdut-o. În viața următoare, va fi a mea.

Știu ce o să se întâmple.

Când sfârșitul ne va fi aproape, un cântec de moarte ne va trezi din visare. Un cântec înfricoșător ne va trezi spiritul. Acela va fi cel mai frumos cântec pe care îl voi auzi vreodată. Acela va fi cântecul nostru de lebede!

Ochii aceia căprui vor fi cufundați în întuneric. Va fi liniște și va fi întunecat. Lumină și întuneric, amândouă de-o dată, sau poate nimic. O tăcere copleșitoare ce nu-i va permite să-și audă propriile gânduri. Moarte.

Apoi un cântec! Va auzi acel cântec înfricoșător! Își deschide ochii, temătoare. Nu știe ce se întâmplă. Își amintește că era pe un pat de spital, dar doar pentru o clipă, își privește mâinile: acum pielea ei este netedă. Unde au dispărut ridurile? se va întreba. Dar nu-și va răspunde, pentru că sunetul apei ce lovește țărnul pietruit îi va distrage atenția.

Lacul.

Apoi își înalță privirea.

Ghețarul. Monstrul adormit pe al cărui spate de cristal se odihnesc mii de stele.

Își amintește locul acesta.

În locul acesta am sărutat-o pentru prima dată.

O văd cum își atinge buzele cu mâna. Acel sărut încă mocnește ca un tăciune aprins pe buzele ei. Îl simte. Chipul ei se luminează și pot citi pe el o explozie de fericire.

Acum, ochii ei căprui mă caută.

Se apropie de mașină.

Zâmbetul ei! Dumnezeuule, cât de mult mi-a lipsit! Îmi

bate în geam și-mi spune:

— Sper că nu te ascunzi!

De data asta, nu mă voi ascunde. O voi ține în brațe, o voi săruta! – așa ar face un om normal. Acum știu asta. Acum știu.

— Am nevoie de o plimbare! îi spun eu.

— Și eu! răspunde ea.

— Ți-am păstrat partea ta de mașină!

Mâinile noastre se vor cuprinde. Ne vom promite că nimic nu ne va despărți vreodată, apoi vom continua drumul în tăcere, lăsând muzica să spună ce simțim, iar stelele și luna ne vor dezvălui calea.

Dar ăsta este finalul unei cărți, așa cum am citit alte sute asemenea. Îmi doresc să fie real, dar tu, prieten drag, dacă citești aceste rânduri, lasă greșelile mele să stea ca pildă pentru tine!

Dacă ai greșit, caută iertarea, iar dacă ți s-a greșit, iartă!

Să nu așterni ura în fața privirii tale, iar inima ta las-o să bată doar pentru ceea ce contează cu adevărat! Ascult-o, pentru că ea va ști mai bine!

Nu pleca urechea la ce cred alții, ci urmează-ți propria cale!

Amintește-ți tot timpul de cuvintele acestea nemuritoare, date ca pildă de Apostol:

[dragostea] acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul... dragostea este îndelung răbdătoare...

*Cu prietenie,
Abel!*

Tipar: ARTPRINT
E-mail: office@artorint.ro
Tel.: 021 336 36 33